

ÂŞURÂ FELSEFESİ 72 KONUŞMA

feta

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Ayetullah Seyyid Ali Hameneî

ÂŞURÂ FELSEFESİ 72 KONUŞMA

2. BASKI

Çeviri
Turgut Atam

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

ÂŞURÂ FELSEFESİ
72 KONUŞMA

© Feta Yayıncılık, 2015-2018

Bu kitabın tüm yayın hakları, Feta Yayıncılık'a aittir. Kitabın tamamı ya da bir bölümü izinsiz olarak hiçbir biçimde çoğaltılamaz, dağıtılamaz.

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı

Sertifika No: 24887

ISBN 978-605-5030-29-2

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2015

2. Baskı: İstanbul, Ekim 2018

Feta Yayıncılık: 13

İslam Tarihi: 3

Kitabın özgün adı: Suken-i Aşura-i

Yazar: Ayetullah Seyyid Ali Hameneî

Çeviri: Turgut Atam

Yayın Yönetmeni: Önder Türkeli

Yayına Hazırlayan: Ersan Güngör

Sayfa Düzeni: DBY Ajans

Kapak tasarımı: Sercan Arslan

Baskı / Cilt:

Step Ajans Matbaacılık (Sertifika No: 12266)

Göztepe Mah. Bosna Cad. No: 11

Bağcılar/İstanbul - Tel: 0212-4468846

Kütüphane Bilgi Kartı / Library Cataloging-in-Publication Data (CIP)

Âşurâ Felsefesi 72 Konuşma

Yazar: Ayetullah Seyyid Ali Hameneî Çeviren: Turgut Atam

ISBN 978-605-5030-29-2 Ebat: 12,0 x 19,5 cm, 374 s.

1- Ehl-i Beyt 2- İmam Hüseyin 3- Kerbela 4- Aşura

Önsöz Yayıncılık
kuruluşudur.

Akşemsettin Mah. Akdeniz Cad. No: 74/3 Fatih/İstanbul

Tel.-Faks: +90 212 534 30 16

www.fetayayincilik.com • bilgi@fetayayincilik.com

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

İçindekiler

Önsöz	11
1. Konuşma Muharrem'in Etkileri: Hâkimiyet ve İslam Kelimesinin Yüceltilmesi ve İslam'ın Bereketine Ümit	15
2. Konuşma Nübüvvet Ailesinin Esareti; Tarihin En Acı Hatırası	25
3. Konuşma Şahâdetin Yüce Değerinin Sırrı	27
4. Konuşma Âşurâ Felsefesinin Açıklanıp Devam Ettirilmesinde Hz. Zeyneb (s.a.) ve İmam Seccad (a.s.)'ın Mücadelesinin Önemi ve Rolü	33
5. Konuşma İmam Hüseyin (a.s.) ve Dostlarının Fedakârlığının Çifte Değeri	37
6. Konuşma Seyyidü's-Şüheda (a.s.), İnsan-ı Kâmilin Mazharı	39
7. Konuşma İmam Hüseyin (a.s.)'ın Şahâdeti; İnsanlığın Cehalet ve Başıboşluktan Kurtarılması Endişesi	41
8. Konuşma İmam Hüseyin (a.s.)'ın İslam Tarihindeki Yegâne Makamı	43
9. Konuşma Hüseyinî Hareket; Mücahidlerin ve Özgürlük İsteyenlerin Hareketinin Tamamının Dayanağıdır	45

10. Konuşma İran ve İslam İnkılabı'nda İmam Hüseyin (a.s.)'ı Anma Meclislerinin Yayılmasının Etkileri..... 47
11. Konuşma Kalıcı Değer ve Şahâdetin Yüceliği 49
12. Konuşma Hz. Zeyneb (s.a.)'nın Basireti ve Kendi Zamanının İmamıyla Birlikte Büyük Hareketi..... 51
13. Konuşma İmam Hüseyin (a.s.)'ın Mazlumiyetiyle Birlikte, İzzeti ve Benzersiz Çabası 55
14. Konuşma Şeyyidü's-Şüheda (a.s.)'ın Hem Kısa Sürede ve Hem de Tarih Boyuncaki Gerçek Zaferi 59
15. Konuşma Kerbelâ, Bizim Denenmiş ve Ölümsüz Modelimizdir 63
16. Konuşma Yiğitliğin, Âşurâ Ruhunun ve Allah'a Tevekkülün Güçlendirilmesinde Matem Meclislerinin Vazifesi 65
17. Konuşma Âşurâ Dersleri ve İbretleri 67
18. Konuşma Vazifenin Yerinde ve Zamanında Teşhisi; Hüseyinî Hareketin En Önemli Dersi..... 77
19. Konuşma İslam'ı Tehdit Eden Temel İki Tehlike: Haricî Düşmanlar ve İçsel Çöküşler 83
20. Konuşma Muharrem Ayı; Alevî ve Hüseyinî Maarifin Beyanının Fırsatı 91
21. Konuşma İmam Seccad (a.s.)'ın İslam Ahlakının Canlandırılması ve Yaygınlaştırılmasına Dikkat Etmesinin Delili ve Önemi 97
22. Konuşma Samimi ve Yalnız Olmak; İmam Hüseyin (a.s.)'ın Hareketinin İki Özelliği ve Bu Hareketin İslam İnkılabı'nın Yalnızlığıyla Benzerliği.... 101

23. Konuşma Hz. Zeyneb (s.a.) ve Hadiselerin En Zoruna Katlanma 111
24. Konuşma Matem Meclislerini İhya Etmenin Özellikleri ve Bereketleri ve Âşurâ'yı Anmak 113
25. Konuşma Ümmetin Feci Bir Şekilde Geriye Dönüşü Kerbelâ Hadisesine Sebep Olmuştur..... 133
26. Konuşma Günümüz Dünyasının İçinde Bulunduğu Durumun Düzeltmesinde İmam Hüseyin (a.s.)'in Şahâdet Güneşinden Yararlanılmasının Gerekliliği 137
27. Konuşma Sistemin Binası ve İslam Toplumun Yenilenmesi; Seyyidü's-Şüheda (a.s.)'in Asli Hedefi 149
28. Konuşma Saadet Giden Tek Yol Hüseyinî Olmaktır 179
29. Konuşma Kerbelâ Faciasının Ortaya Çıkışının Sebepleri: Dünyaya Tamah, Fesat ve Dinî Gayretin Azalması..... 181
30. Konuşma İmam Hüseyin (a.s.)'in Yolunun Bereketlerinden Yararlanmak İçin Gayret Etmenin Gerekliliği..... 187
31. Konuşma Şahâdet ve Ölümünden Korkmamamın Anlamını Kavrama ve Beşerî Toplumların Bağımsızlık Yolu 189
32. Konuşma İstikamet ve Basiret Âşurâ Hareketi ve İslam İnkılabı Rehberinde İki Ortak Etken 191
33. Konuşma İmam Hüseyin (a.s.)'a Yapılan “İslam'ın Dışına Çıktı” Suçlaması, Müslümanların Gaflet ve Vurdumduymazlığının Sonucudur 197
34. Konuşma Hak ve Bâtil Cephesinde Havâssın (Seçkinlerin) Rolü 201

35. Konuşma Havâssın Dünya Sevgisi, Tarihte,
Hüseyin b. Alilerin Katligâha Gitmelerinin Alt
Yapısını Oluşturmaktadır..... 203
36. Konuşma Âşurâ'dan Önce, Hadiselerin Gerekli
Zamanda Yeniden Ele Alınmasında Havâssın Karar
Almasının Önemi..... 205
37. Konuşma Hz. Ebî Abdillâh (a.s.) Tüm İnsanlık
İçin En Büyük Belirleyici Unsur ve Örneklerden
Birisidir..... 217
38. Konuşma İbadet, Marifet, Basiret, İstikamet ve Cesaret;
Seyyidü's-Şüheda (a.s.)'ın Şahsiyetinin Varlıksal Boyutları... 219
39. Konuşma İslam Hükümetinde Yapılan Dinî
Tebliğle Diğer Dönemlerdeki Dinî Tebliğin Farkı 227
40. Konuşma Şehidlerin Kanının Yaşatılıp
Korunmasında İmam Seccad (a.s.) ve Hz. Zeyneb
(s.a.)'nın Çabasının Değeri ve Önemi 229
41. Konuşma Âşurâ Hadisesinin Kalıcı Olmasının
Büyük Sırrı..... 231
42. Konuşma İmam Hüseyin (a.s.)'ın Büyük Şahsiyet
ve Cihadının Arkasındaki Maneviyat..... 233
43. Konuşma En Meşhur Dualar, Daha Ziyade Savaşla
Meşgul Olan Üç İmamdandan Rivayet Edilmiştir..... 237
44. Konuşma Bi'set'ten Âşurâ Hadisesine Kadar İslam
Tarihinin Kapsamlı Bir Analizi..... 239
45. Konuşma Şehidin ve Şehidlik Makamının Yüce
Değeri..... 271
46. Konuşma İmam Hüseyin (a.s.)'ın Belirleyici Üç
Sıfatı: İhlâs, Allah'a İtimat ve Zaman ve Şartların
Yerli Yerinde Tespiti..... 273

47. Konuşma İmam Ali (a.s.) ve İmam Hüseyin (a.s.)'in Kanının Sahibi Allah Teâlâ'dır 277
48. Konuşma Ümmetin Islahı ve Dinî Hükümlerle Amel Etmenin Yaygınlaştırılması, Seyyidü's-Şüheda (a.s.)'in Hareketinin En Önemli Hedeflerindedir 279
49. Konuşma Âşurâ Ashabının Hakiki Bekasının Etkeni: Manevî Etkenler ve Allah Yolunda Çaba Gösterme..... 283
50. Konuşma İnsanın Acz ve Cehaleti Aleyhine Cihat Etmek, İmam Hüseyin (a.s.)'in Hedefleri Arasındadır. 287
51. Konuşma Beşeriyet İçin İmametın Faydaları: İzzet, Marifet ve Ubudiyet 293
52. Konuşma Nebilerin En Önemli İşi: Tâgutla Mücadele 301
53. Konuşma İmam Hüseyin (a.s.)'in Maneviyata Dayanması, İzzet ve İftihar Yolunun Kazanılması..... 305
54. Konuşma Hüseyinî Büyük Hareketin Her Üç Boyutunda İzzet ve İftihar İhsası 307
55. Konuşma Hüseyin b. Ali (a.s.)'in Yolu; İslamî Hedeflere Doğru Giden İslam Ümmetinin Hareket Bayrağı..... 317
56. Konuşma Gençlerin Aydınlatılmasının ve Fikrî Temellerinin Güçlendirilmesinin Gerekliği 319
57. Konuşma İmam Hüseyin (a.s.)'in Hareketinin Üç Temel Unsuru: Mantık, Yiğitlik ve Sevgi..... 321
58. Konuşma Âşurâ Derslerinden Bir Ders 327
59. Konuşma Allah'a Tevekkül ve Dayanma Konusunda İmam Hüseyin (a.s.)'in Vermiş Olduğu Ders 329

60. Konuşma Hüseyinî Kıyamın Hedefi: Cehalet ve Gaflet Bulutlarını Ortadan Kaldırmak..... 331
61. Konuşma İmam Hüseyin (a.s.)'in Hareketinin Sürdürülmesi: Zulüm, Sulta ve Zamanın Yezidleri Aleyhinde Savaşım 333
62. Konuşma Hüseyinî Hareket, İslam Mektebinin Sütunlarını Sağlamlaştırmıştır 339
63. Konuşma Cehalet ve Gafletle Savaşta Seyyidü's-Şüheda (a.s.)'in Pratik Örnekligi..... 341
64. Konuşma Hüseyinî Hareketin Devam Etmesinde Erbain'in (İmam Hüseyin'in Şahâdetinin Kırkıncı Günü) Seçkin Özelliği 345
65. Konuşma İmam Hüseyin (a.s.)'in Hareketin Başlangıç Aşamasında Yapmış Olduğu Açıklamalara Dikkat Etmenin Gerekliliği 349
66. Konuşma İmam Hüseyin (a.s.)'in Âşurâ Günkü Amelî Mübahalesi Aydınlatma Hedefine Yönelikti..... 351
67. Konuşma Kur'an-ı Kerim'de Veliler İçin Kullanılan Üç Önemli Tabir: Velayet, İtaat ve Meveddet 353
68. Konuşma İmam Hüseyin (a.s.)'in Ashabının Mücadelesinin Âşurâ Gününe Kattığı Anlam..... 357
69. Konuşma Hz. Zeyneb (s.a.)'nin Makamıyla Firavunun Mü'mine Eşinin Makamının Mukayesesi... 359
70. Konuşma Hz. Zeyneb (s.a.), Kanın Kılıca Galip Gelmesinin Etkeni..... 363
71. Konuşma Seyyidü's-Şüheda (a.s.)'in Dinin Korunması İçin Gösterdiği Çok Yönlü Çabalar..... 367
72. Konuşma Güzel Son: Ayetullahi'l-Uzma Hamenei'nin Âşurâ İçerikli Duaları 371

Önsöz

Bir kez daha muharrem ayı geldi ve Seyyidü'ş-Şüheda Hazret-i İmam Hüseyin'in adı ve hatırası İslamî toplumun fezasını güzel kokusuyla sardı. Üzerinden asırlar geçen Âşurâ hadisesini tarih boyunca, ulema, fukaha, mütefekkirler, muhakkikler ve pek çokları İmam Hüseyin'in ve onun vefalı ashabının kıyamının felsefesini beyan ve tebliğ etme yönünde, dinî öğretileri anlamak ve idrak etmeye istekli insanların ulaşabilecekleri çalışmalar yapmış ve geride pek çok eserler bırakmışlardır.

İmam Hüseyin'in kıyamının bereketlerinden faydalanmak ve etkileri açısından geçmiştekilerin yaptıkları çalışmalar arasında, İmam Humeynî ismi tıpkı bir yıldız gibi parlamaktadır. Çünkü rahmetli İmam, Hüseyinî öğretilerden hassas ve güncel bir şekilde yararlanarak Âşurâ'nın yükselen şiarından, yani "Kanın kılıca galip gelmesi", yola çıkarak Müslüman İran halkının inkılâbına rehberlik edip zafere ulaştır-

mayı başararak pratikte Âşurâ kıyamının gerçek felsefesini tebliğe önyak olmuştur.

İslam İnkılabı'nın rehberliğini rahmetli İmamdan sonra üstlenen Hazret-i Ayetullahi'l-Uzma Hameneî de Âşurâ kıyamına çok derin bir dikkatle yaklaşmış ve çeşitli münasebetlerle, İslam tarihinin bu en büyük vakası çerçevesinde aydınlatma ve açıklama işini devam ettirmiştir.

Rehberin bu alandaki beyanlarındaki kendine has özellikleri çok iyi bir şekilde müşahede edilebilir. İmam Hüseyin'in kıyamına genel bir bakış ve aynı zamanda ayrıntılı beyan, verimlilik, tarihî analizlere, bilimsel incelemelere dayanarak, gizli ve açık yönlerinin araştırılması şeklinde olup şu noktalara işaret ettiği söylenebilir:

Dinin esası Âşurâ ile birleştirilmiş ve onun bereketiyle baki kalmıştır. Seyyidü'ş-Şüheda tarafından ortaya konan böylesi bir fedakârlık ve cesaretin kaynağı; hazretin maneviyat, ihlas, basiret sahibi ve tek kelimeyle insan-ı kâmil olmasında yatmaktadır. Öte yandan Âşurâ pek çok ibret ve derslerle doludur ve her Müslüman, her İslamî millet için bu dersleri öğrenmek ve Âşurâ ibretlerini dikkate almak lazımdır; çünkü Âşurâ'nın en büyük ibreti, İslamî toplumun elli yıldan daha kısa bir süre içinde geçirdiği değişim ve yaşadığı çöküştür. Âşurâ kıyamına ve öncesindeki elli yıllık İslam tarihine baktığımızda şunu görürüz: Havâssın özellikle de hak cephesindeki havâssın ibretlik rolü, basiretsizliği ve ondan önemlisi de dünya peşinde koşma gibi hastalığı Peygamber'in Ehl-i Beyt'inin şahadetine neden olmuştur. Tüm zamanlarda İslam toplumunun çöküşüne ve Yezidlerin tekrar hâkim olmasına şahit olabiliriz, özgürlük ve bağımsızlık yolunu kat etmek isteyen her millet Âşurâ ashabının

yolunu kendine model olarak almalıdır, tıpkı İran milletin'in İslam İnkılabı'nda ve müstekbirlere karşı yürüttüğü sekiz yıllık kutsal savunma savaşında İmam Hüseyin'in yolunu tuttuğu, izzetini ve bağımsızlığını koruduğu gibi. Herkesin muharrem ve sefer aylarında Hüseyinî öğretiyi tebliğ etmesi, öğrenip öğretmesi, aynı zamanda tarih boyunca bu kıyamın parlak ve nuranî çehresini karartan hurafelerden ve bazı cahilce süslemelerden kaçınması gerekmektedir. Bununla birlikte Âşurâ hadisesinin sebep ve illetlerini geleneksel matemlerle, mersiye ve sinezenlerle halis bir içerik ve sağlam kaynaklara dayanmasını gözeterek devam ettirmeyi ihmal etmemelidirler. Seyyidü's-Şüheda'nın kıyamının felsefesini ve hedefini tefsir ederken ne İmamın tek hedefinin hükümet kurmak olduğunu ileri sürmek ne de İmamın tek hedefinin şahadet olduğunu söylemek doğrudur, onun bilinçli ve mücahitçe olan asıl hedefi, İslam ümmetinde ortaya çıkan sapmalar karşısında ilahî cihad yükümlülüğünü yerine getirmek, emr-i bi'l maruf ve nehy-i ani'l münker farzına uymaktı ve böylesi bir hedefle elde edilen her sonuç ister İslamî hükümet kurulsun, isterse şahadetle neticelensin zafer demektir. İmam Hüseyin'in hareketindeki üç unsurun, mantık, kahramanlık ve sevgi unsurlarının bir arada olması ve diğer onlarca ders bu kitapta görülebilir.

Kitap hakkında

Elinizdeki bu kitap Hazret-i Ayetullahi'l-Uzma Hamenei'nin 1989 Mayıs'ından 2011 Haziran'ına kadar çeşitli oturumlarda ve toplantılarda İmam Hüseyin'in kıyamıyla ilgili yapmış olduğu farklı konulardaki beyanlarından seçilen konuşmaların bir araya getirilmesiyle toplanmış 72 konuşmadır.

İki ve beşinci konuşmalarda olduğu gibi bazı konuşmalar bir kaç şeyin ifade edilmesinden, 27 ve 44. konuşmada olduğu gibi bazıları da zamanın gereklerinden ve önemli konulardan oluşmaktadır.

Aynı şekilde bu 72 konuşmada rehberin Âşurâ kahramanlığıyla alakalı konularda ve farklı konuşmalarında irad ettiği dualar da toplanıp okuyucunun istifadesine sunulmuştur.

Bu kitaptaki konuların sıralaması zaman çizelgesi göz önünde bulundurularak yapılmıştır.

***

İmam Hüseyin'in ezadarlarının muharrem ayında yas meclislerine katılarak Kербela'nın şehidler ve esirler kervanının ilahî şiarlarını yüceltmeleri, o şehid İmamın hedef ve arzularına karşı marifet ve basiret kazanmaları, İslam'ın o yüce muhafızının yolunun ve adının korunması için hazırlıklı olmayı başarmaları ümidiyle, inşaallah.

Başarı Allah'tandır.

1. KONUŞMA

Muharrem'in Etkileri: Hâkimiyet ve İslam Kelimesinin Yüceltilmesi ve İslam'ın Bereketine Ümit

İslam İnkılâbı'nın Hüseyinî Hareketten Etkilenmesi

Muharrem ve Âşurâ meselesi hakkında Şunu söylememiz gerekir ki, bizim hareketimizin ruhu ve tamamıyla Őekillenip başarıya ulaşmasının dayanağı, Hz. Hüseyin (a.s.)'a ve Âşurâ ile alakalı meselelere teveccüh etmektir. Belki bazıları için bu konunun biraz ağır olduğu düşünülebilir, ancak gerçek budur. Hiçbir fikir -hatta bu fikrin derin imanın eşliğinde olması suretinde bile- milyonluk büyük halk kitlelerini, sorumluluk hissettiği yolda amel etme ve zerre miktarca olsa bile tereddüt etmeden her türlü fedakârlık yapma doğrultusunda hareket ettirememiştir.

İmanın İşlerlik Kazanmasında Muhabbet ve Sevginin Olumlu Etkisi

Asıl itibariyle imanın; muhabbet, derin aşk, duygusal renk ve kokudan uzak olduğu sürece gerekli işlerliği yoktur. Amel ve harekete geçirme konumundaki - üstelik yüksek derecede- bir muhabbet, imana işlerlik kazandırır. Muhabbet

olmaksızın hareketimizi ilerletemiyorduk. İslamî tefekkürde muhabbetin en üst unvanı -yani Ehl-i Beyt (a.s.)'a muhabbet- bizim ihtiyarımızdadır. Bu muhabbetin en uç noktası, Kerbelâ ve Âşurâ meselesinin tarih ve Şîa kültürü için, o zamanın Allah yolunda savaşan yiğitlerinin paha biçilmez yadigârının korunmasıdır.

Aydın Geçinenlerin, Duygusal Meseleleri İtikadî Meselelerden Ayırmak İçin Empoze Etmeye Çalıştıkları Görüşler

İslamî meselelere yeni bakış açılarının gündeme getirildiği günlerde, din ve İslam'la fazla işleri olmayan kişileri bile cezbedecek bir yöne sahip olan, üstelik böylesi mübarek bir konuda ve İslamî düşüncede yeni eğilimlerin olması kötü bir şey değildi –aksine İslam âlemi için ve özellikle de genç kesim için bir malzeme olarak görülüyordu- İslam'ın imanî ve itikadî değerlerini duygusal meselelerden –örneğin; Âşurâ, mersiye okuma ve ağlama ile alakalı- ayırmayı öngören entelektüel değerlere benzeyen bir eğilim ortaya çıktı.

Şayet pek çokları o günlerde yer almışlardır; Âşurâ hadisesi, İmam Hüseyin (a.s.)'in fedakârlıklarını dile getiren rivayetler, bir şeylerin katıp karıştırılması ve çoğunlukla tahrif içeren şekillerdeki açıklamalar dikkate alındığında, bu sözler onlar için matlup ve şirindi. Ancak bu mesele değerli İmamımız tarafından resmen ve açıkça Âşurâ olayları çerçevesinde söz konusu edilmediği zaman amel sahnesinde hiçbir ciddi ve gerçek işin gerçekleşmediğini açıkça görmüştük.

1963 ve 1978 Yıllarında İmam Humeynî (r.a.)'ın İslam İnkılâbı'nı Hüseyinî Hareketle İrtibatlandırması

İmam (Humeynî) (r.a.) hareket meselesini iki bölümde Âşurâ meselesiyle düğümledi: Birincisi, -1963 yılında Muharrem günlerinde- kürsülerde, hüseyinîyelerde, oturumlarda, mersiye ve sinezen heyetlerinde, mersiyelerin okunduğu ve mezhebî musibetlerin dile getirildiği matem meclislerinde hareket meselelerinin açıklanması, hareketin ilk bölümüydü. İkincisi, -yani 1978 yılı Muharrem'i - İmam'ın (r.a.): "*Muharrem ayı saygın ve büyük sayılmalı ve halk meclisler düzenlemelidir*" buyruğunu ilan ettiği hareketin son bölümü. İmam (r.a.) bu aya, "*kanın kılıca galip geldiği*" ay unvanını verdi ve yeniden halka dayalı büyük tufan oluştu, yani Hüseyinî ruh ve yönü olan hareketin akışı, Hüseyinî musibetin zikri ve İmam Hüseyin (a.s.)'ın yâdı ile ilişkilendirildi.

Hak ve Adaletin İkamesi; İmam Hüseyin (a.s.)'ın Hareketinin Hedefi

Bu, amel konumundaydı. Tebliğ, hakikat ve sübut konumunda ise mesele açıktır. İmam Hüseyin (a.s.)'ın hareketi hak ve adaletin ikame edilmesi içindi:

*"Şüphesiz ben ceddimin ümmetini ıslah etmek ve marufu emredip münkerden sakındırmak için kıyam ettim."*¹

İmam Hüseyin (a.s.) yolculuk esnasında Peygamber (s.a.a.)'den nakledilen meşhur hadisi beyan ediyordu:

"Kim; Allah'ın haramlarını helal sayan, Allah'ın ahdini bozan, Allah Resûlü'nün sünnetine muhalefet eden ve Allah'ın

¹ Bihâru'l-Envâr, c. 44, s. 329.

kulları arasında günah ve zulümle amel eden birisini görür de söylem ve eylemiyle değiştirmezse, böyle birisini zalim sultanla cehenneme atmak Allah'ın hakkıdır.”²

İmam Hüseyin (a.s.)'in eylem ve söylemlerinin tamamı ve o saygın İmam hakkında Masumlardan gelen buyrukların hepsi, İmam Hüseyin (a.s.)'in hedefinin; hakkı, adaleti, Allah'ın dinini ve şeriatın hâkimiyetini ikame edip zulüm ve taşkınlığın kökünü kazımak olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. İmam Hüseyin (a.s.)'in maksadı Peygamber-i Ekrem (s.a.a.) ve diğer peygamberlerin yolunu devam ettirmektir: “*Sana selam olsun ey Allah'ın seçkin kulu Âdem'in vârisi.*”³ Bu ifadeyle peygamberlerin niçin gönderildiği de açığa çıkmaktadır: “*İnsanlar adaleti yerine getirsinler*”⁴, yani adalet, hak, hükümet ve İslam düzeni oluşturmak.

İmam Hüseyin (a.s.)'in Kıyamının Hedefleri; İslam İnkılabı'nın Pusulası

Bizim hareketimize yön veren ki, günümüzde de vermesi gerekir, tam olarak Hüseyin b. Ali (a.s.)'in uğrunda kıyam ettiği şeydir. Biz bugün, düzenimizin kurulması ve onun korunması yolunda çeşitli cephelerde şahâdete ulaşan kendi şehidlerimiz için bilinçli olarak matem tutuyoruz. Gerek bize zorla yüklenen savaşta ve gerekse düşmanların, münafıkların ve kâfirlerin çeşitli saldırılarıyla şehid edilen gençlerimizin, bu nizamın şehidleri olduğunda, bu sistemi korumak ve bu inkılabın sütunlarını güçlendirmek için şahâdete

² A.g.e., c. 97, s. 331.

³ A.g.e., c. 97, s. 323.

⁴ Hadid, 25.

ulaştıklarında halkımızın hiçbir şüphesi yoktur. Günümüz şehidlerinin durumuyla, yalnızlık ve tam bir gariplik içinde kıyam eden, bu yolu kat etmeleri için teşvik edilmemeleri bir yana, halkın ve İslam büyüklerinin men ettiği Kerbelâ şehidlerinin durumu farklıdır. Bu olumsuzluklarla birlikte onların iman ve aşkları gariplik, mazlumiyet ve yalnızlıklarına rağmen şahâdete ulaşacak kadar dolup taşmıştı. Kerbelâ şehidlerinin konumuyla, kendilerini tebligat birimlerinin tamamının yönlendirdiği ve halkın gitmeleri için teşvik ettiği ve onların da gidip şahâdete ulaştığı şehidler arasında fark vardır. Elbette bu şehidin de makamı yücedir, ancak Kerbelâ şehidlerinin konumları başkadır.

İslam Düzeninin Kurulması İçin İmamların (a.s.) Göstermiş Oldukları Ciddi Çabalar

Biz günümüzde bu İslam düzenini hissediyoruz, bereketlerini yakından görüyoruz, Hüseyinî hareketin gücünü ve anlamını öncekilerden daha çok idrak ediyoruz ve idrak etmemiz de gerekiyor. İmam Hüseyin (a.s.) böyle bir şey için hareket etti. İmam Hüseyin (a.s.) toplumda; fâsid, insan ve toplumu bozan, iyiliği engelleyen rejimlerin olmaması ve toplumda hayra dayanan İslamî, ilahî ve insanî düzenin yerleşmesi için kıyam etti. Elbette böyle bir sistem İmam Hüseyin (a.s.)'ın zamanında veya kendisinden sonraki Masum ve vahiy kaynağına bağlı İmamların (a.s.) zamanında gerçekleşseydi ve onlar böyle bir hükümetin başında yer almış olsalardı, konumlarının bizim konumumuzdan farklı olacağı açıktı. Bununla birlikte olayın şekli ve görünümü birdir; Masumlar da böyle bir sistem için hareket ederlerdi.

“İmamların (a.s.) İslam sistemini oluşturmak için ciddi azimleri var mıydı, yoksa onlar yalnızca kendi ödevlerine mi amel ediyorlardı?” meselesi uzun bir bahis olması hasebiyle şimdilik burada yer vermeyeceğiz.

İmamların (a.s.) hayatlarıyla alakalı rivayetlerden anlaşıldığı ve var olan pek çok kanıtın ortaya koyduğu kadarıyla, İmamlar (a.s.) ciddi olarak İslam düzenini oluşturmak istiyorlardı. Bu işin -tasavvur edildiği gibi- İmamların ilim ve marifetleriyle çelişen bir tarafı yoktur. Onlar hakikaten ilahî düzeni gerçekleştirmek istiyorlardı ve ilahî takdir de buydu. Yararı'nın ilminde takdir ve ölçüp biçmeler, çeşitli koşullarda farklılıklar arz etmektedir ve biz, şimdi bu konulara girmeyeceğiz. Kısaca, onların hareketinin hedefinin bu olduğunda şüphe yoktur. Biz bugün, o hareketin bereketi ve o hareketin kültür ve ruhunun korunmasıyla kendi toplumumuzda bu sistemi oluşturmuşuz. Bizim toplumumuzda İmam Hüseyin (a.s.)'in aşkı, onun yâdı, musibetlerinin ve Âşurâ olaylarının dile getirilmesi yaygın olmasaydı, zamansal bu kadar fasıla ve başarıya ulaşılan bu keyfiyetle zafere ulaşacağımız belli değildi. Bu, hareketin başarıya ulaşmasında fevkalade tesiri olan bir etkendi ve bizim büyük imamımız İmam Humeynî (r.a.), Hüseyin b. Ali (a.s.)'in uğrunda kıyam ettiği o hedeften olabildiğince istifade etti.

İmam Humeynî (r.a.)'ın Mersiye Okumanın ve Musibeti Dile Getirmenin Korunması Üzerinde Israrı

İmam Humeynî (r.a.) İnkılâbın başarıya ulaşmasından önce, bir dönem yaygın olan, o aydın geçinenlerin empoze etmeye çalıştıkları yanlış düşünceyi incelikle ortadan

kaldırdı. İmam (r.a.) ileri düzeydeki siyasî inkılâbın şekillenmesini, Âşurâ hadisesinin duygusallığıyla irtibatlandırdı ve buna bağladı. Mersiye okuma ve musibeti dile getirmeyi canlandırarak, bu işin toplumumuzda fazlalık, gösteriş, eski ve nesh edilmiş bir iş değil, bilakis gerekli olduğunu dile getirdi. İmam Hüseyin'in yâd edilmesi ve onun musibet ve faziletlerinin -gerek mersiyelerle, gerekse çeşitli eza merasimleri şeklinde olsun- anlatılmasının alışıla geldiği gibi, gözyaşı yüklü, duyguları uyandırıcı, gönülleri sarsıcı ve eskisinden daha da güçlü olması gerektiğini anlattı. İmam (r.a.) defalarca bu konuya dikkat çekiyor ve pratikte de kendisi uyguluyordu.

Biz, İnkılâbın Muharremi ve İmam Hüseyin (a.s.)'in Muharreminin ürünlerinden olan İslam Cumhuriyeti'nin eşigindeyiz. İnkılâp dönemlerindeki muharremle bu dönemden ve bizim dönemlerimizden önce ve sonraki muharrem farklıdır. Bu muharremler, anlamın, ruhun ve şekillenmenin açıkça hissedildiği muharremlerdir. Biz, "muharrem" in sonuçlarını hayatımızda görüyoruz. Hükümet, hâkimiyet, İslam kelimesinin yüceltilmesi ve dünya mustazaflarının gönüllerinde İslam'ın bereketiyle ümidin oluşması, "muharrem" in eserleridir.

Mübelliğlerin ve Musibeti Dile Getirenlerin Tamamının Vazifesi; Eza Sünnetini ve İmam Hüseyin (a.s.)'in Musibetlerinin Anlatımını Korumaktır

Biz kendi dönemlerimizde Muharreme, kazanımlarıyla birlikte aynı anda sahibiz. Bu Muharremden nasıl istifade etmemiz gerekir? Bu sorunun cevabı şudur: Biz ruhanîler,

din âlimleri, tebliğciler ve musibeti dillendirenlerin tamamı, Âşurâ meselesini ve İmam Hüseyin (a.s.)'ın musibetlerini, slogandan uzak, ciddi ve asli bir mesele olarak teveccüh konusu yapmalıyız. Hakikaten bu meseleyi ciddiye alırsak, bunun yolu yordamı nedir?

Âşurâ Meselelerini Tahrif Etmekten Kaçınmanın Gerekliği

Bizim için, hadiseyi zararlı süslü ifadelerden kurtarmak birinci koşuldur. Fakat bir olayı süsleme adına dile getirilen bazı söylemler vardır ki, bunlar ne zararlıdır ne de yalan. Herkes söz sanatıyla hadiseyi betimlemek ister, ancak hadisenin metnini söylemez. Siz, özel şartlarda birisinin dilinden bir sözün çıktığını işittiğiniz zaman, söz söyleyenin ne hissettiğini de tahmin edebilirsiniz. Bu kaçınılmaz bir şeydir. Örneğin; bir meydanda, birisi askerlerin karşısına çıkıp konuşma yapıyorsa konuşulacak şeyin ne olacağı –davet, rica, tehdit...- usulen bu konuşmayı yapan kişinin ruh ve zihin haline göre akıllı dinleyiciler tarafından tahmin edilebilir olması gibi, yetenekli konuşmacı için de tespit geçerlidir. Bunların söylenmesinde bir sakınca yoktur.

Biz, İmam Hüseyin (a.s.) ve ashabının Âşurâ günü ve gecesindeki hallerini - muteber kitaplarda okuyup bulduğumuz kadarıyla- açıklamak istersek, kesinlikle o gün ve geceye dair bir takım özelliklerin olduğunu görürüz. Farz ediniz; İmam Hüseyin (a.s.) Âşurâ gecesini yâranlarına bir söz söylemiştir ve siz bunu; gecenin karanlığında, gam dolu bir gecede, hüzünlü o gecede gibi benzeri betimlemelerle açıklayabilirsiniz. Bu tür süslemelerin ne zararı vardır ne de yalandır,

ancak bazı süslemeler yalan ve bazı nakiller de olayın aksinedir. Hatta bir takım kitaplarda yazılan şeyler, Hüseyinî hareketin konumuna ve layık olduğu anlama uygun değildir. Bunların tanınması ve ayrıştırılması gerekir.

Mersiye Okumada Söz Sanatı Yöntemlerinden Yararlanmanın Zorunluluğu

Dolayısıyla yapılacak ilk iş olarak, hadiseyi arındırmalı ve bu arındırılmış, dakik ve sapasağlam hadiseyi sanatsal ifade türlerinden -şiir, nesir ve mersiye okumanın kendine has sanat içeren üsluplarından- istifade ederek öğrenmeliyiz. Bu işin herhangi bir sakıncası yoktur ve önemlidir. Bizim bu işi yapmamız gerekir. Bu alanda uzman olan kimselerin bu işi yapması gerekir. Örneğin; Âşurâ hadisesinde zikredilen, “*Senin kullarını cehaletin girdabından ve sapıklığın vadisinden kurtarmak için*”⁵ ifadesini açıkladık, -günümüzde bizim için bu cümlenin mana ve mefhumu nettir-; ancak bizim bu açıklamamız söz konusu ifadenin mana ve mefhumuyla çelişiyorsa, bu iş Hüseyinî halka ve Âşurâ hadisesine hizmet değildir. Bizim hadiseyi netleştirmemiz ve sonra olayın çeşitli boyutlarını halka anlatmamız gerekir.

Ben, kendi topluluğumuz içinde yer alan minber ve mersiye ehli olup Seyyidü’ş-Şüheda (a.s.)’ın musibet ve methini dile getiren muhterem âlim, tebliğci ve olayı dillendirenlere bu konuda bir şey demek istemiyorum. Ancak genel olarak bu hadisenin -hareket ve İnkılâbın dayanağı açısından- vakarlı, motive edici ve daha güçlü bir şekilde baki kalması gerektiğini söylememiz gerekir. Eğer günümüzde de bu hadiseye

⁵ *et-Tehzib*, c. 6, s. 113.

karşı yaklaşımımız, elli yıl önceki gibi sadece mersiye okumakla sınırlı kalırsa -yani bir yerde gördüğü şeyi, örneğin; zihni ihtimal esasınca tercih edip naklederek mü'minleri ağılatıyordu; hem mü'minler sevap alıyor, hem de kendisi sevaba ulaşıyordu- olaya zarar vermemiz mümkündür.

Âşurâ Hareketi; İslam İnkılâbı'nın Dayanağı

Günümüzde bu hadise, bir hareketin dayanağıdır. Bu gün bize; "Oluşan bu hareketin kökeni nedir?" derlerse biz; "Bunun kökeni Peygamber (s.a.a.), Emîrül-mü'minîn (a.s.) ve İmam Hüseyin (a.s.)'dır" deriz. İmam Hüseyin (a.s.) kimdir? Bu hadiseyi ortaya koyan ve tarihte kendisinden bahsedilen kimsedir. O halde bu hadise, bu hareketin dayanağıdır. Biz bilmeyerek ve ihmalkârlıkla, olayın aslını onun parçasını oluşturmeyen şeylerle karıştırırsak hem Âşurâ'ya hem de Âşurâ'dan kaynaklanan, ilham alan İnkılâba hizmet etmemiş oluruz.

1.8.1989 yılında Muharrem ayında bir grup âlime yaptığı açıklamaları.

2. KONUŞMA

Nübüvvet Ailesinin Esareti; Tarihin En Acı Hatırası

Hepinizin bildiği gibi, Muharrem ayının on birinci gününde İslam tarihinde çok büyük bir olay gerçekleşti. Bu, başka milletlerin ve İslam tarihinde benzeri görülmeyen ve o büyüklükte bir kez daha görülmeyecek olan bir hadiseydi. Vahiy ve nübüvvet ailesi, İslam tarihinin o en büyük ve şerefli kimseleri esir edildi. Sokak ve pazarlarda dolaştırılan esir kervanında, o günün İslam toplumunda makam ve şeref açısından benzeri bulunmayan insanlar vardı. Bu kimseleri esir alanlar, İslam'dan zerre kadar nasibini almayan, İslam'la alakası olmayan ve kendi zamanlarındaki insanların en aşağılığı ve en çirkiniydiler. Muharrem'in on birinci gününde Peygamber (s.a.a.) ve Ali b. Ebî Tâlib (a.s.)'ın ailesi esarete maruz kaldı ve bu olay, bizim için en acı hatıraların birisi olarak hafızalarımıza kazandı. Öyle ki, sonsuza kadar da zihinlerimizde kalmaya devam edecektir.

13.8.1989 yılında bir grup saygın şehid aileleriyle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

3. KONUŞMA

Şahâdetin Yüce Değerinin Sırrı

Şehidlerin Hakiki Varlıklarının Canlı olması

Şehid, yani manevî ilkeleri yolunda ölen ve kendi canını -her insanın asli sermayesidir- ilahî hedefi için sarf eden; Allah Teâlâ'nın da onun bu ısrarı, büyük fedakârlığı, varlığı, hatırası ve düşüncesine, milleti içinde ebedi kılmak ve onun ilkesini canlı tutmakla cevap verdiği bir insandır. Allah yolunda ölmenin özelliği budur. Allah yolunda öldürülen kimseler, canlıdır. Onların cismi canlı değil, ancak hakiki varlıkları canlıdır. Her insanın hakikati, onun iradesi, fikri, hedefi ve yoludur. Şahsî ve dünyevî hedefleri için öldürülen kimselerin hedefleri de kendisiyle birlikte defnedilir ve kaybolup gider. İnsanın nefsi ve şahsiyle ayakta duran hedefi, insanla alakalıdır ve insanın ölmesiyle, hedefi de ölür ve aradan gider. Ancak ilahî olup gayble, Allah'ın iradesiyle ve insanın bu doğrultudaki fedakârlığıyla ayakta duran hedefi, insanın ölmesiyle yok olup gitmez. Elbette bu ilahî hedeflerin de yok olup gitmesi mümkündür, ancak uğrunda mücadele verilmediği ve topluma mal edilmediği zaman bu gerçekleşir.

Bir kimse yüce ilahî hedefler yolunda çalışıp zahmet çektikten sonra ölürse, o hedef canlanır ve bir bakıma bu

şahsın varlığı da kendi hedefi olduğu için onun şahsiyeti ve gerçek hüviyeti de hedefiyle ayaktadır. Bunun tersi şöyledir: Hedef, insanla ayakta değil, aksine insan hedefle ayaktadır; canlı kalıp yok olmamasının sebebi budur. Bundan dolayı nebiler ve hakka davet edenler günümüzde canlıdırlar; zira insanın faziletlerini, tekâmülünü ve hedeflerini takip ettikleri için onların ölmesiyle hedefleri ölmediği gibi, tedricen hedefleri de âlemin ve tarihî sürecin hakikatinde gerçeklik buldu. Evet, onların hedeflerinin tamamı gerçekleşmemiştir; fakat dünyada adalet ve özgürlük çağrılarının olduğunu ve bunu dile getiren aydınların kendileri bilmeseler bile, yüce hedefler olarak savundukları şeylerin aslında enbiyaların hedefleri olduğunu görüyoruz.

İnkılâbın ve İslam Düzeninin Şahâdetle Hayat Bulması

Şahâdet ve Allah için savaşmak, ilahî sünnet gereği İslamî düzeninin hayat bulduğu bir hakikat olup bizim bununla iftihar etmemiz gerekir. Geçmişte Allah yolunda zahmet çekenler azdı ve bazılarının yetmiş yıllık ömründe, Allah yolunda en küçük zorluklara bile tahammülleri yoktu; kendi can ve varlık sermayelerini Allah yolunda vermek şöyle dursun, bu doğrultuda yüzünü kırıştırmaya bile yaklaşmıyorlardı. İslam düzeninde yaşayan bir millet için bu yüce hedefin gerçekleşmesi doğrultusunda hiçbir sorunla karşılaşmaması çok kötüdür. Böyle bir toplumda İslam'ın gün geçtikçe eriyeceği, rengini kaybedeceği ve etkisiz kalacağı apaçıktır.

Geçmişte ülkemizde maalesef diğer ülkelerin pek çoğunda olduğu gibi Allah yolunda ölmek şöyle dursun, din

için yatırım yapma ve Allah için sorunlara tahammül etme âdeti yoktu veya son derece azdı. İnkılâbın ve İmam Humeynî (r.a.)'ın millet ve İslam'a yaptığı büyük hizmetlerden birisi Allah yolunda fedakârlık yapma eğilimini -gerek İran'da gerekse çeşitli İslam ülkelerinde- ihya etmek olmuştu. Günümüzde temiz fitratlı fertlerin çoğu Allah yolunda gayret etmeye, zorluklara katlanmaya ve canını feda etmeye hazırdır. Bunların en somut örneği sizin gibi saygın kimseleri yadigâr olarak geride bırakan bizim aziz şehidlerimizdir.

Ölüm hepimiz içindir. Biz Allah yolunda ölürsek, maddî ve zahirî ölçüler esasınca da bir şeyleri kaybetmiş değiliz. Ölüm, hepimizin kaçınılmaz bir yazgısıdır. Sonuç itibariyle ömür sermayesi elimizden çıkacaktır, ancak bu iki şekilde olur: Birincisi; bu sermayeyi kaybetmek, ikincisi ise satmak. Hangisi daha iyidir? Allah yolunda ölmeyenler, canlarını yitirmiş ve bunun karşılığında hiçbir şey elde etmemişlerdir. Bu sermayeyi Allah yolunda harcayan ve canlarını O'nun yolunda sarf edenler, bunun karşılığında bir şeyler elde etmişlerdir: “Şüphesiz Allah, mü'minlerden canlarını ve mallarını, kendilerine vereceği cennet karşılığında satın almıştır.”⁶

Cennet ve İlahî Rıza, Şehidin Canını Feda Etmesinin Ödülüdür

Şehid, canını satmış ve bunun karşılığında kazanımların en yücesi olan cennet ve Allah'ın rızasını almıştır. Allah yolunda şehid olmaya bu açıdan bakalım. Şahâdet, her hangi bir karşılık olmaksızın, başka bir uğurda gidip canını bedava kaybetmeye razı olmayan uyanık ve zeki insanların ölümüdür.

⁶ Tevbe, 111.

Bu can, bizim asli sermayemizdir. Ölüm ve şahâdet, ihtiyarlık ve gençlik tanımaz. Allah yolunda ölmeyip de genç yaşta ölen pek çok insan vardır. Ölüp giden ancak gerçekte canını kaybeden ne kadar genç vardır. Allah yolunda hareket etmeseler, kat ettikleri yol ilahî olmazsa, ölümleri Allah yolunda ve hicret ve cihatları Allah rızası için olmazsa ömür sermayesi -ki son derece azizdir- elden çıkacak ve karşılığında ellerine bir şey geçmeyecektir. Elbette bu şekilde ölen kimsele- rin geride kalanları sabrederlerse, Allah onların mükâfatlarını verecektir, ancak ölenlerin kendileri, canlarının karşılığında bir şey elde edemeyeceklerdir.

Gençlik öncesi veya sonrası Allah yolunda şehid olan pek çokları da vardır -mihrap şehidleri ve cephede şehid olan aziz kimseler bunun örnekleridir-. Bu kimseler de canlarını satmışlardır. Şahâdet, her insan için bir ayrıcalıktır. Hakikaten Allah Teâlâ kimin bu duasını kabul etmişse, onun ölümünü şahâdet olarak kararlaştırmışsa, elden boş yere çıkacak bir sermaye karşılığında cennet ve kendi rızasını öngörmüşse bu, bir insana verilebilecek en büyük ayrıcalıktır.

Şahâdet, Allah Yolunda Cihat Etmenin En Yüce Ödülüdür

Niçin şahâdet bu kadar yüce ve önemlidir? Bunun sebebi şudur: Allah yolunda canını veren insan, gerçekte, din ve Allah'ın yolunun ilerlemeye ihtiyaç duyduğu bir anda gerekli gayreti göstermiştir. Allah yolunda telaş eden ve rahatlığını, ailesini, alışıla gelmiş huzurunu ve maddî ayrıcalıklarını görmezlikten gelen kimse, ilahî ödülü -ki şahâdet olacaktır- hak etmiştir. Bu ilahî ödül (şahâdet), böyle bir

kimsenin azamet ve Allah yolunda çabalamasının göstergesidir. Bunun için, şahâdetin en yüce ödül ve Allah yolunda cihat etmenin ücreti olduğunu defalarca dile getirdim.

15.8.1989, yılında şehidlerin seçkin çocukları, Şehid Kurumu Kültürel İşleri Sorumluları ve bir grup Pakistanlı İmamiyye mezhebine mensup üniversite öğrencileriyle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

4. KONUŞMA

Âşurâ Felsefesinin Açıklanıp Devam Ettirilmesinde Hz. Zeyneb (s.a.) ve İmam Seccad (a.s.)'ın Mücadelesinin Önemi ve Rolü

Asıl itibariyle Erbain'in önemi, bu günde Peygamber (s.a.a.) hanedanının ilahî tedbirle Hüseyinî hareketi sürekli ölümsüz kılması ve ölümsüzlüğünün temelini atmasından kaynaklanır. Şehidlerin geride bıraktığı kimseler çeşitli hadiselerde -Hüseyin b. Ali (a.s.)'ın Âşurâ da şahâdeti örneğinde olduğu gibi- şahâdetin yâdi ve eserlerini korumak için mücadeleye etmeseler, daha sonraki nesiller şahâdet kazanımlarından çok fazla istifade edemeyeceklerdir.

Allah Teâlâ'nın, şehidi bu dünyada canlı tutacağı ve şehidin zorunlu olarak tarih ve halkın hatırında kalacağı doğrudur, ancak Allah Teâlâ bu iş için -tıpkı diğer işlerde olduğu gibi- bizim ihtiyar ve irademiz dâhilinde doğal vesileler kararlaştırmış. Doğru ve yerinde bir kararla şehidlerin anısını ve şahâdetin felsefesini ihya edecek bizleriz.

Eğer Zeyneb-i Kübra (s.a) ve İmam Seccad (a.s.) esaretleri günleri boyunca -ister Kerbelâ'da Âşurâ ikindisi, isterse Kûfe ve Şam yolculuğu günleri ve bizzat Şam şehrinde; Kerbelâ ziyareti ardından Medine'ye yönelmelerinde ve sonra

hayatta oldukları uzun yıllar boyunca- mücadele edip hadiseyi açıklamalarıydı, Âşurâ'nın hakiki felsefesini, Hüseyin b. Ali (a.s.)'in hedefini ve düşmanın zulmünü beyan etmiş olsalardı Âşurâ hadisesi günümüze kadar canlı ve yakıncılığını koruyamazdı.

İmam Sâdık (a.s.) Açısından Âşurâ Hadisesinin Korunmasının Öneminin Delili

Niçin İmam Sâdık (a.s.) -tıpkı rivayete göre- Âşurâ hadisesi hakkında bir beyit söyleyerek insanları ağlatan kimseye “Allah cenneti farz kılacaktır” buyurmuştur?⁷ Çünkü tebligat organlarının tamamı insanların ne olup bittiğini anlamamaları doğrultusunda Âşurâ meselesinin unutulması ve gerçekte Ehl-i Beyt (a.s.)'in üzerinin örtülmesi için donanmıştı. O günlerde de tıpkı günümüzde olduğu gibi zalim güçler yalan ve şeytanî tebliğden alabildiğince yararlanıyorlardı. Böyle bir atmosferde Âşurâ olayının -onca azametiyle İslam dünyasının bir köşesinin bir çölünde gerçekleşmişti- çarpıcılığıyla baki kalması mümkün müydü? Çaba ve gayretler olmasaydı kesinlikle kaybolup giderdi. Bu olayı canlı tutan, Hüseyin b. Ali (a.s.)'in geride bıraktıklarıydı. Hüseyin b. Ali (a.s.) ve hadisenin bayraktarlığını yapan yarenlerinin engeller karşısında mücadele etmelerinin zorluğu ölçüsünde Zeynep (s.a), İmam Seccad (a.s.) ve diğer saygın kimselerin mücadeleleri de o ölçüde zordu. Elbette bunların sahnesi askerî ve nizamî değil, tebligata yönelik ve kültürel idi. Bizim bu noktalara dikkat etmemiz gerekir.

⁷ *Bihâru'l-Envâr*, c. 44, s. 282.

Tebliğat ve Kültüre Yönelik Sahnede, Erbain Dersi

Erbain bize, düşmanın tebliğat tufanının karşısında şahâdetin yâd ve hatırasının hakikatinin canlı tutulması gerektiği dersini verir.

Yezidî zalim sistem, kendi tebliğatıyla Hüseyin b. Ali (a.s.)'ı mahkûm etmiş ve onun, adalet ve İslam hükümeti karşısında dünya için kıyam eden birisi olarak lanse etmişti!! Bazıları da bu yalancı tebliğatı kabul etmişlerdi. Daha sonraları ise Hüseyin b. Ali (a.s.)'ın feci şekilde hunharca şehid edilmesini zafer ve fetih olarak gösterilmiştir! Ancak imametinin doğru tebliğ sistemi bu fitnelerin tamamını değiştirdi. Hak, böyledir.

19.9.1989 yılında halkın çeşitli kesimleri, Kızılay Kurumu ve Şehid Kuruluşu görevlileriyle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

5. KONUŞMA

İmam Hüseyin (a.s.) ve Dostlarının Fedakârlığının Çifte Değeri

Bizim zamanımızda Allah yolunda şahâdet ve fedakârlığın değeri, İslam tarihi zamanlarının pek çoğundan daha fazladır. Şahâdet her zaman değerlidir ve Allah yolunda fedakârlık her zaman yüce ve saygındır, ancak bu büyük ve güzel iş, bazı koşullar ve zamanlarda daha büyük, daha önemli ve daha değerlidir. Örneğin; İslam'ın ilk yıllarında hakikaten fedakârlığın birkaç kat değeri vardı. Bunun sebebi, o dönemlerde İslam fidan gibiydi ve fedakârlıklar olmasaydı İslam düşmanları bu fidanı sökerlerdi. Seyyidü's-Şüheda (a.s.) zamanında, büyük fedakârlık ve şahâdetin değeri birkaç misliydi, çünkü o günlerde Peygamber (s.a.a.)'in zahmetlerinin ürünü kaybolmak üzereyken Hüseyin b. Ali (a.s.) ve dostlarının fedakârlığı bu işe engel oldu.

Bazı Zamanlarda Verilen Mücadelenin Değerinin Farklı Olmasının Delili

Bazı zamanlarda, Allah yolunda mücadele etmek ve O'nun uğrunda şehid olmanın iki misli ya da daha çok değeri vardır. Örneğin; doğal haliyle bir kap su değerlidir, ancak sıcak bir yaz mevsiminde ve belli bir süre susuzluk

çekmiş, özellikle de hasta birisi için ve üstelik suyun az olduğu bir yerde bir kap serin su, birkaç misli değer kazandıracaktır. Dolayısıyla şartların farklı olması hasebiyle bu suyun değeri farklıdır.

03.02.2011 yılında ruhanî, şehid aileleri ve fedakâr fertlerin çoğuyla yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

6. KONUŞMA

Seyyidü'ş-Şüheda (a.s.), İnsan-ı Kâmilin Mazharı

Seyyidü'ş-Şüheda (a.s.)'ın mukaddes varlığı, daha çok cihat ve şahâdet boyutuyla tanınmıştır, ancak bu büyük şahsiyet gerçekte insan-ı kâmilin mazharı ve Allah Teâlâ'nın halis, muhlis ve muhlas kuludur. Asıl itibariyle Allah yolunda hakiki cihat ve şahâdet bu ihlâs ve teveccühlerin alt yapısı olmaksızın; “Allah'ın dışında tamamen her şeyden kopmak” seyrine doğru hareket etmeksizin gerçekleşmez.

Yüce anlamlar içeren bu Münacat-ı Şabaniye'de şöyle buyruluyor: “Allah'im! Tamamen her şeyden kopup sana yönelmekle rızıklandır.”⁸

Allah'ın dışında her şeyden tamamen kopmak ve her şeyden ayrılmak; hakiki sevgiliye doğru hareket ederek kayıt ve bağların tamamından kurtulmak ve O'na doğru uçmak, insan için nasıl gerçekleşebilir? Bir insanın fedakârlığının en tepe noktası olan şahâdet, her şeyden kopmaya doğru hareket etmeksizin ve “Allah dışında her şeyden kopmayı” oluşturmak için çabalamaksızın gerçekleşmez. İnsan telaş eder ve sabır, azim ve iradeyle ilk adımını atarsa, o zaman Allah Teâlâ yolu açar; kalbinin nuranî olması ve insanın varlığı-

⁸ Bihâru'l-Envâr, c. 91, s. 98.

nın daha nurlu olması doğrultusunda atılan ilk adımı daha sonraki adımlar takip eder.

Şabaniye Münacatı'nın Üzerinde Durulup Düşünülmesinin Gerekliği

Siz yolu kat etmek için çabalayın, Allah Teâlâ da yolun devamında size yardım eder, işi kolaylaştırır -tıpkı İmam Hüseyin (a.s.)'in Münacat-ı Şabaniye'sinde talep ettiği gibi- ve her şeyden kopmayı size bahşeder. Bu duada geçen anlam ve lafızları inceden inceye düşünüp bunlarla menus olmak, kendi büyük vazifesiyle amel etmek isteyen herkes için farz, gerekli ve zaruridir.

*1.3.1989, yılında İmam Hüseyin (a.s.)'in doğum gününde
Devrim Muhafızlarıyla yaptığı görüşmedeki açıklamaları.*

7. KONUŞMA

İmam Hüseyin (a.s.)'in Şahâdeti; İnsanlığın Cehalet ve Başiboşluktan Kurtarılması Endişesi

Halkın Başiboşluktan Kurtarılması; İmam Hüseyin (a.s.)'in Duasında Yüce Bir Mefhum Olarak İşlenmiştir

İmam Hüseyin (a.s.)'in ziyaret dualarından birisi olup kırkıncı günde okunan Erbain Ziyareti'nde son derece mana yüklü bir cümle vardır: “Kullarını cehaletten ve delalet şaşkınlığından kurtarmak için senin yolunda kanını akıttı.” Bu cümleye Hüseyin b. Ali (a.s.)'in fedakârlık felsefesi sığdırılmıştır. Zira Allah Teâlâ'ya şöyle arz ediyor: Senin bu kulun -bu Hüseyin- halkı cehaletten kurtarmak için kendi kanını feda etti ve başiboş halkı kurtardı.⁹ Bakınız! Bu cümle ne kadar mana yüklü ve ne kadar yüce bir mefhumdur.

12.9.1990 yılında Meshed, Tahran ve Kürdistan şehirlerinden gelen seçkin şehid aileleri ve gazilerle; Tahran medreselerindeki bir grup öğrenci ve Öğretmen Yetiştirme Merkezi üstatlarıyla ve Gençlik ve Spor Bakanlığı sorumlularıyla yaptığı görüşmesindeki konuşmaları.

⁹ Bihâru'l-Envâr, c. 6, s. 113.

8. KONUŞMA

İmam Hüseyin (a.s.)'ın İslam Tarihindeki Yegâne Makamı

İmam Hüseyin (a.s.)'ın Fedakârlığı; İslamî İftiharların Tamamının Keramet Tacı

Şu bir gerçektir ki, bizim diğer İmamlarımızın tamamı, o zamanın şartlarında olsalardı İmam Hüseyin (a.s.)'ın yaptığını yaparlardı, ancak sonuç itibariyle bu kurada İmam Hüseyin (a.s.)'ın adı çıktı ve Allah, tarih boyunca eşi görülmemiş -bizim bildiğimiz kadarıyla- büyük bir fedakârlık yapması için onu seçti. Hasan b. Ali (a.s.) ve Peygamber (s.a.a.)'in diğer Ehl-i Beyt İmamları (a.s.) şöyle buyurmuşlardır: “Hiçbir gün senin günün gibi değildir, ya Ebâ Abdillah!”¹⁰

Hiçbir gün Âşurâ gibi ve hiçbir fedakârlık, onun fedakârlığı gibi değildi. Fedakârlık, İmam Hüseyin (a.s.)'ın ve onun dostlarının başının keramet tacı oldu ve İslam'ın ilk günlerinden bugüne değin iftiharların tamamını kendi içinde barındırdı. Hiç kimse onlarla kıyaslanamaz.

18.2.1991 tarihinde İmam Hüseyin (a.s.)'ın doğum günü münasebetiyle generaller, Devrim Muhafızları, İslam İnkılâbı Komitesi, ordudaki Velâyet-i Fakih temsilcileri ve saygın şehid aileleriyle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

¹⁰ *Bihâru'l-Envâr*, c. 45, s. 218.

9. KONUŞMA

Hüseyinî Hareket; Mücahidlerin ve Özgürlük İsteyenlerin Hareketinin Tamamının Dayanağıdır

Hüseyin b. Ali (a.s.)'ın hadisesi, hakikaten doğru İslamî tefekkürlerin yönlendirilmesinde İslamî asırların motoruydu. Allah yolunda cihat eden her mücahit ve tehlike meydana girmek isteyen herkes, bu harekettten nasiplenmiş ve bu hadiseyi kendi ruhî ve manevî dayanağı yapmıştır. Bizim İnkılâbımızda bu anlam açıkça kendini göstermiştir. Biz böyle bir hadiseye sahip olmasaydık bu mücadeleye nasıl atılacağımız belli değildi. Âşurâ hadisesine ve Seyyidü'ş-Şüheda (a.s.)'ın mücadelelerine dayanmanın bizim İnkılâbımıza ne ölçüde etki ettiği başlı başına geniş bir bölümdür. İnsan bu meselede derinleştikçe Âşurâ hadisesinin büyük etkileri hususunda dehşete düşüyor ve bundan mahrum olanların bu boşluğu nasıl dolduracağını düşünüyor.

*11.7.1991 yılı Muharrem ayında âlim ve mübelliğlerle
yaptığı görüşmedeki açıklamaları.*

10. KONUŞMA

İran ve İslam İnkılâbı'nda İmam Hüseyin (a.s.)'ı Anma Meclislerinin Yayılmasının Etkileri

Minber Teşkilatının Tesiri ve İran Halkıyla İmam Hüseyin (a.s.)'ın İsim ve Hatırasından Faydalanmayan Diğer Topluların Farkı

Bizim toplumumuzda minber teşkilatının tesiri henüz araştırılmamış bir konudur. Siz, bizim toplumumuza bakınız, İmam Hüseyin (a.s.) adına program düzenlenmeyen minber var mıdır? Büyük şehirler ve kalabalık merkezlerden tutun, kıyıda kenarda kalmış yerlere, küçük ve uzak yerlerdeki köylere kadar; modern ilimlerle meşgul olan üniversitelerden tutun, ilim ve marifetten yoksun olan ülkenin en uzak noktalarındaki halka kadar minbere çıkarak İmam Hüseyin (a.s.)'ın hadiselerinden birisine değinip konuşulmayan bir yer var mıdır? O halde bizim camiamızın tamamı Şîa düşüncesi ve inancını taşıyan bir toplum unvanıyla İmam Hüseyin (a.s.)'ın bayrağı altındadır. Elbette bu, Şîa'ya özel de değildir, bilakis dünyanın çeşitli noktalarındaki Şîi olmayan kimseler ve daha da ötesi, gayrimüslimler bile bir şekilde bundan faydalanmaktadırlar.

Asırlar boyu ve son asırlarda genel olarak ülkemizde, Hüseyin b. Ali (a.s.)'ın ismi ve anısı münasebetiyle dinî düşünce

ve dinî bakış açısına sahiptik ve halk çapındaki bu düşünce dini korudu. Söz konusu bu anlatımların geniş ölçülerde yaygınlık kazanması İnkılâbla hızlandı ve ülke düzeyinde inkılâbî düşünce -ki Âşurâ hadisesine dayanmaktadır- yayılarak halkı meydana çıkmaya zorladı. Eğer bu hususta ülkemizi diğer ülkelerle mukayese ederseniz, İmam Hüseyin (a.s.)'ın isminin olmadığı yerlerde bu ikisinin farkını göreceksiniz. Bizim toplumumuza böyle bir düşünce tarzı, özellikler bahşetmiştir.

11.7.1991 yılı Muharrem ayında âlim ve mübelliğlerle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

11. KONUŞMA

Kalıcı Değer ve Şahâdetin Yüceliği

Şahâdet, Değerlerin En Yücesidir

Eğer onlarca yıl geğse de Şahâdetin ve aziz Őehidlerimizin fedakârlığının değeri, değerlerin en yücesi sayılacaktır. Zaman, Şehidin kanı dışında her Şeyi eskitir. Bakınız, SeyyidüŐ-Şüheda (a.s.)'ın Şahâdetinden asırlar geęmiŐ, ancak Şehidler ve Şehidlerin kanları gün geętikęe daha da değer kazanmıştır.

21.8.1991 yılında Loristan Şehrinde Şehidler ve cenazesi kaybolan kimselerin aileleri; gaziler ve özgürlüğüne kavuşan savaş esirleriyle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

12. KONUŞMA

Hz. Zeyneb (s.a.)'nın Basireti ve Kendi Zamanının İmamıyla Birlikte Büyük Hareketi

Hz. Zeyneb (s.a.) büyük bir kadındır. İslamî milletlerin gözünde bu kadının azameti nedir? Ali b. Ebî Tâlib (a.s.)'ın kızı veya Hüseyin b. Ali (a.s.)'ın kız kardeşi olması hasebiyle böyle bir azamete sahip olduğu söylenemez. Nispetler böylesine büyük bir azameti yaratamazlar. İmamlarımızın (a.s.) tamamının kızları, anneleri ve kız kardeşleri vardı, ancak Zeynep (s.a.) gibi birisi nerede?

İlahî Vazifeyle Amel; Hz. Zeyneb (s.a.)'nın Değer ve Büyüklüğünün Delili

Zeyneb-i Kübra büyük bir kadındır. Bu büyük hanımın İslam halkları gözündeki azameti nereden kaynaklanmaktadır? Ali b. Ebû Tâlib'in kızı yahut Hüseyin b. Ali ve Hasan b. Ali'nin kız kardeşi olduğundan dolayıdır, denilemez. Bu tür yakınlıklar böylesi bir azameti meydana getirmez. Bütün İmamlarımızın, kızları ve kardeşleri vardı; ama Zeyneb-i Kübra gibi bir tane örnek var mıdır? Zeyneb-i Kübra'nın değeri ve azameti, onun ilahî yükümlülüğü çerçevesinde yapmış olduğu büyük insanî ve İslamî hareket ve tutumundan

kaynaklanmaktadır. Onun yaptığı iş, aldığı karar, hareket tarzı ona böylesi bir azamet bahşetmiştir. Her kim böylesi bir işi yapsa, Emîrelmü'mininin kızı bile olmazsa bu azamete erecektir. Bu azametın büyük bir bölümü evvela, konumunu bilmesindedir, hem İmam Hüseyin'in Kerbela'ya gitmesinden önce ve sonraki konumunu, hem buhranlı Aşura günündeki konumunu, hem de İmam Hüseyin'in şahâdetinden sonraki kahredici olaylardaki konumunu. İkinci olarak da her konuma uygun bir seçim yapmasıdır. Bu seçimler Zeyneb'i meydana getirdi.

Kerbela'ya hareket etmeden önce, fakihlik, cesurluk, liderlik vb. iddialarında bulunan ve büyük ashab çocukları olduklarını söyleyen İbn Abbas ve İbn Cafer gibi İslam'ın ilk yıllarının tanınmış simaları, şaşkına döndüler ne yapmak gerektiğini anlamadılar. Ancak Zeyneb-i Kübra şaşırmadı ve bu yola çıkması ve İmamını yalnız bırakmaması gerektiğini anladı ve gitti. Yolun zorluklarla dolu olduğunu bilmiyor değildi, bunu diğer herkesten daha iyi hissediyordu. O, bir kadındı, görev uğruna kocasından ve ailesinden ayrılan bir kadın, bu yüzden küçük yaştaki ve genç çocuklarını da beraberinde götürdü. Olayın nasıl gerçekleşeceğini hissediyordu. En güçlü insanların bile ne yapmak gerektiğini anlamadıkları o sıkıntılı durumlarda, o anladı ve İmamını korudu ve onu şehitlik için hazırladı. Dünyanın karardığı, gönüllerin, kalplerin, İslam âleminin ufuklarının karanlıklara gömüldüğü Hüseyin b. Ali'nin şahâdetinden sonra da bu hanım bir nur olup parladı. Zeynep öyle bir noktaya geldi ki, sadece insanlık tarihinin en yüce şahsiyetleri -yani peygamberler- o noktaya ulaşabilirlerdi.

Hz. Fâtıma-i Zehra (s.a.) ve Hz. Zeyneb (s.a.), Müslüman Kadınların Örneği

Hz. Zeyneb (s.a.)'nın annesi Hz. Fâtıma-i Zehra (s.a.) başka bir kadındı ve onun makamı Hz. Zeyneb-i Kübra'dan da üstündü. Bunlar, İslam'ın örnek kadınlarıdır. Günümüz dünya kadını örnek istiyor. Örneği Zeyneb ve Fâtıma olan bir kadının görevi; Allah'ın insanların omzuna bıraktığı büyük görevi yerine getirmek için fedakârlığı ve her şeyin mu-kabilinde dayanmayı gerektirse bile, doğru bir anlayış, ko-numu derk etme ve işlerin en iyisini seçmektir. Fâtıma-i Zehra (s.a.) ve Zeyneb-i Kübra (s.a.)'yı kendisine örnek alan Müslüman bir kadın(ın vazifesi) budur.

Kadını Alıkoyan Etkenler; Şatafatlı Yaşam Düşkünlüğü ve Geçici Hevesler

Eğer kadın şatafatlı yaşamın, gününü gün etmenin ve geçici heveslerin düşüncesinde olur da temelsiz ve aslı olmayan hislere teslim olursa, bu yolu gidemez. Yol yürüyen bir insan, ayağındaki örümcek ağına benzeyen bu bağımlılıkları, yoluna devam etmek için kendinden uzaklaştırma-lıdır. Nasıl ki, İnkılâb ve savaş dönemlerinde İranlı kadın yapmıştır ve İnkılâbın dönemlerinin tamamında da böyle yapması beklenir.

Hz. Sakine (s.a.) İslam Tarihinde Arap Marifetinin Meşalelerinden Birisidir

Bu yolda İranlı kadının örneğine gelince, söylediğimiz gibi Zeyneb (s.a.) örnektir. Zeyneb (s.a.), ilim ve marifet-ten yoksun bir kadın değildi, bilakis ilimlerin en yükseği ve

marifetlerin en berrâğı onun elindeydi. Sizin ismini Kerbelâ'da işittiğiniz, İmamın kızı ve Zeyneb'in öğrencisi -araştırma ve kitap ehli olan kimseler baksınlar- "Sakine", İslam tarihinden günümüze değin Arap marifetinin meşalelerinden birisidir. Hatta Zeyneb (s.a.)'yı, Zeyneb (s.a.)'nın babasını ve Sakine'nin babasını kabul etmeyenler bile Sakine (s.a.)'nın Arap marifeti ve Arap ilminin meşalelerinden birisi olduğunu itiraf ederler.

13.11.1991 tarihinde Hz. Zeyneb-i Kübra (s.a.)'nın doğum günü münasebetiyle hemşirelerle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

13. KONUŞMA

İmam Hüseyin (a.s.)'ın Mazlumiyetiyle Birlikte, İzzeti ve Benzersiz Çabası

Tarih Boyunca Gerçekleşen Hiçbir Olay Âşurâ Hadisesiyle Mukayese Edilemez

Tarih boyunca İslam toplumunun Âşurâ hadisesinin bereketlerinden çokça faydalanması, Muharrem ve Muharrem'in getirileriyle alakalı önemli meselelerden bir tanesidir. İran milletinin büyük İnkılâbında da Âşurâ, Hüseyin b. Ali (a.s.)'ın hatırası ve Muharrem hadiseleri aslı rolü oynamıştır. Âşurâ konusu, bitmeyen ve sürekliliği olan bir konudur. İslam tarihinde niçin bu hadise büyük etkiler bırakmıştır? Bana göre; Âşurâ'da gerçekleşen fedakârlığın istisna bir fedakârlık olması yönüyle Âşurâ konusu tam bir öneme haizdir. Tarihten günümüze kadar savaşlar, şahâdetler ve fedakârlıklar sürekli olagelmıştır. Biz de kendi zamanımızda mücadele eden, fedakârlık yapan ve zor şartlara katlanan pek çoklarını gördük. Bunca şehidlerimiz, gazilerimiz, esirlerimiz, özgürlerimiz ve bunların aileleri; İnkılâptan sonra veya İnkılâbın başlarında fedakârlık yapan diğer kimselerin tamamı gözümüzün önündedir. Geçmişte de hadiseler olmuştur ve sizler tarihte bunları okudunuz. Ancak bu hadiselerin hiç birisi ve hatta Sadr-ı İslam zamanındaki Bedir ve

Uhud şehidleri bile Âşurâ hadisesiyle mukayese edilemez. İnsan düşündüğü zaman, Masum İmamlarımızdan bazılarından niçin Seyyidü’ş-Şuheda (a.s.)’a hitaben şöyle buyurdıklarını anlıyor: “*Ey Ebâ Abdillâh! Hiçbir hadise senin hadisen gibi değildir.*” Çünkü Âşurâ istisna bir hadiseydi. Âşurâ hadisesinin öz şudur: Baştanbaşa zulüm ve fesadın kapladığı bir dünyada Hüseyin b. Ali (a.s.) İslam’ı kurtarmak için kıyam etti ve böylesine büyük bir dünyada hiç kimse ona yardım etmedi! Hatta onun dostları bile, yani bir grup insanı Yezid’le savaş meydanına getirebilecek şahısların her biri çeşitli bahanelerle meydanı terk ederek kaçtı! İbn Abbas bir şekilde; Abdullah b. Zübeyr bir şekilde; geride kalan sahabe ve tabiinin büyükleri de başka bir şekilde... etkili olabilecek meşhur şahsiyetlerin her biri farklı şekillerde meydanı terk ettiler. Dilde İslam’ı savunan bu kimseler, amel etmeye gelince Yezid’in sisteminin haşin, merhametsiz ve şiddetle karşı koymada kararlı olduğunu gördükleri zaman her biri bir köşeye kaçarak İmam Hüseyin (a.s.)’ı sahnede yalnız bıraktılar. Hatta kendi yaptıklarını yorumlamak için Hüseyin b. Ali (a.s.)’ın yanına gelerek ısrarla kıyam etmemesini ve Yezid’le savaşmamasını söylediler.

Korku; Âşurâ Hadisesinde Büyüklerin Pek Çoğunun Kaçma Etkeni

Bu, tarihte acayip bir ibrettir. Büyüklerin korktuğu, düşmanın son derece vahşi yüzünü gösterdiği, meydana çıkan herkesin onların meydanının garipliğini kendilerini de kaplayacağını hissettiği bir yerde, fertlerin cevherleri ve bâtnları tanınır. O gün çok fazla bir nüfusa sahip olan İslam dünyasında -ki büyük bir dünyaydı ve günümüzdeki bağımsız

ülkelerin çoğu o günün İslam ülkesiydi- düşmanın karşısında azim ve cüretle durma kararı alan tek kişi Hüseyin b. Ali (a.s.) idi. Pek çok kimsenin İmam Hüseyin (a.s.) gibi hareket ve kıyam eden birisinin etrafını saracağı açıktır ve sarmıştı da. Ne var ki, bu kimseler de işin ne kadar zor ve şiddetli olduğu açığa çıkınca birer birer İmam Hüseyin (a.s.)'ın yanından ayrıldılar ve Mekke'den yola çıkan veya yol esnasında imamla birleşen yaklaşık bin kişiden Âşurâ gecesi pek azı kaldı. Öyle ki, Âşurâ günü imamın yanında kalanların sayısı yetmiş iki kişiydi!

Düşmandan Korkmamak ve Vazifeyle Amel Etmek; Kerbela Şehidlerinin Yücelik Sırrı

Bu, mazlumiyettir. Bu mazlumiyet, küçüklük ve zillet anlamında değildir. İmam Hüseyin (a.s.) İslam tarihinin en büyük savaşçısı ve en büyük mücahididir. Çünkü o, böyle bir meydana dimdik durdu, korkmadı ve mücadele etti. Ancak bu büyük insan, büyüklüğü ölçüsünde mazlumiyete sahipti. Büyüklüğü kadar mazlumdu ve gariplikle de şahâdete ulaştı. Fedakârlıkla ve heyecanla meydana çıkan ve halkın ismiyle slogan atıp övdüğü; kendisi gibi heyecanlı kimselerin etrafını çevrelediği; yaralandığı ya da şehid olduğu zaman halkın kendisine nasıl davranacağını bilen bir askerle böylesine bir gurbet, böylesine bir zulmet, yapayalnız, yar ve yaversiz, halk yardımına hiçbir şekilde ümidi olmayan, düşmanın olanca tebligatı karşısında durup savaşan ve ilahî takdirde boyun eğip Allah yolunda öldürülmeye hazır olan bir kimse arasında fark vardır. Kerbelâ şehidlerinin büyüklüğü budur! Yani din ve Allah yolunda cihat etmenin bir vazife olduğunu hissettikleri için düşmanın büyüklüğünden

korkmadılar; kendi yalnızlıklarından vahşet hissine kapılmadılar ve kendilerinin sayıca azlığını düşmanın karşısında kaçma bahanesi yapmadılar. Bir insana, bir rehber ve bir millete büyüklük bağışlayan işte budur: İçi boş olan düşmanın büyüklüğünden korkmamak.

24.3.1992 yılı Muharrem ayında toplumun çeşitli kesimleriyle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

14. KONUŞMA

Şeyyidü'ş-Şüheda (a.s.)'ın Hem Kısa Sürede ve Hem de Tarih Boyuncaki Gerçek Zaferi

Seyyidü'ş-Şüheda (a.s.) kendisinin şahâdetinden sonra düşmanın, toplumun tüm alanlarını ve o gününün dünyasını kendi aleyhine tebligatla dolduracağını biliyordu. İmam Hüseyin (a.s.) zamanı ve düşmanı tanımayan birisi değildi. Düşmanın ne çirkinlikler yapacağını biliyordu. Buna rağmen o, kendi mazlumane ve garipliklerle dolu hareketinin sonunda düşmanı hem kısa hem de uzun sürede yok edeceği iman ve ümidini taşıyordu. Böyle de oldu. Bir kimse- nin, İmam Hüseyin (a.s.)'ın yenildiğini sanması yanlıştır. Öldürülmek, yenilmek değildir. Savaş cephesinde öldürülen kimse, yenilmemiştir. Hedefine ulaşmayan kimse yenilmiştir. İmam Hüseyin (a.s.)'ın düşmanlarının hedefi, İslam'ı ve nübüvvetin yadigârını yeryüzünden kaldırmaktı. Bunlar yenildiler. Çünkü böyle olmadı. İmam Hüseyin (a.s.)'ın hedefi, her yeri kendi istedikleri renge büründürmek isteyen veya bu hedefi taşıyan düşmanların ortak programına nüfuz etmek; İslam ve mazlumiyetin çağrısını ve bu çağrının hakkanîyetini her yere duyurmak ve sonuç itibariyle düşmanı yenilgiye uğratmaktı. Ve bu gerçekleşti. İmam Hüseyin (a.s.) hem kısa süreli hem de uzun süreli zafere ulaştı. Kısa sürede başarıya ulaştı, zira bu kıyamın kendisi, onun mazlumane

şahâdeti ve ailesinin esareti, Benî Ümeyye hükümetinin düzenini sarstı. İslam dünyasında –Mekke ve Medine’de– art ardına gerçekleşen olaylar ve sonuç itibariyle Âl-i Ebî Süfyan silsilesinin yenilgisiyle sonuçlanması, bu hadiseden sonra gerçekleşti. Üç dört yıl içinde Âl-i Ebî Süfyan silsilesi tamamen ortadan kalktı. İmam Hüseyin (a.s.)’ı Kerbelâ’da şehid eden düşmanın, üç dört yıl içinde İmamın feryadının yankısının mağlubu olacağını kim hayal edebilirdi. İmam Hüseyin (a.s.) uzun müddette de başarılı oldu. Siz İslam tarihine baktığınız zaman dinin dünyada ilerlediğini göreceksiniz! İslam ne kadar kök saldı! İslam milletleri nasıl varlık bulup ilerleme kaydetti! İslam ilimleri gelişti, İslam fihkî gelişti ve sonuç itibariyle asırlar sonra günümüz dünyasında İslam bayrağı en yüksek ufuklarda dalgalanmaktadır. Acaba Yezid ve Yezid ailesi, İslam’ın her geçen gün ilerlemesine razı mıdır- lar? Onlar İslam’ı kökünden kazımak istiyorlardı; Kur’an ve İslam Peygamberi (s.a.a.)’in isminin baki kalmasını istemiyorlardı. Ancak tam tersi olduğunu görüyoruz.

Hüseyinî Hareketin Öğretilerinin, Pek Çok Çağdaş Dünya Lideri Üzerindeki Etkileri

Sonuç itibariyle dünyanın karşısında mazlumca durup kanı dökülen ve ailesi esaret altına alınan o hazret, Allah yolunun savaşçısı ve mücahidi her yönüyle kendi düşmanına karşı başarıya ulaştı. Bu, milletler için bir derstir. Bunun içindir ki, çağdaş dünya liderleri –hatta Müslüman olmayanlar bile– nakledildiğine göre şöyle diyorlar: “*Biz savaşmanın yolunu Hüseyin b. Ali (a.s.)’dan öğrendik.*” Bizim İnkılâbımız da bunun bir örneklerindedir. Bizim halkımız da Hüseyin b. Ali (a.s.)’den öğrendi. Öldürülmenin, mağlup

olmanın delili olmadığını anladılar. Görünüş itibariyle galip gelmiş düşmanın karşısında geri çekilmenin bedbahtlık ve rüsvalık sebebi olacağını anladılar. Düşman ne kadar büyük olursa olsun, mü'min erkek ve kadınlar eğer Allah'a tevekkül ederek düşmanın karşısında dayanırlarsa sonunda yenilgi düşmanın, başarı ise mü'minlerindir. Bunu bizim milletimiz de anladı.

1.7.1992 yılında Muharrem ayı münasebetiyle halkın çeşitli kesimleriyle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

15. KONUŞMA

Kerbelâ, Bizim Denenmiş ve Ölümsüz Modelimizdir

İmam Hüseyin (a.s.)'ın Yoluna Tâbi Olmak; İran Milletinin İnkılâb ve Mukaddes Savunmada İzzet ve Azametinin Sebebi

Siz aziz kardeş ve bacılar, İran milletinin hepsi, biliniz ki, Kerbelâ bizim ölümsüz örneğimizdir. Kerbelâ, düşmanın azameti karşısında insanın tereddüt etmemesinin bir örneğidir. Bu, denenmiş bir örnektir. Doğrudur! Sadr-ı İslâm'da Hüseyin b. Ali (a.s.) yetmiş iki kişiyle şahâdete ulaştı. Ancak bu, İmam Hüseyin (a.s.)'ın yolunda giden ve onun yolunda mücadele veren herkesin şahâdete ulaşacağı anlamına gelmez. Hayır! İran milleti, Allah'a hamdolsun İmam Hüseyin (a.s.)'ın yolunu deneyerek yüzünün akıyla ve azametiyle dünya milletleri arasında yerini almıştır. Sizin İnkılâptan önce yaptığınız şeyler ve gittiğiniz yol, İmam Hüseyin (a.s.)'ın yoludur; yani düşmandan korkmamak ve musallat olan düşmanın karşısında pes etmemek. Savaş dönemlerinde de böyleydi. Milletimiz Doğu ve Batı dünyası ve sömürü güçlerinin hepsinin karşısında durdu, ancak korkmadı. Elbette paha biçilmez şehidlere sahibiz. Azizlerimizi kaybettik. İçimizdeki azizlerimizden bazıları sağlıklarını kaybettiler ve gazi oldular.

Azizlerimizin bazıları yıllarca zindanda kaldılar. Bunların bazıları henüz Baas rejiminin zindanlarındadırlar. Ancak millet bu fedakârlıklarıyla izzet ve azamet in en yüksek noktasına ulaştı. İslam aziz olmuştur; İslam bayrağı dalgalanmaktadır. Bu, böylesine bir duruşun bereketidir.

1.7.1992 yılında Muharrem ayı münasebetiyle halkın çeşitli kesimleriyle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

16. KONUŞMA

Yiğitliğin, Âşurâ Ruhunun ve Allah'a Tevekkülün Güçlendirilmesinde Matem Meclislerinin Vazifesi

**İmam Hüseyin (a.s.)'ın Hareketine Dair Dersler:
Düşmandan Korkmamak, Düşmanın Kalıcı Olmadığını
Kabullenmek, Kendine Dayanmak, Allah'a Tevekkül
Etmek ve Yiğitlik Ruhunun Korunması**

Muharrem ve Sefer ayları günlerinde aziz milletimiz yiğitlik ruhunu, Âşurâ ruhunu, düşmandan korkmama ruhunu, Allah'a tevekkül ruhunu, Allah yolunda fedakârlıkla mücadele etme ruhunu kendi varlıklarında güçlendirmeli ve İmam Hüseyin (a.s.)'dan yardım almalıdırlar. Matem meclisleri, kalplerimizi Hüseyin b. Ali (a.s.)'a ve onun hedefine yakınlaştırıp aşına kılması içindir. Bir takım yanlış anlayışlı kimseler, “İmam Hüseyin (a.s.) yenildi” demesinler. Doğruyu bilmeyenler, “İmam Hüseyin (a.s.)'ın yolu, İran milletinin tamamının ölmesi anlamındadır” demesinler. Hangi cahil insan böyle bir şey söyleyebilir?! Bir milletin Hüseyin b. Ali (a.s.)'dan ders alması gerekir. Yani düşmandan korkmamak, kendine dayanmak, Rabbine tevekkül etmek ve düşman büyükse bunun kalıcı olmadığını bilmek; görünürde

büyük ve güçlü olan düşmanın gerçekte az bir güce sahip olduğunu bilmek. Sanki görmüyor musunuz? Yaklaşık on dört yıldır düşmanlar İslam İnkılâbı'nı ortadan kaldırmak istiyorlardı, ancak başaramadılar! Bu, onların zayıflığı ve bizim güçlü oluşumuzun dışında bir şey midir? Biz güçlüyüz. Biz, İslam bereketiyle güç sahibiyiz. Biz, Yüce Allah'a tevekkül edip dayanmışız. Yani varlığımızda ilahî güce sahibiz. Dünya böyle bir güç karşısında duramaz.

1.7.1992 yılında Muharrem ayı münasebetiyle halkın çeşitli kesimleriyle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

17. KONUŞMA

Âşurâ Dersleri ve İbretleri

Bu hadise bakidir. Bu büyük hadise, yani Âşurâ hadisesi iki yönden derinlemesine düşünülebilir. Genellikle bu iki yönden birisi dikkat konusu yapılır. Ben bu gün Âşurâ hadisesinin ikinci yönünü ele alacağım.

Âşurâ Dersleri: Fedakârlık, Düşman Cephesinin Etkilenebileceği ve Basiretin Gerekliliği

Birinci yön, Âşurâ dersleridir. Âşurâ'nın mesajları ve dersleri vardır. Âşurâ, dinin korunması için fedakârlık yapılması gerektiği dersini verir. Âşurâ, Kur'an yolunda her şeyden geçme dersini verir. Âşurâ, hak ve bâtıl savaşı meydanında küçük büyük, erkek kadın, genç yaşlı, asil ve asil olmayan ve yöneten ve yönetilenin aynı safta yer alınması gerektiği dersini verir. Âşurâ, zâhirde onca gücüne rağmen düşmanın son derece etkilenir olacağı dersini verir. Nasıl ki, Benî Ümeyye cephesi Âşurâ esirleri kervanının vesilesiyle Kûfe'de zarar gördü, Şam'da zarar gördü, Medine'de zarar gördü ve sonuç itibariyle bu olay Süfyanî cephesinin yok oluşuyla sonuçlandı. Âşurâ, dinin savunulması olayında her şeyden ziyade insan için basiretin gerekliği dersini verir. Basiretsizler aldanırlar. Basiretsizler, farkında olmaksızın batıl cephesinde

yer alırlar. Nasıl ki, İbn Ziyad'ın cephesinde yer alanlar fâsık ve günahkâr değillerdi, ancak basireti olmayan kimselerdi. Bunlar Âşurâ dersleridir. Elbette bir milletin zilletten izzete ulaştırılması için bu dersler yeterlidir. Bu dersler küfür ve istikbar cephesini yenilgiye uğratmak için yeterlidir. Bu dersler yaşamı yaşam yapan derslerdir. Bu, Âşurâ hadisesinin birinci yönüdür.

Âşurâ İbretleri: Elli Yıl Boyunca İslam Toplumundaki Sapmalar

Daha önce arz ettiğim iki yönden ikincisi Âşurâ ibretleridir. Ders olması dışında Âşurâ bir ibret sahasıdır. İnsanın ibret alması için bu sahneye bakması gerekir. Yani ibret alınması gerekirin anlamı nedir? Yani insanın kendini o durumla karşılaştırması ve kendisinin ne halde ve ne durumda olduğunu anlaması gerekir; neler insanı tehdit ediyor ve insan için neler lazımdır? Buna ibret derler. Caddede ters dönmüş veya kaza yapıp hasar görmüş ve yolcuları ölmüş bir arabayı gördüğünüzde durup, ibret almak için bakarsınız. İncelendiğinde arabanın kaç kilometre hızla gittiği, nasıl hareket ettiği ve araba sürücüsünün nasıl böyle bir sonuca ulaştığı anlaşılır. Bu da ibretin başka bir türüdür. Ancak buradaki ders, ibret alma yoludur. Bunu biraz araştıralım.

Âşurâ hadisesinde dikkat etmemiz gereken ilk ibret, Peygamber (s.a.a.)'in vefatından elli yıl sonra ne oldu da İslam toplumu, İmam Hüseyin gibi birinin onların kurtuluşu için böylesi bir fedakârlığı yapacağı seviyeye geldi? Eğer Hüseyin b. Ali (a.s.)'in bu fedakârlığı sadr-ı İslam'dan bin yıl sonra, İslam'a karşı inatla muhalefet eden milletlerin ve ülkelerin

ortasında gerçekleşmiş olsaydı bu ayrı bir konu olabilirdi. Ancak Hüseyin b. Ali (a.s.) Medine ve Mekke’de İslam’ın merkezinde –nebevî vahyin merkezinde– ne kadar baktı ise fedakârlık etmenin dışında başka bir durum görmedi; üstelik öylesine kanlı ve azametli bir fedakârlık! Bu nasıl bir durumdu ki, Hüseyin b. Ali (a.s.) yalnızca kendisinin fedakârlık yapmasıyla İslam’ın canlı kalacağını ve fedakârlık yapmaması durumunda ise İslam’ın yok olacağını görmüştü? İbret buradadır. Zamanın İslam toplumunun rehber ve peygamberi Mekke ve Medine bayraklarını Müslümanların eline veriyordu ve onlar da Arap Yarımadası’nın en uzak noktalarına, Şam sınırlarına gidiyorlar ve Rum İmparatorluğu’nu tehdit ediyorlardı. Rum İmparatorluğu Müslümanların karşısında kaçıyor ve İslam orduları zafer kazanmış olarak dönüyorlardı ki, bu konuda “Tebük” olayına işaret edilebilir. Bir zamanlar İslam toplumunda mescit ve sokaklarda Kur’an sesi ve tilaveti yükseliyordu. Peygamber (s.a.a.) kendi sesi ve nefesiyle halka Allah’ın kelamını okuyor, halka öğüt veriyor ve onların hidayet caddesinde çabucak ilerlemesini sağlıyordu. Ancak o toplum, o ülke ve şehirler niçin İslam’dan uzaklaştılar ve Yezid gibi biri onlara hükmetti? Öyle bir durum ortaya çıktı ki, Hüseyin b. Ali (a.s.) gibi birisi büyük bir fedakârlık yapmanın dışında çarenin olmadığını gördü! Bu fedakârlık tarihte benzersizdir. Ne oldu da böyle bir aşamaya ulaşıldı? Bu, Âşurâ’nın söz konusu o ibretlerindedir. Bizim, günümüzde bunlara dikkat edip araştırma konusu yapmamız gerekir.

Bugün biz İslamî bir toplumuz. O günün İslam toplumu Yezid’in başa geçmesini sağlayacak hangi afetlere uğradı? Ne oldu da Emîrül-mü’minîn (a.s.)’in şahâdetinden yirmi yıl

sonra onun yönettiği Şehirde oğullarının baŐlarını mızraklara geĀirdiler ve aynı Şehirde gezdirdiler?

KŪfe dine yabancı bir noktada değildi! KŪfe Emŕŕlmŕ'minin (a.s.)'ın pazarlarında yŕrŕdŕđđ, kaŀısını boynuna attığı, halkı iyiliğe davet edip kŕtŕlŕkten sakındırdığı ve mescitlerinde gece gŕndŕz Kur'an tilavetinin yŕksek sesle iŐitildiđi bir yerdidi. Fakat KŪfe, yakın zamanda Emŕŕlmŕ'minin (a.s.)'ın kızları ve haremının, pazarlarında esarete alındığı bir Őehir haline geldi. KŪfe halkı ne olmuŐtu da yirmi yıl iĀinde bŕyle bir noktaya gelmiŐti? Hŕkŕmetin baŐında Peygamber (s.a.a.) ve Emŕŕlmŕ'minin (a.s.) gibi birisinin bulunduğu bir toplumda bir hastalık varsa ve bu hastalık, toplumu birkaç on yıllık zaman sŕrecinde bŕylesi bir duruma sŕrŕklemiŐse, bu hastalık tehlikeli bir hastalıktır ve bizim de bŕyle bir hastalıktan korkmamız gerekir. Bŕyŕk imamımız, İmam Humeynŕ (r.a.) kendini bŕyŕk bir ŕvŕnĀ olan Peygamber (s.a.a.)'in ŕđrencilerinden biri olarak gŕrmŕyordu. İmam, Peygamber'in hŕkŕmlerini anlayıp amel ve tebliğ etmekle ŕvŕnŕyordu. Bizim imamımız nerede, Peygamber nerede? O toplumu Peygamber oluŐturmuŐtu ve birkaç sene sonra bŕylesi bir duruma uğradı. Bizim toplumumuzun, o dŕnemin hastalığına dŕĀar olmaması iĀin Āok dikkat etmesi gerekiyor. İbret buradadır! Bizim bu hastalığı tanımamız gerekir; bunu bŕyŕk bir tehlike olarak bilerek ondan kaĀınmamız gerekiyor.

Bana gŕre, iĀinde bulunduğumuz toplumda ŐŐurā'nın bu mesajı, ŐŐurā'nın diğer mesajlarından Āok daha ŕnce-liklidir. Bizim, İslam dŕnyasının en ŕnde gelen Şahsının, yani Mŕslŕmanların halifesi Ali b. Ebŕ Tālib (a.s.)'ın oğlu Hŕseyin b. Ali (a.s.)'ın, başının kesilerek gezdirildiği ve

kimsenin kılının kıpırdamadığı babasının halifelik yaptığı şehirdeki toplumun hangi belalara uğradığını anlamamız gerekir. O şehrin insanlarıyla Kerbelâ'ya gelenler aynı kimselerdi; İmam Hüseyin (a.s.)'ı ve onun ashabını suya hasret dudaklarla şehid ettiler ve Emîrülmu'minin (a.s.)'in harimini esaret altına aldılar!

İslam Toplumunun Sapmasındaki Etkenler: Dua ve Zikirden Uzaklaşma, Dünya ve Şehvetperestlik Eğilimi

Bu konuda söylenecek söz çoktur. Ben bu sorunun cevabında Kur'an'ın bir ayetini söz konusu edeceğim. Ayette şöyle buyruluyor:

“Onlardan sonra, namazı zayı eden, şehvet ve dünyevî tutkularının peşine düşen bir nesil geldi. Onlar bu tutumlarından ötürü büyük bir azaba çarptırılacaklardır.”¹¹

Bu iki etken, sapıtıp yoldan çıkmanın genel iki temel nedenidir. Birisi, namazda tecelli bulup somutlaşan Allah'ın zikrinden uzaklaşmaktır. Allah'ı ve maneviyatı unutmak; maneviyatın hesabını yaşamdan ayırmak ve teveccühü, zikri, tevessülü, Allah'tan istemeyi, Allah'a tevekkül etmeyi ve ilahî hesapları yaşamın dışına atmak. Diğeri, dünyevî tutkularının peşine düşmek; yani şehvetperestliğin ardına düşmek, nefsanî heveslerin ardı sıra gitmek ve bir cümleyle ifade etmek istersek eğer, dünyaya meyil. Dünya malını biriktirme düşüncesi ve dünya malı, dünya lezzetleri ve dünya şehvetlerinin peşine düşmek. Bunları amaç edinip daha yüce istekleri unutmak. Bu, temel ve büyük bir derttir. Bizim

¹¹ Meryem, 59.

de bu derde duçar olmamız mümkündür. Eğer bir İslam toplumunda yüce arzulara ulaşma gayesi ortadan kalkar veya zayıflarsa, tehlike anında herkesin kendini kurtarması ve başkalarından ve dünyadan geride kalmaması düşüncesi yerleşir. “Başkaları alıp götürmüştür, biz de toplayalım ve özetle kendi maslahatlarımızı toplumun maslahatlarına tercih edelim” dersek, bu derde düşeceğimiz açıktır. İslam nizamı; imanla, çaba ve gayretle, yüce istek ve arzuları söz konusu etmekle ve İslamî nişanelere önem verip canlı tutmakla oluşur, korunur ve ilerler. İslamî nişaneleri önemsememek, İslam ve İnkılâbın ilkelerine itina etmemek ve her şeyi maddî ölçülerle değerlendirmek anlamak, toplumu böylesine bir duruma götürecektir.

Onlar böyle bir duruma duçar oldular. Bir zamanlar Müslümanlar için İslam'ın ilerlemesi söz konusuydu, Allah'ın rızası, din öğretisi ve İslam maarifi söz konusuydu, Kur'an ile aşinalık ve Kur'an maarifi söz konusuydu. Hükümet ve idare organları zühd ve takva üzereydi, dünya süslerine ve şahsî şehvetlere değer verilmiyordu ve bunun sonucunda, halkı Allah'a doğru götüren büyük bir hareket oluştu. Böylesine bir durumda Ali b. Ebî Tâlib (a.s.) gibi bir şahsiyet halife oldu. Hüseyin b. Ali (a.s.) gibi birisi seçkin bir şahsiyet oldu. Bunlardaki ölçüler, herkesten daha çoktur. Ölçü; Allah, takva, dünyaya değer vermemek ve Allah yolunda çaba ve gayret göstermek olursa bu ölçülere sahip olan kimseler amel sahasına gelerek işlerin ucundan tutarlar ve toplum, İslam toplumu olur. Ancak ilahî ölçüler değişirse dünyayı daha çok isteyen, şehvetinin ardı sıra daha çok giden, şahsî menfaatlerini elde etmek için daha uyanık olan ve doğruluğa daha çok yabancı olan kimseler iş başına gelirler. O zaman

Ömer b. Sa'd, Şimr ve Abdullah b. Ziyad gibi kimseler riyasete ulaşırlar ve Hüseyin b. Ali (a.s.) gibi birisi ise mezbahaya gider ve Kerbelâ'da şehid olur! Bu, iki kere ikinin dört etmesi gibi kesindir. Dert sahibi kimselerin toplumda ilahî ölçülerin değiştirilmesine izin vermemeleri gerekir. Toplumda takva ölçüsü değişirse, Hüseyin b. Ali (a.s.) gibi takvalı birisinin kanının dökülmesi kaçınılmaz olur. Eğer uyanıklığın manası, dünya işinin yoluna girmesinde ve birilerinin sırtının yere getirilmesinde aracıya sahip olmak, yalancılık ve İslam ölçülerine itinasızlık olursa Yezid gibi birisinin işbaşına gelmesi ve Ubeydullah gibi birisinin Irak'ta birinci şahıs olması gayet doğaldır. İslam bu bâtil ölçüleri değiştirmek için uğraştı. İnkılâbımızın tek gayesi, dünyada yürürlükte olan bâtil ve yanlış ölçülerin, değer yargılarının karşısına dikilmek ve bunları değiştirmektir.

Günümüz Dünyası; Maddiyatı Maneviyata Tercih Eden Bir Dünyadır

Günümüz dünyası; yalanların dünyası, zorbalığın dünyası, şehvetperestliğin dünyası ve maddî değerlerin manevî değerlere tercih edildiği dünyadır! Bu dünya, günümüze has da değildir. Asırlardır dünyada maneviyat düşüş göstermekte ve zayıflamaktadır. Paraya tapanlar ve sermayedarlar, maneviyatı ortadan kaldırmak için uğraşırlar. Güç sahipleri dünyada kapitalist bir düzenin gereksinimlerini yerine oturtular ki, bunların başında hepsinden daha yalancı, daha hileci, insanî faziletlere daha bir itinasız ve insanlara karşı daha bir merhametsiz Amerika gibi bir güç yer almaktadır. Söz konusu vasıfları taşıyanlar en yüksek kademelerden en aşağı kademelere kadar hükümetin başına gelirler. Bu, dünyanın

durumdur. İslam İnkılâbı, yani İslam'ın ikinci kez hayat bulması; “Allah katında en değerli olanınız, O'na karşı gelmekten en çok sakınmanızdır” ilahî buyruğuna hayat bahşetmektedir. İslam İnkılâbı dünya düzenini ve dünyanın yanlış sıralamasını alaşağı edip dünyaya yeni bir düzen vermek için gelmiştir. Eğer dünyanın bu düzeninin sıralaması maddî olursa Muhammed Rıza gibi şehvetperest ve sapık birisinin iş başına geleceği ve İmam Humeynî (r.a.) gibi faziletli birisinin zindanda veya sürgünde olacağı açıktır! Böyle bir durumda toplumda İmam'ın yeri yoktur. Zorbalık, fesat, yalan ve faziletsizlik hâkim olduğu zaman faziletli, dürüst, nur sahibi, irfan ehli ve Allah'a yönelen birisinin yeri ya zindan ya mezbaha ya da ölüm çukurudur. İmam gibi birisi iş başına geldiğinde, yani sayfa geriye çevrildiğinde; şehvetperestlik ve dünyaperestlik yok olur, fesat ortadan kalkar ve üstün derecedeki birisi iş başına gelir. Zühd hâkim olur, safa ve nuraniyet ortalığı kaplar. Cihat, insanlar için gönül yandırmak, merhamet, şefkat, kardeşlik, fedakârlık ve kendini feda etme gibi yüce değerler toplumda yerini alır.

Gönüllü Asker Olma Ruhunun Kaybedilmesinin ve Hakkından Fazlasını İsteyen Maneviyatsız Fertlerin Hâkimiyetinin Sonuçlarına Dikkat!

İmam'ın iş başına gelmesi, yani hasletlerin gelmesi, faziletlerin gelmesi ve değerlerin söz konusu edilmesi demektir. Eğer bu değerleri korursanız, imamet düzeni baki kalır. İşte o zaman Hüseyin b. Ali (a.s.) gibi kimseler kesimhaneye gönderilmez. Ancak bunları korumazsak ne olur? Gönüllü asker olma ruhunu kaybedersek ne olur? Vazifeye tevaccüh etmek ve ilahî arzuların yerine kendi şahsi lüksümüzü

düşünürsek ne olur? Gönüllü hizmet etmek isteyen genci, mü'min genci, ihlâslı genci -ki meydana çıkıp Allah yolunda mücadele etmekten başka hiçbir şey istemektedir- yalnızlığa itip, kendi hakkından fazlasını isteyen, beklentilerle dolu ve maneviyatsız birisini topluma musallat edersek ne olur? İşte o zaman her şey tersine çevrilecektir. Sadr-ı İslam'da Allah Resûlü (s.a.a.) ile onun canı ve ciğerinin şahâdetinin arasında elli yıl geçmişse, bizim zamanımızda bu fasılanın daha da az olması ve faziletlerin ve fazilet sahibi insanlarımızın elli yıldan çok daha az bir süre içinde kesimhaneye gönderilmeleri mümkündür. Bırakmamalıyız. Düşmanın bize sapıklığı dayatması karşısında dik durmamız gerekir.

O halde toplumda inkılâb ruhunun ve inkılâb çocuğunun yalnızlığa itilmemesi Âşurâ'dan alınması gereken ibretler arasındadır. Bazıları meseleleri karıştırmıştır. Bu gün Allah'a hamdolsun görevliler vazifelerine karşı alakalı ve isteklidirler. İnkılabî ve mü'min bir cumhurbaşkanı iş başında olup ülkeyi yapılandırmak istemektedir. Ne var ki, bazıları ülkenin yapılandırılmasıyla kapitalistliği birbirine karıştırmışlardır. Ülkenin yapılandırılması bir şey, kapitalistlik başka bir şeydir. Yapılandırmak, yani ülkenin geliştirilmesi ve mahrum tabakaların durumlarının iyileştirilmesidir.

13.7.1992 yılında İmam Seccad (a.s.)'in şahâdet yıldönümü münasebetiyle tabur komutanları ve ülke çapındaki Âşurâ Besic Direniş Güçleri gruplarına yaptıkları açıklama.

18. KONUŞMA

Vazifenin Yerinde ve Zamanında Teşhisi; Hüseyinî Hareketin En Önemli Dersi

Âşurâ hareketinde o kadar çok nokta vardır ki, İslam dünyası ve düşünürleri bu noktalar hakkında çeşitli boyutlarıyla araştırma yaparlarsa, çeşitli koşullarda İslamî hayatta ve Müslüman nesillerin vazifesinde neyin öncelikli olup olmadığına aşikâr olduğunu göreceklere.

Bu derslerden birisi şu önemli noktadır: Hüseyin b. Ali (a.s.) İslam tarihinin çok hassas bir kesitinde öncelikli ve çok önemli vazifeler içerisinde asli vazifeyi belirledi ve bu vazifeyi yerine getirdi. İmam Hüseyin (a.s.) o günün İslam dünyasının ihtiyaç duyduğu şeyin tanınmasında yanlışlığa ve vehme duçar olmadı. İmam Hüseyin (a.s.)'ın yanlışlığa düşmediği bu asli vazife, çeşitli dönemlerde Müslümanların zarar gördüğü noktalardan birisi olagelmıştır. Yani bu asli vazifenin tanınmaması durumunda toplum fertlerinin her biri, onlara yol gösterenler ve İslam dünyasının seçkinleri zamanın bir kesitinde yanlış yaparlar; neyin asli olduğunu, ne zaman asli vazifeye amel edilmesi gerektiğini ve diğer işlerin -eğer gerekirse- asli işlere feda edilmesi gerektiğini, neyin fer'i olup ikinci derecede yer aldığını ve her hareketin ve işin gerektirdiği ölçüde önemli olup bu doğrultuda gayret gösterilmesi gerektiğini bilmezler.

İşte İmam Hüseyin (a.s.)'ın o andaki hareketinde, bu konuda kendileriyle konuşulup “Şimdi kıyam etmenin zamanıdır” denildiği zaman bu işin sonucunda sıkıntılarının olduğunu anlayarak ikinci dereceden önemli vazifelere sarılan kimseler vardı. Öyle ki, bazılarının böyle yaptıklarını gördük. İmam Hüseyin (a.s.)'la birlikte hareket etmeyip onunla gitmeyen kimseler arasında mü'min ve dine bağlı kişiler vardı. Bunların hepsi dünya ehli değillerdi. O günün İslam dünyası büyükleri arasında mü'min ve vazifesi gereği amel etmek isteyen kimseler vardı; ancak o an için gerçek vazifenin ne olduğunu anlamıyorlardı. Zamanın gereksinimini idrak edemiyorlardı, asli düşmanı tanımıyor ve asli işle ikinci, üçüncü derecedeki işleri karıştırıyorlardı. Bu, İslam dünyasının büyük belalarından bir tanesiydi. Bu gün bizlerin de bu yanlışlığa duçar olmamız ve önemli olanla önemi az olanı birbirine karıştırmamız mümkündür. Toplumu ayakta tutan asli vazifeyi bulmamız gerekir.

Bir zamanlar ülkemizde sömürü, baskı ve küfür karşıtı mücadeleler söz konusuydu; ancak bazıları bu vazifeyi teşhis edemiyor ve başka işlerle uğraşıyorlardı. Çoğu zaman; eğitim ve öğrenimle uğraşan, telifle meşgul olan, küçük çapta tebliğ faaliyetinde bulunan ve toplumun küçük bir kesiminin dinî işlerini yürütme sorumluluğunu üstlenen kimseler, mücadelenin bu işleri engelleyeceğini düşünüyorlardı! Bunun için de öylesine büyük ve önemli olan mücadeleyi terk ediyorlardı! Yanlış, lazım olanla önemli ve daha önemli olanın teşhis edilmesindeydi.

Hüseyin b. Ali (a.s.) kendi buyruklarında, bu şekilde düşünen İslam dünyasına asli işi, yani tâğutî güçle savaşılmasının ve şeytanî güçlerin sultasındaki insanların kurtarılmasının,

farz işlerin en önemlisi olduğunu anlattı. Hüseyin b. Ali (a.s.) Medine’de kalıp ilahî hükümleri ve Ehl-i Beyt (a.s.)’ın öğretilerini açıklasaydı, bir topluluğu yetiştireceği kesindi. Ancak bir işin halledilmesi için Irak’a doğru hareket ettiği zaman bu işlerin tamamından geri kalacaktı: İnsanlara namazı öğretemeyecekti! Peygamber (s.a.a.)’in hadislerini söyleyemeyecekti, öğretim ve maariflerin açıklanması aksayacaktı, Medine’deki yetim ve yoksullara yardım etmekten geri kalacaktı. Bunların her biri İmam Hüseyin (a.s.)’ın yerine getirdiği vazifelerdendi. Ne var ki, bu sorumlulukların tamamını daha önemli bir sorumluluğa feda etti. Hatta mübelliğ ve konuşmacıların hepsinin de dile getirdiği gibi hac zamanı halkın hacca gittiğinde, İmam Hüseyin (a.s.)’ın haccı bırakması, vazifesi doğrultusunda daha önemli bir farzı feda etmesi demektir.

İmam Hüseyin (a.s.)’ın En Önemli Görevi: Zalim Sultanla Savaşmak ve İyiliği Emir ve Kötülüğü Engelleme Vazifesinin Yerine Getirilmesi

O vazife ve görev nedir? Kendisinin de buyurduğu gibi bu vazife fesat kaynağı olan sistemle savaşmaktır:

*“Ben ceddimin ümmetini ıslah etmek, iyiliği emredip, kötülükten sakındırmak ve ceddim ve babam Ali b. Ebû Tâlib’in çizgisinde yürümek için kıyam ettim.”*¹²

Veya yol esnasında başka bir hutbelerinde şöyle buyurmuştur:

“Ey insanlar! Allah Resûlü (s.a.a.) şöyle buyurmuştur: ‘Allah’ın haramlarını helal sayan, vaadine vefa etmeyen, Allah

¹² Bihâru’l-Envâr, c. 44, s. 329.

Resülû (s.a.a.)'in sünnetine muhalefet eden ve Allah'ın kulları içinde günah işleyerek amel eden zalim bir sultanı görür de ona karşı fiilî veya sözlü muhalefet etmezse bu kimseyi o zalim sultanla birlikte cehenneme atmayı Allah Teâlâ kendisine hak bilmiştir."¹³

Zalim bir sultana, fesat saçan bir güce karşı koymak veya insanları felakete, maddî ve manevî yokluğa sürükleyen bir sistemi değiştirmek, Hüseyin b. Ali (a.s.)'in hareketinin sebebi budur. Elbette bunu, iyiliği emir ve kötülüğü engellenin somut örneği bilmiştir ve bu vazifeye yönelme konusunda zikrettiğimiz önemli noktalara çok dikkat edilmesi gerekir. Çünkü bu noktalara dikkat edilerek daha önemli bir vazife için hareket edilmekte ve diğer vazifeleri -önemli olsa bile- daha önemli vazifeye feda ederek bu gün neyin farz olduğu belirlenmektedir.

Günümüz Müslümanlarının En Önemli Vazifesi; Düşmanı Tanımak ve Ayırt Etmektir

Ne zaman ki, İslam toplumunun faydasına bir hareket oluşursa bir düşman, bir karşıt cephe İslam dünyasını ve Müslümanları tehdit eder. Bu düşman cephesini tanımak gerekir. Düşmanı tanımada yanlışlık yaparsak, İslam ve Müslümanlar yapılan bu yanlışlık yüzünden zarar görmeye kalmaz onlara karşı saldırılar da gerçekleşir. Duçar olduğumuz bu yanlışlık nedeniyle ortaya çıkacak olan yıkımların telafisi de mümkün değildir. Büyük fırsatlar elimizden çıkar. Biz, günümüz İslam dünyasında İslam ümmeti, İslam dünyası ve milletimiz için en yüksek seviyede düşmanın ve

¹³ A.g.e., s. 382.

vazifenin tanınmasını sağlamakla yükümlüyüz. Bu gün, İslam hükümetinin kurulmasını ve İslam bayrağının dalgalanmasını dikkate aldığımızda -sadr-ı İslam'dan günümüze kadar- böylesine bir imkânın Müslümanların ihtiyarında olduğunu göreceğiz. Bu gün bizlerin, düşmanı tanımada yanlışlık yamaya hakkı yoktur. Saldırıların hangi yönden geleceğinin tanınmasında yanlışlık yapmaya hakkımız yoktur. İnkılâbının başarıya ulaşmasının başından bu yana büyük imamımız İmam Humeynî (r.a.) ve onunla birlikte hareket eden kimselerin, -imkân, kapasite ve görüşlerin farklılıklarına rağmen- günümüz dünyasında Müslümanlar, İran'daki İslam toplumu ve adalet ve hakkın temelleri için tehditlerin en büyüğü ve düşmanların en tehlikelisinin aşikâr olması için çaba göstermelerinin sebebi de buydu. Bu gün de yaşadığımız uzun yıllarda da olduğu gibi asli düşmanlık, büyük saldırı ve köklü tehlike; küfrün ve dünya istikbarının sultanı tarafından gelmektedir. İslam ve Müslümanları tehdit eden en büyük tehlike budur.

29.7.1992 yılında âlimlerle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

19. KONUŞMA

İslam'ı Tehdit Eden Temel İki Tehlike: Haricî Düşmanlar ve İçsel Çöküşler

İmam Hüseyin (a.s.)'ın, Eşi Görülmemiş Bir Şekilde Şehid Olmasındaki Takdirin Sırrı

Hüseyin b. Ali (a.s.)'ın yaşamında, dağ eteklerinin tamamını kuşatması altına alan bir tepenin en yüksek noktası misali belirgin bir nokta vardır ki, bu, Âşurâ'dır. İmam Hüseyin (a.s.)'ın yaşamında o kadar olay, tarihî konu ve söylemler vardır ki, eğer Kerbelâ hadisesi olmasaydı bile onun yaşamı tıpkı diğer İmamların yaşamı gibi hikmet, eser, rivayet ve hadisler kaynağıydı. Ancak Âşurâ olayı o kadar önemlidir ki, sizler İmam Hüseyin (a.s.)'ın yaşamında onun diğer seçkin özelliklerini daha az hatırlarsınız. Bu günün -üçüncü gün- ziyaret inde zikredilen veya İmam Hüseyin (a.s.) hakkında okunan bu günün duasında Âşurâ olayının önemi ele alınmıştır. Söz konusu duada şöyle buyruluyor: “*Henüz dünyaya ayak basmamışken yer ve gökyüzü Hüseyin (a.s.) için ağladı.*” Kerbelâ olayı bu kadar önemi haizdir. Yani Âşurâ olayı ve tarihte eşi görülmemiş şahâdeti bu günde gerçekleşmiştir. Bu, herkesin gözünü diktiği bir hadiseydi. Doğrusu önceden takdir edilen bu olay nasıl bir olaydı? “*Henüz doğmadan*

önce *şahâdetle isimlendirildi ve anıldı.*"¹⁴Anlaşıldığı kadarıyla bu buyrukta bizim için öğretici sırlar vardır.

Elbette Hüseyin b. Ali (a.s.)'ın *şahâdeti* konusunda pek çok söz söylenmiştir -güzel ve doğru sözler- ve herkes kendi kavrayışı miktarınca bu olaydan bir şeyler anlamıştır. Bazıları onu hükümet kurma istemiyle sınırlandırmış, bazıları onu başka meselelerin kalıbında küçülmüş ve bazıları da onun daha büyük boyutlarını tanımış, söylemiş ve yazmışlardır ki, şimdi bunları söz konusu etmek istemiyoruz. Bizim değinmek istediğimiz konu şudur: Bir oluşum olan İslam'ı büyük bir tehlike tehdit ediyor ve bu tehlike, İslam doğmadan veya oluşumun başında Allah Teâlâ tarafından öngörülmüş ve Allah Teâlâ'nın sağlıklı bir bedene kendini savunmasını bahşetmesi veya mühendisi tarafından imalatı esnasında tamir vesilelerinin kararlaştırıldığı bir araba misali gibi, bu tehlikelerle mukabele etme vesileleri de İslam'ın ve toplumun ihtiyarına bırakılmıştır.

İslam bir oluşumdur ve oluşumların tamamında olduğu gibi tehlikeler onu tehdit etmektedir ve bu tehlikelerle mukabele etmesi için vesileye ihtiyaç vardır. Allah Teâlâ bu vesileyi İslam'ın yapısında karar kılmıştır.

Bu tehlike nedir? Temel iki tehlike İslam'ı tehdit ediyor: Bunlardan birisi, haricî düşmanlar; diğeri ise dâhili çöküşler. Haricî düşman, yani sınırların dışından çeşitli silahlarla bir sistemin fikrini, temel itikadını, kanunlarını ve her şeyini hedef alır. Nitekim sizler İslam Cumhuriyeti'nde bunların tamamını gözlerinizle gördünüz. Haricî düşmanlar "Biz İslam düzenini ortadan kaldırmak istiyoruz" diyorlardı. Bunlar

¹⁴ *el-İkbâl*, s. 689.

dışsal düşmanlardı ve İslam nizamını yok etmek istiyorlardı. Dışsal düşman ne demektir? Ülke dışındaki düşmanlar değil, ülke içinde olsa bile düzenin ve sistemin dışındaki düşmandır. Bunlar kendilerini sistem ve düzenin yabancıları bilirler ve sisteme muhaliftirler.

Bunlar dışarıdadırlar, bunlar sistemin yabancılarıdır. Bunlar kılıçla, ateşli ve en modern silahlarla, tebligatlarla, parayla ve ellerindeki imkânların tamamıyla düzeni yok etmek için çalışırlar.

Bir Sistemin Dâhili Düşmanının Dışsal Düşmanından Çok Daha Tehlikeli Olması

Düşman ve afetin ikincisi “İçsel çöküştür.” Yani düzenin içindeki düşmandır ki, düzen, yabancıların değil, bizat kendilerininindir. Bir sistemin sahiplerinin yorulma, doğru yolu yanlış anlama, nefsi isteklere mağlup olma ve maddî şeylerin peşine düşme ve onları büyütme nedeniyle bir anda düzenin içerden afete uğraması mümkündür. Elbette bunun tehlikesi dışsal düşmanın tehlikesinden çok daha büyüktür. Bu iki düşman türü -dışsal düşman ve içsel düşman- her düzen için, her teşkilat için ve her oluşum için söz konusudur. İslam her iki düşmanla mücadele etmenin tedavi yöntemini belirlemiş ve cihadı ön görmüştür. Cihat dışsal düşmanlara has değildir.

“Kâfirlere ve münafıklara karşı cihat et.”¹⁵

Münafık, kendisini düzenin içinde konumlandırır. Dolayısıyla bunların tamamıyla savaşmak gerekir. Cihat, itikatsızlık üzerinden ve düşmanlıkla düzene karşı savaş açan ve

¹⁵ Tevbe, 73.

saldıran hasımlar içindir. Aynı şekilde, dahilî ayrımcılık ve içsel parçalanmalarla mukabele etmek için dünyayı hakiki bir şekilde insana tanıtıp anlatan son derece değerli ahlakî öğretiler vardır.

“Bilin ki, dünya hayatı ancak bir oyun, bir eğlence, bir süs, aranızda karşılıklı bir övünme, çok mal ve evlat sahibi olma yarışından ibarettir.”¹⁶

Yani dünyanın bu albenileri, cilveleri ve lezzetleri, her ne kadar sizler için gereklidir, her ne kadar sizler bunlardan faydalanmak zorundasınız, her ne kadar sizlerin yaşamı bunlara bağlıdır ve bunda hiç şüphe yoktur ve bunları kendiniz için hazırlamanız gerekir, ancak biliniz ki, bunları mutlaklaştırmak, gözü kapalı bir şekilde bu ihtiyaçların ardından gitmek ve hedefi unutmak son derece tehlikelidir.

İmam Hüseyin (a.s.)'ın Hareketi Hem Nefislere Hem de Dış Düşmana Karşı Yapılan Bir Cihaddır

Emîrülümü'minin (a.s.) düşmana karşı yapılan savaşlarda meydanların aslanıdır ve bu nedenle insan, onun konuşmalarının yarısının cihat, pehlivanlık ve kahramanlık hakkında olacağı beklentisindedir. Ancak ondan yapılan rivayetlere ve *Nehcû'l-Belâğ'a*daki hutbelerine baktığımız zaman onun söz ve tavsiyelerinin çoğunluğunun zühd, takva, ahlak, dünyanın yerilmesi ve yüce manevî değerlerin saygınlığı hakkında olduğunu göreceğiz. İmam Hüseyin (a.s.)'ın Kerbelâ'sı bu iki yönün birleşimidir. Yani hem düşmanla hem de nefisle cihat etmenin mümkün olan en yüce mertebesi Âşurâ olayı idi. Yani Allah Teâlâ bu hadisenin olacağını, en yüce örneğin

¹⁶ Hadid, 20.

sunulması ve bunun örneklik teşkil etmesi gerektiğini biliyordu. Bir yönleriyle ülkelerinde söz konusu edilen ve diğerleri için teşvik edici özellik taşıyan kahramanların örneğinde olduğu gibi ki, elbette bu misal sadece zihinsel algının kolaylaştırılması için küçük bir örnektir. Âşurâ olayı iki cep-
hedeki büyük mücadelenin gerçekleştiği bir hareketten ibarettir. Hem dışsal düşmanla savaş cephesi ki, bu düşman, fâsit ve dünyayı elde edebilmek için kullanılan hilafet sistemiydi. Bu gücü Allah Resûlü (s.a.a.), insanların kurtarılması için kullanırken, onlar, İslam'ın seyrinin tersine ve Peygamber (s.a.a.)'in hareketinin aksine kullanmak istiyorlardı. Hem de içsel cepheydi ve o zamanın toplumu genel olarak o derunî fesadın tarafına doğru hareket ediyordu.

Dünyaya Gönül Vermek ve Aristokrasilik; İmam Hüseyin (a.s.)'in Asrındaki Öldürücü Hastalıkların En Tehlikelisi

Bana göre ikinci nokta daha önemlidir. Zaman diliminin bir kısmı geride kalmıştı. İlk dönemin zorlukları atlatılmıştı. Fetihler gerçekleşmiş, ganimetler elde edilmişti. Ülke sınırları genişletilmiş, çeşitli yerlerdeki dışsal düşmanlar yenilgiye uğratılmıştı. Ülke içinde pek çok ganimet birikmişti. Bazıları para pul sahibi olurken bazıları da aristokrasi tabakasında yer almıştı. Yani İslam'ın aristokrasiyi ortadan kaldırmasından sonra İslam toplumunda yeni bir aristokrasi oluştu. İslamî unsurların isimleriyle, bir takım statü ve İslamî unvanlarla -falan sahabenin oğlu, Peygamber (s.a.a.)'in falan dostunun oğlu ve Peygamber (s.a.a.)'in falan akrabasının oğlu- çirkin ve uygunsuz işlere giriştiler. Söz konusu şahıslardan bazılarının isimleri tarih kitaplarında

kaydedilmiştir. Kızlarının mehriyesi için Peygamber (s.a.a.)'in, Emîrül-mü'minîn (a.s.)'in ve sadr-ı İslam'daki Müslümanların söz konusu ettikleri dört yüz seksen dirhem yerine bir milyon dinar veya bir milyon miskal saf altın isteyen kimseler çıkmıştı! Bunlar kimlerdi? Mus'ab b. Zübeyr ve benzeri büyük sahabelerin çocukları. Sistemin içten fâsit olması dediğimiz zaman bunları kastediyoruz. Toplum içinde zamanla kendi bulaşıcı ahlakî hastalığını -dünyaya gönül verme ve şehvet bağımlısı olma- ki, maalesef helak edicidir, topluma taşımak isteyen insanları kastediyoruz. Böylesi bir durumda kimin Yezid b. Muaviye'nin hükümeti karşısında muhalefet etme cüreti olabilirdi ki? Böyle bir şey olabilir mi? Yezid b. Muaviyenin o zamanki fâsit ve zalim hükümetiyle savaşmak kimin aklından geçebilirdi? Böyle bir ortamda hem düşmanla savaşan hem de sıradan Müslümanlar arasında gittikçe yayılan yok edici rahatlık istemi ruhuyla mücadele eden büyük Hüseyinî kıyam ortaya çıktı. Bu çok önemlidir. Yani Hüseyin b. Ali (a.s.) halkın vicdanını uyandıracak bir iş yaptı. İmam Hüseyin (a.s.)'in şahâdetinden sonra birbiri ardınca İslamî kıyamların olduğunu görmenizin sebebi budur. Elbette bu kıyamlar bastırılmıştır; ancak düşman tarafından bir hareketin bastırılması her ne kadar acı olsa da önemli değildir. Ne var ki, bir toplumun düşmanın karşısında tepki göstermeyeceği bir konuma gelmesi çok daha acıdır. Bu, çok büyük bir tehlikedir.

Birbirini İzleyen Kıyamlarda İmam Hüseyin (a.s.)'in Hareketinin Etkisi

İmam Hüseyin (a.s.), zalim hükümetler döneminin tamamında, Sadr-ı İslam dönemlerinden çok uzak olmalarına

karşın, iradeleri İmam Hasan Mücteba (a.s.) dönemlerinde zülüm ve fesat sistemiyle savaşıma hususunda çok daha sağlam olan kimselerin ortaya çıkmasını sağlayacak bir iş yapmıştır. Elbette bunların hepsi bastırılmıştır. “Harre” kıyımı olarak meşhur olan Medine kıyamından tutun da “Tevvâbîn” ve “Muhtar” olaylarına, Emevî ve Abbasî dönemlerindeki kıyamalara kadar bir çok kıyam olmuştur. Bu kıyamaları kim ortaya çıkardı? Hüseyin b. Ali (a.s.). İmam Hüseyin (a.s.) kıyam etmeseydi, tembellik ruhu ve sorumluluktan kaçma ruhu, zulümle savaşıma ve sorumluluk kabul etme ruhuna dönüşür müydü? Niçin sorumluluk ruhu ölmüştü diyoruz? Çünkü İmam Hüseyin (a.s.) İslam büyüklerinin doğum merkezi olan Medine’den Mekke’ye gitmişti. Abbas’ın oğlu, Zübeyr’in oğlu, Ömer’in oğlu, sadr-ı İslam halifelerinin oğlu ve... bunların tamamı Medine’de toplanmışlardı ve hiç kimse kanlı ve tarihî kıyamda İmam Hüseyin (a.s.)’a yardım etmeye yanaşmadı.

İmam Hüseyin (a.s.)’ın İslam’ın Muhafızı Olmasının Derin Anlamı

İmam Hüseyin (a.s.)’ın kıyamının başlaması öncesine kadar, toplumun önde gelenleri de bir adım atmaya yanaşmadılar. Ancak İmam Hüseyin (a.s.)’ın kıyamından sonra, kıyam ruhu canlandı. Bu, Âşurâ olayından öğrenmemiz gereken büyük derslerden birisidir. Âşurâ’nın azameti budur. *“Dünyaya ayak basmadan önce şahâdetle anıldı.”* *“Doğumundan önce yer ve gökyüzü onun için ağladı.”* Bu büyük matemde Hüseyin b. Ali (a.s.)’a teveccüh ettiler ve onun matemini saygıyla andılar. Bu dua veya ziyaretin ifade ettiği gibi ona ağlamalarının sebebi budur. Bunun içindir ki, sizler bu

gün baktığınız zaman İslam'ın Hüseyin b. Ali (a.s.) ile hayat bulduğunu görürsünüz. Onu, İslam'ın muhafızı bilirsiniz. "Muhafız" tabiri, çok uygun bir tabirdir. Düşman var olduğu zaman muhafız da vardır. Bu düşman -haricî düşman ve işsel çöküş- bu gün vardır ve sizler muhafızsınız. Sakın ola düşmanın uyuduğu düşünülmesin! Sakın ola düşmanın düşmanlığından vazgeçtiği düşünülmesin! Böyle bir şey mümkün değildir.

25.1.1992 yılında Şaban ayının üçüncü günü münasebetiyle Muhafız Birlikleriyle (Sipah-i Pasdaran) yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

20. KONUŞMA

Muharrem Ayı; Alevî ve Hüseyinî Maarifin Beyanının Fırsatı

Dinin esası Âşurâ'yla bağdaşlaşmış ve onunla da baki kalmıştır. Hüseyin b. Ali (a.s.)'ın fedakârlığı olmasaydı -ki bu fedakârlık, tarihî vicdanı tamamıyla kendine yöneltmiş ve uyandırmıştır- birinci asrın başında veya hicri ikinci asrın yarısında İslam düzeni tamamıyla ortadan kalkacaktı. Kesinlikle böyledir. Tarih ehli ve tarihî hakikatleri dikkate alan kimse bunu doğrulayacaktır. O zamanın İslam toplununun vicdanını perişan eden, sonrakiler için örnek olan ve o güne kadar benzeri görülmeyen Âşurâ hadisesi son derece büyük ve dehşet verici bir olaydı. Elbette ondan sonra Âşurâ hadisesine benzer pek çok olay yaşandı; ancak bunların hiçbirisi aslına, yani Âşurâ'ya denk olmadı. İslam ümmeti pek çok şehid verdi. Toplu şehidler verdi. Ancak hiçbirisi Âşurâ'nın dengi olmadı. Âşurâ hadisesi fedakârlığın ve şahâdetin en zirvesinde kaldı ve kıyamete kadar da kalmaya devam edecektir.

Dünya Halklarının Âşurâ Hadisesinden Yararlanmaları

“Ya Ebâ Abdillah! Hiçbir gün senin günün gibi değildir.” Biz Şiîler, bu hadiseden çok istifade ettik. Elbette Şîa olmayanlar

da istifade etmişlerdir. Bu gün Mısır'da "Re'sül Hüseyin" mes-cidi -İmam Hüseyin (a.s.)'ın mübarek başının orada defnedil-diğini düşünüyorlar- Mısır'daki Ehl-i Beyt (a.s.) âşıklarının toplandığı yerdir. Mısır milleti, iyi bir millettir. O ülkenin re-jim ve devletiyle işimiz yoktur. Millet, Ehl-i Beyt (a.s.) âşığıdır. Dünyanın her yeri, bu hadiseden etkilenmiştir. Ancak Şîa bu hadiseden fevkalade istifade etmiştir. Biz, dini bu hadise-nin vesilesiyle koruduk, insanlar için hükümleri açıkladık, halkın duygularını din ve imanın hizmetine sunduk. "Biz" dediğimiz zaman geçmiş birkaç asırdaki ruhanî ve mübel-liğleri kastediyoruz. Kerbelâ hadisesinin en son büyük be-reketi, bizim bu görkemli İslam İnkılâbı'mızdır. Kerbelâ ha-disesi olmasaydı ve biz bu hadiseyi örnek almasaydık, bu İnkılâb başarıya ulaşmazdı. Bizim büyük İmamımız 1357 yılı Muharreminde "*Kanın kılıca galip geldiği bir ay*" buyru-ğuyla Muharrem ayından alınması gereken dersi ve izlen-mesi gereken çizgiyi açıklamıştır.

Sayın mübelliğler, vaizler ve mezhebin meddahları, "Besici"lerin (gönüllü askerlerin), Âşurâ hadisesinin zamanı-mızdaki kâmil örnekleri olduğunu unutmayınız. Bu gördüğü-nüz çocuklar ve gençler besiciler. Bu, aklınızdan çıkmasın. Bunlardan bazıları şehid oldular ve bazıları da hayattadırlar. Hayatta olanlar şehid olmamışlarsa, şahâdetten kaçtık-ları için değildir. Şahâdete doğru gittiler, ancak şahâdet on-lara doğru gelmedi. Unutulmasın ki, Âşurâ ve Muharrem hadisesi, bizim şehidlerimizle ve besiciliğin baki kalmasıyla -Allah'a hamdolsun günümüz toplumunda bunlar yaşlı ve genciyle çoktur- birbirine kenetlenmiştir. Bu tebliğ ayı, biz-lerin karşısındadır. Dikkatli olun ve bu aydan din yolunda ve Allah rızası için olabildiğince faydalanın.

Muharrem Ayında Kur'anî, Doğru ve Asil İslamî Maarifin Açıklanmasının Gerekliği

Muharrem ayında Hüseyinî ve Alevî maarifi -Kur'anî ve Asil İslam'ın bizzat kendisidir- açıklayınız. Ben defalarca arz etmişimdir: Hazırlıksız minbere çıkmak, insanın “Bakalım neler söyleyeceğiz?” diyerek minbere çıkması ve minberde aklına geleni söylemesi -bazen seviyesiz ve bazen de Allah göstermesin yanlış nakilde bulunup mezhebi alçaltıcı konuşma- Âşurâ'ya saygısızlıktır. Muhterem beyefendiler; ruhanîler, âlimler, değerli ve zahmet çeken hatipler! Bu gün gençlerimiz, açık zihinleriyle sorular sormaktadırlar. Bu soruları bahane getirme olarak algılamayınız. Genç, bir soru sorduğu zaman, sanki dinden çıkacak bir şey söylemiş gibi ona: “Beyefendi! Konuşma!” mı diyelim? Sonuç itibariyle gençtir. Gencin zihni akışkandır. Günümüzde işitsel ve görsel medya organlarının fazlaca dikkate alınması nedeniyle yanlış düşünce ve yanlış istidlaller dünyanın her yerinde yaygınlaşmıştır. Gençlerimizde sorular oluşmaktadır. Kim bu soruları yanıtlayacak? Bizlerin bunları yanıtlaması gerekiyor. Eğer siz gidip düşünce boşluğunu doğru bir şekilde dolduramazsanız veya soru ve sorunları bertaraf etmezseniz, başka birisi gider ve yalan yanlış cevaplandırır. Ruhanînin, tertemiz İslamî düşünceyle, en iyi ve en sağlam delillerle kendini donatması gerekir. Bizim bu şekildeki düşünce ve sözlerimiz pek çoktur. Şehid Mutahharî (r.a.) gibi birisi üniversite toplumuyla konuşuyor ve onlar, fikrî olarak onu kabul etmek ve ona teslim olmak zorunda kalıyordu. Bu saygın şahsiyetin ders verdiği üniversitede açıkça dinin aleyhine tebliğat yapan ve ders veren kimseler vardı. Çok değerli olan bu şahsiyet, onların yakasını tutup kavga çıkarmak için gitmedi.

Konuştı, fikir verdi ve hakikatleri söyledi; doğru zihniyetten yararlandı ve ortamı kendine çekti.

İnkılâbdan önce böyleydi. İnkılâbdan önce üniversitelere ve genellikle yabancı düşüncelerle irtibat içinde olan gençlerin düşünsel ortamlarına giden âlimlere gereken imkânlar sağlanmıyordu. Ruhanî bir kimse ya mescitte konuşabiliyor ya da üniversitede tatil olan bölümlere veya öğrencisi olmayan sınıfları gördüğünde oralara giderek bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Tefsirden ve *Nehcü'l-Belâğa*'dan üç beş kelime öğrenmek isteyen kimseler de bu ruhanînin sohbetine katılıyordu.

Meddahlık Yapmanın Şartları

İnkılâbdan önce böyleydi. Kendimizi böyle donatmamız gerekiyor. Minberlerin böyle olması gerekiyor. Elbette bu, minbere has değildir. Ben matem meclislerinin tamamı için arz ediyorum. Matem meclisleri de böyledir. Methiye meclisleri de böyledir. Merhum Hacı Nuri (r.a.) ağıt yakmanın şartları hakkında bir kitap yazmıştır. *Lü'lü-ü ve Mercan: Ravza Okuyanların Minberinin Birinci ve İkinci Merhalelerinin Şartları* adlı kitap Merhum Hacı Nuri (r.a.)'a aittir. Ağıt yakmanın da şartları vardır. Meddahlık yapmanın da şartları vardır. Sinezen okumanın da şartları vardır. Bu konularda hazırlığı olan kimselerin okuması; bu meddahlığın, ağıt yakmanın ve sinezen okumanın, halkın İslam düşüncesinin en uç noktasına ulaştırılmasında atılan bir adım olması için İslam maarifiyle uyuşacak şekilde olmasına dikkat etmeleri gerekir. Bu, günümüzde bize lazımdır. Bâtıllardan, yanlış konulardan, mezhebi küçük düşürecek uygunsuz hareketlerden

ÂŞURÂ FELSEFESİ 72 KONUŞMA

ve gerçekte Hüseyin b. Ali (a.s.)'in sistemine yakışmayacak işlerden sakınmaya gayret edilmelidir.

14.4.1993 yılında Muharrem ayı münasebetiyle âlim ve talebelerle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

21. KONUŞMA

İmam Seccad (a.s.)'ın İslam Ahlakının Canlandırılması ve Yaygınlaştırılmasına Dikkat Etmesinin Delili ve Önemi

Bu günlerin Dördüncü İmam (a.s.)'la irtibatlandırılması münasebetiyle aklımdaki bir konuyu arz etmek istiyorum. Zira bir rivayet esasınca Muharrem ayının yirmi beşi -rivayet ve görüşlerin en sağlamı da budur- Dördüncü İmam (a.s.)'ın vefat günüdür. İmam Seccad (a.s.) Kerbelâ hadisesinden sonra yaklaşık otuz dört yıl o günün İslam toplumunda yaşadı ve onun bu yaşamı her yönüyle derslerle doludur. Keşke bu yüce keyfiyetlerle dolu yaşama aşına olan birisi olsaydı da o büyük Dördüncü İmam'ımızın, tertemiz ve dosdoğru İslam'ın bedenine vurulmuş büyük bir darbe olan Âşurâ hadisesinden sonra tek başına nasıl dimdik ayakta durarak din binasının viran edilmesine mani olduğunu halka, Müslümanlara ve hatta gayrimüslimlere açıklasaydı. Eğer İmam Seccad (a.s.)'ın çaba ve gayretleri olmasaydı, İmam Hüseyin (a.s.)'ın şahâdeti zayı olacak ve eserleri kalmayacaktı. Dördüncü İmam'ın payı son derece büyüktür. Dördüncü İmam'ın yaşamında birkaç farklı yön vardır ve bunların birisi de ahlaktır. Yani İslam toplumunu yetiştirmek ve arındırmak. Benim siz değerli kardeşlere, bacılara

ve İran milletinin tamamına, hakkında birkaç dakika sohbet etmek istediğim nokta buydu.

Sahife-i Seccâdiye'nin Mütalaası Hakkında Gençlere Tavsiye

İmam Seccad (a.s.) İslam toplumunda, ahlak öğretimi ve ahlakın değiştirilmesi için gayret etti. Niçin? Çünkü o büyük şahsiyetin görüş ve tespitine göre; Kerbelâ faciasıyla sonuçlanan İslam dünyasının önemli sorunlarının bir bölümü halkın sapması ve ahlakî fesadından kaynaklanıyordu. Toplum İslam ahlakına sahip olsaydı Yezid, İbn Ziyad, Ömer Sa'd ve başkaları Kerbelâ faciasına neden olamazdı. Eğer toplum o şekilde alçaklaşmasaydı, o şekilde dünyaya meyletmeseydi, o şekilde ilkelerinden uzaklaşmasaydı ve rezillikler onlara hâkim olmasaydı, hakim sistemin -fâsit, dinsiz ve zalim bile olsa- halka böylesine büyük bir faciayı işletmesi, yani Peygamber (s.a.a.)'in oğlunu, Fâtımatü'z-Zehra (s.a.)'nın oğlunu öldürmeye mecbur etmesi mümkün değildi. Bunun şaka olduğu mu sanıyorsunuz? Tüm fesadın kaynağı, bir milletin ahlakının bozulmasında yatar. İmam Seccad (a.s.) İslam toplumunda bunu gördü ve onları bu çirkinlikten temizlemek ve ahlaklarını güzelleştirmek için kolları sıvadı. Dolayısıyla “Mekârimü'l Ahlak” duası bir duadır; ama derstir. “Sahife-i Seccâdiye” bir duadır; fakat derstir.

Mekârimü'l-Ahlak Duası; Yaşam ve Ahlak Dersi

Ben, siz gençlere Sahife-i Seccâdiye'yi okumanızı ve düşünmenizi tavsiye ediyorum. Dikkat etmeden ve düşünmeden okumak yeterli değildir. Üzerinde düşündüğünüz

zaman Sahife-i Seccâdiye’de yer alan her bir duanın ve bu Mekarimü’l Ahlak duasının yaşam ve ahlak dersi olduğunu göreceksiniz.

13.7.1993 yılında Milli Eğitim Bakanlığı Çevre Düzenleme Kurumu ve Sosyal Sigortalar Kurumu çalışanlarıyla yaptığı görüşmedeki açıklamaları .

t.me/caferilikcom

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

22. KONUŞMA

Samimi ve Yalnız Olmak; İmam Hüseyin (a.s.)'ın Hareketinin İki Özelliği ve Bu Hareketin İslam İnkılâbı'nın Yalnızlığıyla Benzerliği

Hüseyin b. Ali (a.s.)'ın olayı hakkında biraz derinleşip dikkat edelim. Pek çoğu kıyam etti, rehberleri vardı ve öldüler de. Bu öldürülenler arasında peygamber ve imamların çocukları az değildi. Ancak Seyyidü'ş-Şüheda (a.s.)'ın yeri çok özeldir. Kerbelâ hadisesi, nevi şahsına münhasır bir hadisedir. Kerbelâ şehidlerinin kendilerine has bir konumları vardır. Niçin? Bu “niçin”in cevabını, hadisenin tabiatında aramak gerekir ve hepimiz özellikle siz çok değerli gönüllü askerler, bu hadisenin tabiatı hakkında ders veriyorsunuz.

Bu hadisenin özelliklerinden birisi, Hüseyin b. Ali (a.s.)'ın hareketinin halis, muhlis, her türlü noksanlıktan uzak bir hareket olup, Allah rızası ve İslam toplumunun maslahatı için olmasıydı. Bu ilk özellik çok önemlidir. İmam Hüseyin (a.s.)'ın “*Şüphesiz ben şımarıp böbürlenmek, tuğyan etmek, zulmetmek ve fesat çıkarmak için kıyam etmedim*”¹⁷ buyruğu, kendini ön plana çıkarmak ve kendini göstermek için değildir; kendisi için bir şey istemek ve gösteriş yapmak için değildir. Bu harekette zerre miktarı zulüm yoktur. “*Şüphesiz ben yalnızca ceddimin ümmetini ıslah etmek için kıyam ettim.*”

¹⁷ Bihâru'l-Envâr, c. 44, s. 329.

Bu nokta son derece önemlidir. “Yalnızca”, yani o tertemiz niyet ve o, güneş gibi aydın zihniyetin dışında hiçbir hedef onun hedefini gölgelemiyor. Kur’an-ı Kerim Sadr-ı İslam’da Müslümanlara hitap edeceği zaman şöyle buyuruyor: “*Şımarıp böbürlenmek, insanlara gösteriş yapmak ve (halkı) Allah yolundan alıkoymak için yurtlarından çıkanlar (Mekke müşrikleri) gibi olmayın.*”¹⁸ Burada ise İmam Hüseyin şöyle buyuruyor: “*Şüphesiz ben şımarıp böbürlenmek ve tuğyan etmek için kıyam etmedim.*”

İki çizgi ve iki akım vardır. Kur’an’ın “*Şımarıp böbürlenmek, insanlara gösteriş yapmak için yurtlarından çıkanlar*” buyruğunda da gördüğümüz gibi, bir akım vardır ki, bu hareket kendisinde ihlâs barındırmamaktadır. Yani fâsit çizginin hareketinde yalnızca “ben” söz konusudur. “Vereennâs (İnsanlar görsün diye)” kendini süsledi, kıymetli ata bindi, kendisini değerli takılarla donattı ve recez okuyarak meydana çıktı. Nereye? Savaş meydanına. Bu savaş meydanı ise söz konusu böyle birisi ve benzerlerinin, burunlarının top-rağa sürülerek helak olacakları bir meydandır. Bu özellikteki birisinin meydana çıkışı böyledir ve böyle birisinde yalnızca nefis vardır.

Bu, meselenin bir yönü. Bu noktanın tam karşısında yer alan en mükemmel örnek Hüseyin b. Ali (a.s.)’dır. Onda kendini beğenmişlik, bencillik olmadığı gibi kavmiyetçilik ve grupçuluğun menfaatleri de söz konusu değildir. Bu, Hüseyin b. Ali (a.s.)’ın ilk özelliğidir. Yaptığımız işlerde ne kadar ihlâslı olursak, yapılan işlerin değeri de o kadar artacaktır. İhlâs ekseninden ne kadar uzaklaşırsak, kendine tapınma, kendini beğenme, kendisi için çalışma, kendi ve

¹⁸ Enfal, 47.

kavminin şahsî menfaatlerini düşünme eksenine o kadar yaklaşmışızdır. Öylesi bir mutlak ihlâsla, mutlak kendini beğenmişliğin arasında son derece geniş bir alan vardır. Mutlak ihlâstan, mutlak kendini beğenmişliğe yakınlaşma oranında yaptığımız işlerin değeri, bereketi ve kalıcılığı azalır. Bu olayın özelliği budur. Bir şeyin cinsi ne kadar saflığını yitirirse o kadar çabuk bozulacaktır. Eğer saf olursa kesinlikle bozulmayacaktır. Şimdi somut bir örnek verelim: Bir alışım yüzde yüz altınsa fâsit olmaz; paslanmaz. Ancak bu alışımın içinde bakır, demir ve diğer değersiz maddeler ne kadar çok olursa, o alışımın bozulup yok olması da ölçüde artar. Bu, genel bir kuraldır.

Manevî İşlerde Ölçülerin Daha Dakik Olması

Verdiğimiz bu örnek somut şeylerin örneğidir. Ancak manevî işlerde ölçüler son derece dakiktir. Biz, maddî ve sıradan bakışımızla anlayamayız. Ama mana ve basiret ehli anlar. Bu olayın sarrafı Allah Teâlâ'dır. "*Hakikaten amelleri teftiş eden son derece dakik görür.*" Bizim işlerimizde bir iğne ucu kadar ihlâssızlık olursa, işin değeri o ölçüde azalır ve Allah o işin kalıcılığını azaltır.

İmam Hüseyin (a.s.)'in Hareketinin Görüp Gözeticisi Allah Teâlâ'dır

Allah Teâlâ, İmam Hüseyin (a.s.)'in hareketinin görüp gözeticisidir. İmam Hüseyin (a.s.)'in işi, içerisinde bir iğne ucu kadar ihlâssızlığın olmadığı işlerdendir. Bunun içindir ki, siz bu tertemiz hareketin mesajının şimdiye kadar korunduğunu görüyorsunuz ve sonsuza kadar da baki kalacaktır. Bu grubun çölde garipliklerle öldürüldüğünü, bedenlerinin

orada toprağa verildiğini, aleyhlerine bunca propaganda yapıldığını, öylesine tarumar edildiğini, şahâdetlerinden sonra Medine'nin yakılıp yıkıldığını -bir sonraki yıl gerçekleşen Harre olayı- bu gülistanı yerle bir ederek güllerini savurdıklarını kim kabul eder? Bu gülistanın kokusunu kim alır? Bu gülistanın bir gül yaprağının bu tabiat âleminde kalması hangi maddî kuralla uyuşur?! Ancak siz, gün geçtikçe dünyayı bu gülistanın kokusunun kapladığını görüyorsunuz. Bazıları Peygamber (s.a.a.)'in onun dedesi olduğunu ve Hüseyin b. Ali (a.s.)'in onun yolunu takip ettiğini kabul etmiyor; ancak Hüseyin (a.s.)'i kabul ediyorlar! Babası Ali (a.s.)'i kabul etmiyor; fakat onu kabul ediyorlar! Allah'ı kabul etmiyor -Hüseyin b. Ali (a.s.)'in Allah'ını kabul etmiyorlar-; ancak Hüseyin b. Ali (a.s.) karşısında saygıyla eğiliyorlar! Bu, ihlâsın bir sonucudur.

İslam İnkılâbı'nın Kalıcı Olması İmam Humeynî (r.a.)'in İhlâsından Kaynaklanır

Bizim büyük İnkılâbımızda da cevherin saf ve katışıksızlığı, İnkılâbımızın kalıcı olmasına sebep olmuştur; bizim büyük imamımız İmam Humeynî (r.a.), o saf ve katışıksız maddenin yansımasıydı.

Şimdi sizler hatıralarınıza dönerek o çölleri, o sıcaklıkları, o savaş meydanının korkularını, o anlık tehlikeleri, o karlarla dolu zirveleri, o kuşatılmışlıkları, o güçsüzlükleri -bir miktar güç için çırpınıyordunuz-, o donanımsızlığı -ki bir tüfek ve havan topunu elde etmek için o kadar uğraşıyordunuz ki- ve o günlerde hissettiklerinizi yeniden zihninizde canlandırınız. İşte o zaman niçin İnkılâbın aleyhine bu

kadar komplolar kurulduğunu ve hâlâ bu komploların devam ettiğini; fakat bunlara rağmen bu ağacın dimdik ayakta kaldığını anlayacaksınız.

Diğer bir nokta ise -ki bu nokta da Hüseyin b. Ali (a.s.)'in hareketinin bütünlüğü noktasında son derece önemlidir ve günümüzde karşılaştığımız durumu dikkate aldığımızda da bir anlamda ihlâs gücünün kuvvetini göstermektedir- şudur: Sadr-ı İslam'ın kanlı olaylarının hiçbirisi Kerbelâ hadisesi, Kerbelâ garipliği, Kerbelâ yalnızlığı ve Kerbelâ kimsesizliği kadar olmamıştır. Bu, İslam tarihidir. İsteyen bakabilir. Ben dikkat ettim: Hiçbir hadise Kerbelâ hadisesi gibi değildir, gerek Sadr-ı İslam dönemi ve Peygamber (s.a.a.) zamanındaki savaşlar olsun, gerekse Emîrelmü'minîn (a.s.)'in dönemindeki savaşlar olsun. Sonuç itibarıyla o dönemlerde bir hükümet ve devlet vardı, halkın varlığı söz konusuydu. Bu toplum içinden çıkan askerler savaş meydanına gidiyordu; arkalarından anneler dua ediyor, bacılar arzuda bulunuyor, görenler övüyordu. Peygamber (s.a.a.) ve Emîrelmü'minîn (a.s.) gibi yüce rehberleri vardı. Peygamber (s.a.a.)'in yolunda canlarını feda ediyorlardı. Bu iş zor değildir. Bugün dönüp baktığımızda da İmam Humeynî (r.a.)'ın bir mesajı için ne kadar gencimizin kendini kurban ettiğini görürüz! Şu anda bizim aramızda, Gaib Velimizin (a.f) bir işaretiyle canını feda etme arzusunda olan o kadar kişi var ki!

İmam Sâdık (a.s.)'in, İmamzâdelerin Fasid Yöneticilere Karşı Yürüttükleri Kıyamlara Teşviki

Bir insan rehberinin önünde olduğunu görür, onun teşviklerini arkasına alır ve sonra da düşmanı yenip zafere

ulaşınca kadar savaşaacağını anlarsa işte o zaman zafer ümidiyle savaşır. Böylesi bir savaş Âşurâ hadisesinde gör-
düklerimiz karşısında çok zor bir savaş değildir. Elbette ha-
diseler içinde nispeten garip olan başka olaylar da vardır. İmamzâdelerin hadiseleri bunun örneklerindedir. İmam-
ların (a.s.) zamanındaki Hasanîlerin hadisesi böyledir. An-
cak onların bile -hepsinin- arkalarında İmam Sâdık (a.s.),
İmam Musa b. Cafer (a.s.) ve İmam Rıza (a.s.) gibi efendi ve
rehber olan İmamlar vardı; onları koruyup kolluyor ve aile-
lerine yardım ediyorlardı. Rivayete göre, İmam Sâdık (a.s.)
şöyle buyuruyor: “*Gidiniz ve fâsit hâkimlerle savaşınız. Ben
ailelerinizin nafakasının kefaletini üzerime alıyorum.*” Büyük
bir Şîa camiası vardı. Savaşa gidenler övülüyor ve saygın-
lıkla karşılanıyordu. Sonuç itibariyle savaş meydanı dışında
gönüllerini okşayacak bir şeyler vardı. Ancak Kerbelâ hadi-
sesinde olayların aslı ve İslam’ın özü -ki bunların tamamını
kabul ediyorlardı-, yani Hüseyin b. Ali (a.s.)’ın kendisi hadi-
senin içerisinde ve şehid olacağı bellidir. Bunu hem ken-
disi bilmekte hem de ona yakın olan büyük sahabeleri bil-
mektedirler. Hiçbir yerde -bu büyük dünyada ve bu geniş
İslam ülkesinde- hiçbir ümit yoktur. Tam anlamıyla garip-
tirler. Hüseyin b. Ali (a.s.)’ın öldürülmesi, o günün İslam
büyükleri arasında bulunan Abdullah b. Cafer ve Abdul-
lah b. Abbas gibilerinin hiç umurunda değildi ve bu hadi-
seye hiç bir önem de vermiyorlardı. Çünkü İmam Hüseyin
(a.s.)’ı İslam dünyası için zararlı biliyorlardı. Yüreklere par-
çalayan ve utanç verici bu savaş meydanının dışında hiçbir
ümit yoktu. Ne varsa bu Kerbelâ meydanındaydı, o kadar!
Ümitlerin tamamı bu toplulukta özetlenmiş ve bu topluluk
da gönüllerini şahâdete vermişti. Öldükten sonra da -zâhirî

ölçüler hesabına göre- hiç kimse onlara bir Fatiha bile okumayacaktı. Yezid her yere musallattı. Hatta onların kadınlarını bile esir alıyor ve çocuklarına bile merhamet etmiyorlardı. Böyle bir meydanda fedakârlık yapmak son derece zordur. “*Ya Ebâ Abdillâh! Hiçbir gün senin günün gibi değildir.*” Hüseyin b. Ali (a.s.)’ın varlığında iman, ihlâs ve bir avuç mü’minin gönüllerini ısıtan Allah’ın nuru olmasaydı böyle bir hadisenin gerçekleşmesi imkânsızdı. Bakınız! Bu hadise ne kadar büyüktür!

Kerbela Şehidlerinin Özel Konumları

Kerbela hadisesinin özelliklerinden bir diğeri, bu hadisenin garipliğidir. Bundan dolayı ben zamanımızın şehidlerinin Bedir şehidleriyle, Huneyn şehidleriyle, Uhud şehidleriyle, Siffin şehidleriyle ve Cemel şehidleriyle kıyaslanabileceğini ve bunların pek çoğundan üstün olduklarını defalarca arz ettim. Ancak Kerbelâ şehidleriyle, hayır! Hiç kimse Kerbelâ şehidleriyle mukayese edilemez. Ne bu günle, ne dünle, ne İslam’ın ilk günleriyle ve ne de Allah’ın bilip istediği bir zamana kadar. Kerbelâ şehidleri ayrıcalıklıdır; bundan sonra Ali Ekber ve Habib b. Mezahir gibilerin benzeri bulunmayacaktır.

İslam’ın Bugünkü İzzeti, İmam Hüseyin (a.s.)’ın Canını Feda Etmesinin Bereketi ve Sonucudur

Hüseyin b. Ali (a.s.)’ın hadisesi budur. Saygı değer kardeşlerim! Bu olay, bin üç yüz yıla yakın zamana kadar, bunca düşmanlığa rağmen dünyada İslam’ı sapa sağlam ayakta tutmuştur. O şahâdet, o tertemiz kan ve o böylesine büyük bir

hadise olmasaydı İslam'ın baki kalacağını mı zannediyordunuz? Kesinlikle biliniz ki, baki kalmazdı. Kesinlikle biliniz ki, hadiselerin tufanında yok olurdu. Dünyanın bir köşesinde tarihî bir din olarak kalabilirdi. Ancak İslam canlı kalmazdı. Sadece İslam'ın ismi ve hatırasının kalması mümkün olurdu. Ne var ki, bu gün siz İslam'ın bin dört yüz yıl sonra dünyada canlı kaldığını görüyorsunuz. İslam, yapıcıdır. Bu gün dünyada İslam üreticidir. Bu gün İslam yaymış olduğu o en parlak ışığıyla dünya halklarını kendine çekmiştir. Bunların tamamı Kerbelâ hadisesinin ve İmam Hüseyin (a.s.)'in canını feda etmesinin bereketidir. Şimdi Allah Teâlâ Hüseyin b. Ali (a.s.) döneminden sonra Kur'an'ın hâkimiyetinin ilk tecrübesini, yani İslam Cumhuriyeti sistemini meydana çıkarmak istemiştir. Yani o hadiseden sonra yapılan her bir iş, sizin bu gününüzün ön hazırlığıydı. Âlimlerin tamamı, düşünürlerin tamamı, felsefecilerin tamamı, mütekellimlerin tamamı, zahmet ve çabaların tamamı, bu savaşların tamamı İslam'ı korudu. İlahî ve Kur'anî değerlerin hâkimiyeti esasınca bir hükümetin varlık bulması için bu durumlar hazırlandı. Kısmet ve gelecek İran milletinindi ve Allah Teâlâ bu yükü ilk defa bunların omuzlarına yükledi. Elbette nasip, kısmet dediğimizde gelişi güzel bir manayı kastetmiyoruz. Bu yüce ikbali Allah Teâlâ boşu boşuna birilerine vermiyor. İran milleti pek çok iş gördü ve Allah Teâlâ sonuç olarak bu millete verdi. Elbette bu fedakârlıklar, çabalar, ihlâslar ve zahmetler bitecek gibi değildir. Tozpembe hayaller kuran, çaresiz, sıradan ve abuk sabuk birkaç kişinin dünyanın bir köşesinde oturup "Bu gün, yarın İslam Cumhuriyeti'nin işi biter" demesiyle bu işin olacağını sanmayın! Hayır! Bu esas bitecek gibi değildir.

İstikbarın Müslümanlara Zorluk Çıkarması, İslam'ın Yeniden Hayat Bulması Nedeniyledir

Ben ve siz, birer fâniyiz. Fertler hiçbir şekilde kalıcı değildir. En iyileri, iyi kalarak ölen kimselerdir. Bazıları sonuna kadar iyi kalmıyor. Her türlü insan vardır. İnsanlar manevî afetlerle ve bunun sonucunda da helak olmakla karşı karşıyadırlar; ancak asıl olan kalmaktır. Bu İslam hareketi, bu İslam'ın yeniden hayat bulması, asırlar öncesine dayanır. Kökeni on asırlık çaba ve gayretlere ve İslam'a dayanmaya kadar uzanır. Bundan dolayı, istikbar ve Siyonist tebligatın dünyada İslam Cumhuriyeti'nin, İran halkının, bizlerin ve herkesin yüzünü çirkin göstermeye çalıştığını görüyorsunuz. Buna rağmen, İslam dünyasının her yerindeki halkların beş ve on yıl öncesine nispetle İslam'a meyillerinin daha da arttığına şahid oluyoruz. İslam ülkeleri ve Müslüman olmayan diğer dünya ülkelerindeki azınlıkta olan Müslümanlara bakınız! İstikbarın Müslümanlara çıkarttığı zorluklara bakınız! Bu zorluklar boşuna değildir. Eğer cenaze yıkayıcısının elleri arasındaki ölü gibi olsalardı onlara zorluk çıkartmazlardı.

Gurbet ve İzzet; İslam İnkılâbı'nın Hüseyinî Harekete Benzeyen Yönleri

Söylemek istediğim şey şudur: Bu harekette gurbet un-suru, bizim İnkılâbımızı Hüseyin b. Ali (a.s.)'in hareketine benzetmiştir. Bu gurbet sizi korkutup vahşete düşürmesin. Gurbetin zirvesini Hüseyin b. Ali (a.s.) ve onun dostları -ki bu kimseler bizim matem tuttuğumuz, gözyaşı döktüğümüz ve kendilerini çocuklarımızdan daha çok sevdiğimiz büyük

şahsiyetlerdir- kat ettiler. Bunun faydası, günümüzde İslam'ın hayat bulması olmuştur. Kerbelâ hadisesi yalnızca küçük bir toprak parçasında değil, bilakis günümüz insanoglunun yaşadığı büyük bir bölgede hayat bulmuştur. Her yerde Kerbelâ vardır: Edebiyatta, kültürde, sünnetlerde, inançlarda ve gönüllerde. Allah'ın karşısında secde etmeyen, Hüseyin b. Ali (a.s.)'ın azameti karşısında saygıyla eğilmektedir! O gurbet, günümüzde bu sonucu vermiştir. O, gurbetin zirvesindeydi. Bu gün siz de dünyada garipsiniz. İran milleti dünyada garip ve mazlumdur. Garip ve mazlum olmak, zayıf olmak anlamında değildir. Biz bu gün çok güçlüyüz. Şunu kesinlikle kabul ediniz ki, günümüzün hiçbir Müslüman milletinin gücü Müslüman İran milletinin gücü gibi değildir. Hiç birisi; ne küçükleri, ne büyükleri ve ne de yüz milyonlukları. Devlet çok güçlüdür, çok azizdir ve dünyadaki güçlü devletler pek çok kez övgüyle bahsetmek zorunda kalmıştır. Bununla birlikte, onların suyundan gitmeyerek, onlara zorluk çıkaran bu güçlü millet ve devlet garip ve mazlumdur. Biz bu gün dünyada mazlumuz. Hiçbir dünya gücü bize yardım etmiyor.

16.1.1993 yılında Devrim Muhafızları günü münasebetiyle binlerce Devrim Muhafızları azaları ve polis gücü birlikleriyle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

23. KONUŞMA

Hz. Zeyneb (s.a.) ve Hadiselerin En Zoruna Katlanma

Ben kendi kendime bu hadisede, bu mazlum şahâdette, Şîa'nın bu mazlumiyetinde, bu mazlumane toprağa defnedilmede ve Ali (a.s.)'in musibete uğramış evinde kimin daha çok zor durumda kaldığını düşünüyorum. Öyle anlaşılıyor ki, Zeyneb-i Kübra (s.a.) diğerlerinden daha çok zorluk görmüştür. Zeyneb-i Kübra (s.a.) bu hadiseden önce, gece yarısı annesinin defnedilmesini görmüştü ve şimdi de babasının gece yarısı defnedilmesini görüyordu. Sonraları ise İmam Hasan (a.s.)'in cenazesini o durumda gördü ve cenazesine doğru oklar fırlatılıyordu. Âşurâ gününde de hepsinden daha sarımsı manzarayı gördü. İşte o anda Hz. Zeyneb-i Kübra şöyle feryat ediyordu: *“Göklerin sultanı ey Allah'ın Resûlü! Bu, senin kana bulanmış ve vücudu parçalanmış Hüseyin'indir.”*

4.3.1993 yılı Tahran'daki cuma hutbesindeki açıklamaları.

24. KONUŞMA

Matem Meclislerini İhya Etmenin Özellikleri ve Bereketleri ve Âşurâ'yı Anmak

Muharrem ayı ile ilgili meseleler hakkında iki türlü konu vardır: Birincisi, Âşurâ hareketi hakkında konuşmak. Evet, her ne kadar büyüklerimiz İmam Hüseyin (a.s.)'ın kıyamının felsefesi hakkında çok konuşmuş, çok yazmış ve bu konu hakkında çok tutarlı sözler söylemişlerse de gerçekte, bu apaçık hakikat hakkında bir ömür boyu konuşulabilir. Âşurâ ve İmam Hüseyin (a.s.)'ın kıyamı hakkında ne kadar düşünersek düşünelim bu meselenin çeşitli boyutlardan ele alınıp açıklanabileceğini görürüz. Düşündükçe yeni sözler ve yeni hakikatleri bulabiliriz. Bu, bir konudur ki, bir yıl boyunca söylense yine de anlatılması gerekir. Ancak Muharrem'in bir özelliği vardır ve Muharrem günlerinde bu konuda daha çok konuşulması gerekir. İnşallah konuşuyorlar ve konuşacaklardır da.

Âşurâ Hatırasından Yararlanmak Şia Toplumunun En Önemli Ayrıcalığından Birisidir

Muharrem münasebetiyle bahsedilmesi gereken bir diğer konu ki, bu alanda daha az konuşulmaktadır ve ben bu gece bir miktar buna değineceğim, o da Hüseyin b. Ali

(a.s.)’a matem tutma ve Âşurâ hatırasını ihya etmenin bereketleridir. Hakikaten Şîa toplumunun diğer Müslüman toplumlara nispetle en önemli ayrıcalıklarından birisi, Şîa toplumunun Âşurâ hatırasından faydalanmasıdır. Hüseyin b. Ali (a.s.)’ın musibetini zikretmenin söz konusu edildiği gün, Ehl-i Beyt (a.s.)’a inananların ve Ehl-i Beyt (a.s.) muhplerinin zihninde feyiz ve maneviyat çeşmesi akmaya başladı. Bu çağlayan çeşme günümüze kadar, olduğu gibi devam etmiştir ve bundan sonra da devam edecektir ki, bunun sebebi Âşurâ hatırasını yâd etmektir.

Duygu ve Hisler, İstidlal ve Mantık, Manevî Her Hareket İçin Gerekli İki Cüz

Âşurâ olayının izahı, yalnızca bir hatıranın beyanı değil, aksine -daha önce de söylediğimiz gibi- sonsuz boyutları olan bir hadisenin açıklanmasıdır. O halde bu hadisenin hatırlatılması, gerçekte pek çok ve sayısız bereketlerle sonuçlanabilecek bir söylemdir. Bundan dolayı, İmamların (a.s.) zamanında İmam Hüseyin (a.s.) için ağlayıp ağlatma hadisesinin kendine has bir yeri olduğunu göreceksiniz. Sakın ola birisi çıkıp da “Fikir, mantık ve istidlal açısından ağlamanın yeri nedir? Ve bu işler eskidi” şeklinde düşünmesin! Hayır! Bu düşünce batıldır. Duygusallık kendi yerinde, mantık ve istidlal kendi yerindedir. İnsan şahsiyetinin şekillendirilmesinde bunların her birisi ayrı bir paya sahiptir. Muhabbet ve duygusallıkla halledilmesi gereken pek çok konu olup bu yerlerde mantık ve istidlalin yeri yoktur. Eğer siz, nebilerin hareketlerine dikkat ederseniz, onların peygamberlikle görevlendirildikleri zaman, ilk aşamada etraflarında toplananların, bulunmalarının asli

sebebinin mantık ve istidlalin olmadığını göreceksiniz. İslam Peygamberi (s.a.a.)'in tarihin neresinde, örneğin; Kureyş kâfirlerinden kabiliyeti olanları karşısına alıp bu delil gereğince Allah vardır veya bu delil gereğince Allah birdir ya da bu aklî delil gereğince taptığımız putlar bâtıldır gibi delil getirdiği görülmüştür. Delil ve istidlalin bir hareketin ilerlemesi halinde kullanımı söz konusudur. İlk merhalede hareket, hissî ve duygusaldır. İlk merhalede bir anda şöyle seslenir: “Bu putlara bakınız ve bunların ne kadar güçsüz olduğunu görünüz!” İlk aşamada “Allah Teâlâ birdir” der. “Allah birdir deyin kurtuluşa erin.” Hangi delil gereğince “Lâ ilâhe illallah” demek kurtuluş vesilesidir? Elbette, doğru olan her hisle birlikte felsefî bir burhan vardır. Ne var ki, konunun aslı, nebinin davasına başlamak istediğinde felsefî istidlale başvurmaması, aksine doğru his ve duyguyu söz konusu ediyor olmasıdır. Elbette doğru his ve duygusallık, mantıksız ve yanlış değil, kendi içerisinde istidlalin bulunduğu bir his ve duygusallıktır. İlk etapta dikkatler, toplumda var olan zulme, sınıflaşmaya ve halk üzerinde tahakküm kuran Allah'ın muhaliflerinin baskısına yönlendirilir. Bu, bizzat his ve duygusallığın kendisidir. Elbette daha sonra hareket aklî ve normal seyrine girdiğinde, sıra mantıkî istidlale gelir. Yani akıl sahibi ve düşünsel ilerleme kaydeden kimseler üst seviyedeki istidlallere ulaşırlar. Ancak bazı fertlerse hareketin ilk başlangıç derecelerinde kalır. Bununla birlikte üst seviyedeki istidlallere ulaşanların manevî açıdan kesinlikle diğer bir üst düzeydeki merhaleye ulaşip ulaşamayacakları belli değildir. Hayır, bazen fertler alt seviyedeki istidlallere ulaşırlar; ancak duygusallıkları yüksektir ve gaybî kaynakla ilişkileri daha çoktur. Peygambere olan

sevgileri çok daha hararetli olması hasebiyle de daha yüksek derecelere ulaşırlar. Mesele böyledir.

Manevî hareketlerde duygusallığın kendine has payı vardır. Ne duygusallık istidlalin yerini alır ve ne de istidlal duygusallığın yerine geçebilir. Âşurâ hadisesi kendi zat ve tabiatında, bir büyük deniz gibi doğru duygusallıkları barındırır. Yüce, pak, nurlu ve melekûtî varlığında hiçbir tereddüdü barındırmayan bir insan, toplumun zulüm ve baskıdan kurtarılması gerekir düşüncesi doğrultusunda ki, bu, dünyadaki insaf sahiplerinin de birleştiği bir amaçtır, hareketini başlatır ve şöyle der: “*Ey insanlar! Allah Resûlü (s.a.a.) şöyle buyurmuştur: ‘Allah’ın haramlarını helal sayan, vaadine vefa etmeyen, Allah Resûlü (s.a.a.)’in sünnetine muhalefet eden ve Allah’ın kulları içinde günah işleyerek amel eden zalim bir sultanı görür de ona karşı fiilî veya sözlü muhalefet etmezse bu kimseyi o zalim sultanla birlikte cehenneme atmayı Allah Teâlâ kendisine hak bilmiştir.*”¹⁹ Konunun aslı budur. İmam Hüseyin (a.s.) kendi hareketinin felsefesini zulme karşı koyma olarak belirlemiştir: “*Allah’a karşı günah işlenmekte ve kullarına düşmanlıkla muamele edilmektedir.*” Meselenin başı burasıdır ve insaf sahiplerinin tamamı bunu kabul eder. Böyle bir insan, böylesine bir hedef yolunda en zor savaşa tahammül eder.

Yalnız Bir Şekilde Savaşmak; Savaşların En Zoru

Savaşların en zoru, savaşta yalnız kalmaktır. Onca tantana arasında, dostların teşvikleri ve sıradan halkın övgüleri içerisinde ölmek o kadar da zor değildir. Nasıl ki, sadr-ı İslam’da

¹⁹ *Bihâru’l-Envâr*, c. 44, s. 382.

hak ve bâtılın orduları karşı karşıya geldikleri zaman, hak ordusunun başında Peygamber (s.a.a.) ve Emîrülmu'minîn (a.s.) gibi birileri vardı. Peygamber (s.a.a.) kendi ordusuna: “Kim meydana çıkıp düşman ordusunda yer alan falan meşhur savaşçının sırtını yere getirecek?” diye sorduğunda gencin birisi gönüllü olarak ortaya çıktı. Peygamber (s.a.a.) onun başını okşadı ve uğurladı, Müslümanlar da onun için dua ettiler ve bu genç savaş meydanına çıkıp cihat etti, sonrasında da şehid oldu. Bu, ölmenin ve cihat etmenin bir çeşididir. Bir diğer savaş türü ise şudur ki, insan savaş meydanına gider; fakat gaflet içerisindeki toplumun fertleri bu şahsı ya bundan men eder ya da kendilerini kenara çekerler veya bu şahsın karşısına dikilirler. Toplum içinde bu şahsı kalben öven kimseler -sayıları çok azdır- dille övmeye cesaret bile edemezler.

İmam Hüseyin (a.s.)'ın Âşurâ hadisesinde Abdullah b. Abbas ve Abdullah b. Cafer gibi Haşim oğullarından olup “Şecere-i Tayyibe”den sayılan kimseler bile Mekke’de veya Medine’de ayağa kalkıp İmam Hüseyin (a.s.)'ın lehine slogan atmaya cüret etmiyorlardı. Böyle bir savaş, garibane bir savaştır ve garibane bir savaş ise savaşların en zorudur. Bu insanla herkes düşman. Herkes ona sırtını dönmüş. İmam Hüseyin (a.s.)'ın dostlarından bazıları bile bu savaşta ondan yüz çevirmişti. Öyle ki, onlardan birisine: “Gel bana yardım et” demiş, o ise yardım edeceği yerde atını göndererek, “Atımdan yararlan!” demişti. Bundan daha büyük bir yalnızlık ve bundan daha büyük garibane bir savaş var mıdır? İşte böylesine garibane bir savaşta azizlerin en azizi gözleri önünde kurban edilecek. Çocukları, kardeşinin oğlu, kardeşleri ve amcaoğulları; bu Haşim oğullarının gülleri savrulacak

ve gözleri önünde yere atacaklar ve hatta altı aylık yavrusu bile öldürülecek!

Bu musibetlerin tamamına ek olarak, İmam Hüseyin (a.s.) tertemiz bedeninden ruhunun yükselir yükselmez ailesinin yersiz ve savunmasız olacağını, hatta hücumu uğrayacağını biliyor. Biliyor ki, aç kurtlar küçük kızına ve oğluna saldıracak ve onların kalplerine korku salmaya çalışacaklar. Onların mallarını yağmalayacak, onları esir alacak ve saygısızlık edecekler. Biliyor ki, İslam dünyasının seçkin şahsiyeti Emîrelmü'minîn (a.s.)'ın saygın kızı Zeyneb-i Kübra (s.a.)'ya küstahlık edecekler. İmam Hüseyin (a.s.) bunların tamamını biliyor.

Bunların tamamına, İmam Hüseyin (a.s.)'ın kendisi ve ailesinin susuzluğunu da ekleyin: Küçük kızı susuz, kız çocukları susuz, yaşlılar susuz, hatta süt içen çocuğu susuz. Bu savaşın ne kadar zor olduğunu düşünebiliyor musunuz? Böylesine yüce, pak, tertemiz ve gökyüzü meleklerinin cilvesinin temaşasına gelmek için birbiriyle çekiştiği ve teberrük almanın arzusuyla yandıkları bu nurlu insan; nebi ve velilerin makamını arzuladığı bir insan, öylesi şiddetli ve utanç verici bir savaşta şahâdete ulaşıyor. Böyle bir şahsiyetin savaşı, enteresan bir hadisedir. Hangi insanın duyguları bu hadiseden müteessir olmaz? Hangi insan bu hadiseyi işitir ve anlar da ona gönül bağlamaz?

Bu öylesine çağlayan bir kaynaktır ki, Âşurâ gününün öğle vaktinde başladı; o zaman ki, Zeyneb-i Kübra (s.a.) -bir nakle göre- "Telli Zeynebiye"ye gitti ve Peygamber (s.a.a.)'e şöyle arz etti: "Ya Resûlullah! Sana selam olsun. Ey gökyüzünün melekleri! Bu kanlara bulanana, azaları kesilen ve elbiseleri çıkartılan senin Hüseyin'indir." Zeyneb-i Kübra (s.a.)

İmam Hüseyin (a.s.)'a matem tutup ağıt yakılmaya başlayarak gizli kalması istenen hadiseyi yüksek sesle anlattı. İmam Hüseyin (a.s.)'ın saygın bacası gerek Kerbelâ'da, gerek Kûfe'de, gerekse Şam ve Medine'de yüksek sesle Âşurâ hadisesini açıklamaya koyuldu. Bu o günden başlayarak bu güne kadar çağlamaya devam eden kaynaktır. Bu, Âşurâ hadisesinin bizzat kendisidir.

Matem Meclisleri ve İmam Hüseyin (a.s.)'ın Yâdı; Şîa Toplumunun Sahip Olduğu En Büyük Nimetlerden Birisi

Bir zaman insan sahip olduğu bir nimetten yararlanmaz ve bir zaman da elinde olmayan nimetin karşısında ona bir şey sorulmaz. Ancak bir zaman gelir ki, insan bir nimete sahip olur ve o nimetten sorguya çekilir. En büyük nimetlerden birisi Hüseyin b. Ali (a.s.)'ın yâd ve hatırasıdır. Yani matem, Muharrem ve Âşurâ meclisleri bizim Şîa toplumumuz için bir nimettir. Maalesef Şîa olmayan Müslüman kardeşlerimiz bu nimetten kendilerini mahrum ettiler. Ama bu nimetten faydalanabilirler ve yararlanma imkânları da vardır. Elbette Şîa olmayan Müslümanların bazıları çeşitli yerlerde Muharrem ve Âşurâ'yı yâd ediyorlar. Ancak onların bakışları, bizlerde yaygın olduğundan farklı olup, olması gerektiği gibi değildir.

Hali hazırda aramızda yaygın olan Muharrem'in, Âşurâ'nın ve İmam Hüseyin (a.s.)'ın yâd ve hatırasından nasıl yararlanılması gerekir ve bu nimetin şükürünün nasıl eda edilmesi gerekir? Meseleyi bu şekilde soru şeklinde söz konusu edip sizlerin de cevaplamasını istediğimiz konu budur.

Tâğüt Rejiminin Önde Gelenlerinin Muharrem Ayının Yaklaşmasından Vahşete Düşmeleri

Bu büyük nimet, gönülleri İslam'a iman etme kaynağına bağlamış ve tarih boyunca zalim yöneticilerin Âşurâ'dan korkacakları misyonu yüklenmiştir. Zalimler, İmam Hüseyin (a.s.)'in nuranî kabrinin varlığından vahşete düşmektedirler. Âşurâ hadisesinden ve Kerbelâ şehidlerinden korkmak Benî Ümeyye halifeleri zamanında başlamış ve zamanımıza kadar devam etmiştir. Sizler bunun bir örneğini İnkilâbımızın dönemlerinde gördünüz. Muharrem yaklaştığı zaman gerici, kâfir, fâsık ve fâsit Pehlevî rejimi elinin bağlandığını ve Âşurâ savaşçısı halkın aleyhine bir şey yapamayacağını görüyordu. Gerçekte bu Pehlevî rejiminin önde gelenleri kendi güçsüzlüklerinin Muharrem'in yaklaşmasından kaynaklandığını biliyorlardı. Bu uğursuz Pehlevî rejiminden geride kalan tutanakların gösterdiği ve hatta açıkça ortaya koyduğu kadarıyla, onlar Muharrem'in yaklaşmasından dolayı ne yapacaklarını tam anlamıyla şaşırıyorlardı. Keskin görüşlü, dini tanıyan, insanı tanıyan ve hekîm olan büyük imamımız İmam Humeynî (r.a.) İmam Hüseyin (a.s.)'in hedefinin öne çıkarılması için bu hadiseden nasıl yararlanılması gerektiğini çok iyi anlamıştı ve istifade de etti.

İmam Humeynî (r.a.)'ın, İmam Hüseyin (a.s.)'in Hedefinin Öne Çıkarılmasında Muharrem'den Hekimâne Bir Şekilde İstifade Etmesi

Büyük imamımız İmam Humeynî (r.a.) Muharrem'i kânın kılıca galip geldiği bir ay olarak tarif etti. Muharrem'in bereketi ve yaptığı bu analiz ve yürüttüğü mantıkla da kanın

kılıca galip gelmesini sağladı. Sizlerin de gördüğü gibi bu Muharrem ayı ve İmam Hüseyin (a.s.)'ın yâd edildiği meclislerin nimetinin yansıma bulduğu örneklerden bir tanesidir. Bunun için hem halk ve hem de âlimlerin bu nimetten istifade etmesi gerekir. Halkın bu nimetten faydalanmasının yolu, Seyyidü'ş-Şüheda (a.s.)'ın matem meclislerine gönül vermesi ve bu meclisleri -çeşitli alanlarda- gücü oranında yaygınlaştırmasından geçer. Halk istifade etmek için ihlâşlı olarak Hüseyinî matemlere katılmalıdır. Vakit geçirmek için veya sıradan birisi gibi yalnızca uhrevî sevap almak için -ki bu sevabın nereden geldiğini de bilmezler- matem meclislerine iştirak etmemelidir.

Kesinlikle, söz konusu meclislere katılmanın uhrevî sevabı vardır, ancak matem meclislerinin sevabı hangi yönden ve hangi açıdandır? Fakat yas meclislerinin uhrevî sevabı hangi açıdan ve hangi yöndendir? Halkın bazıları bu noktaya dikkat etmiyor. Herkesin bu meclislere katılması ve meclislerin değerini bilmesi gerekir. Keza halkın meclislerden yararlanması ve bu meclisleri, ruhen ve kalben kendileriyle Hüseyin b. Ali (a.s.), Peygamber (s.a.a.)'in Ehl-i Beyt'i (a.s.), İslam ve Kur'an'ın ruhuyla olabildiğince irtibatın güçlendirilmesi için vesile yapması gerekir. Bu hususta halkla alakalı vazifeler bunlardır.

Matem Meclislerinde Âlimlerin Vazifelerinin Ciddiyeti

Ruhanîlerin vazifeleriyle ilgili mesele son derece güç bir konudur. Çünkü bir araya gelerek oluşturulan meclislerin ayakta kalması ruhanîlerle gerçekleşir. Matem

meclisine katılan kimselerin matem tutarak meclisten istifade etmeleri, bir ruhanînin matem tutanlar arasında yer alması ve matem meclisini yönlendirmesine bağlıdır. Bir ruhanî matem meclisini nasıl düzenleyecek? Bu, böyle bir olay karşısında sorumluluk hissedenden herkese sordüğüm bir sorudur.

Matem Meclisleri İçin Gerekli Üç Özellik

Benim kanaatime göre, Hüseyinî matem meclislerinin üç özelliği bulundurması gerekir:

1. Matem meclislerinin Ehl-i Beyt (a.s.) sevgisini arttırması gerekir, zira duygusal irtibat son derece değerlidir. Siz ruhanîlerin, söz konusu meclislere katılanların Hüseyin b. Ali (a.s.), Peygamber (s.a.a.)'in Ehl-i Beyt'i (a.s.) ve ilahî marifet kaynaklarına yönelişini günbegün artmasını sağlayacak şekilde çalışması gerekir. Eğer siz Allah göstermesin bu meclislerde bulunanların ya da meclislerin dışındaki fertlerin duygusal yönden Ehl-i Beyt (a.s.)'a yakınlaşmayacakları, aksine kendilerini uzak hissedecekleri bir ortam oluşturursanız, bu meclisler çok büyük faydalardan yoksun olmakla kalmayacak, hatta manevî açıdan zararlı bile olacaktır. Hali hazırda bu meclislerin oluşturucusu ve konuşmacısı olan sizler, söz konusu meclislere katılanların Hüseyin b. Ali (a.s.) ve Peygamber (s.a.a.)'in Ehl-i Beyt'ine (a.s.) olan duygusallıklarını günbegün nasıl arttırabileceğinize bakınız.

2. Halkın Âşurâ hadisesinin aslına karşı daha açık ve anlaşılır marifeti yakalaması gerekir. Hüseyin b. Ali (a.s.)'ın meclisinde minbere çıktığımız veya sohbet ettiğimiz zaman

sohbetin konusu, meclise katılan düşünce sahibi genç, ihyiyar erkek ve kadında -ki günümüz toplumunda oldukça fazladır ve İnkılâbın bereketlerindedir- “Biz bu meclise geldik ve ağladık bile, ancak ne için? Konu neydi? İmam Hüseyin (a.s.)’a ne için ağlanması gerekir? Asıl itibariyle İmam Hüseyin (a.s.) Kerbelâ’ya neden geldi ve Âşurâyı gerçekleştirdi?” şeklinde düşünceye itecek şekilde olmamalıdır. Dolayısıyla minber veya sohbet ehli olan ruhanînin bu soruların cevaplandırıldığı konuları işlemesi gerekir. Fertlerde Âşurâ hadisesine karşı marifet oluşmalıdır. İcra ettiğiniz matem, sohbet ve diğer konuşmalarınızdaki açıklamalar bu doğrultudaki bir anlamdan uzak olursa arz ettiğim üç noktanın birisi az ve noksan olacaktır. Yani söz konusu meclis, olması gereken faydayı vermeyebilir veya Allah göstermesin bazı farzların zarar görmesi de mümkündür.

3. Bu meclislerin üçüncü özelliği halkın imanı ve dinî marifetinin artmasıdır. Bu meclislerde dinleyici ve muhatapların iman ve marifetlerinin artmasına vesile olacak dinî noktalar söz konusu edilmelidir. Yani sohbet edenler veya minbere çıkanlar açıklamaları arasında doğru bir nasihate, sahih bir hadise, öğretici bir tarih kesitine ve Kur’an’dan bir ayetin tefsirine veya büyük İslam âlimlerinden birisini içeren bir konuya yer vermeli ve bu meclislere katılanlara sunmalıdır. Minbere çıkıldığı zaman laf ebeliği yapılmamalı ve eğer bir konu zikredilecekse bu konu imanı arttıracak bir içeriğe sahip olmalı, işitenlerin imanını zayıflatacak şekilde seviyesiz olmamalıdır. Eğer böyle olmazsa biz söz konusu meclislerden faydalanamamışız ve dikkate almadığımız hedefe ulaşamamışız demektir.

Bazı Matem Meclislerinde Bir Takım Konuların Eksik ve Yetersiz Açıklanmasından Ötürü Duyulan Üzüntünün Dillendirilmesi

Bazen böylesi konuların ele alındığını üzümlere arz etmek istiyorum. Yani bazen meclisteki konuşmacı hem istidlal ve akli veya nakli belge açısından zayıf hem de meseleyi ince eleyip sık dokuyan, mantık ve istidlal ehli dinleyicinin zihninde yıkıcı etki bırakan bir konunun nakliyle meşgul olur. Örneğin; bir kitapta bazı konular yazılmıştır ve bu konuların doğru olması da mümkündür yalan olması da. Eğer siz bu konuları söylerseniz -gerçeğin aksine olduğu kesin olmasa bile- bunu işiten genç öğrenci, tahsille meşgul olan kimse, savaşçı ve inkılâbî şahısta -Allah'a hamdolsun, inkılâb zihinleri açmıştır- dinî açıdan soru ve sorun oluşturacaktır. Bu konuları söylemememiz gerekir. Hatta nakledilen konunun belgesi doğru olsa bile yanlış anlaşılma sebebi olacağı için nakledilmemelidir. Kaldı ki, bazı kitaplarda bu konuların çoğunluğunun doğru dürüst belgesi de yoktur. Bir kimse başkasının dilinden "Ben falanca yerdeyken falan hadise oldu" şeklinde bir konuyu işitir. Söyleyen kimse belgeli ya da belgesiz bir konuyu söyler ve işiten kimse ise bunu kabul ederek kaleme aldığı bir kitapta buna yer verir ve bu kitap elimize ulaşır. Bizler, niçin büyük bir toplulukta, uyanık ve bilinçli kimselerin zihinlerini yönlendiremeyecek, onlara fayda sağlamayacak konuları açalım? Sanki her yerde yazılan konuları insanın okuması ve söylemesi mi gerekiyor?

Bu gün ülke gençlerinin genelini -genç kız ve erkeklerden tutun yetişkin kadın ve erkeklere kadar ve hatta genç olmayanların bile- zihinleri açıktır. Eğer dün -İnkılap öncesi- genç üniversite öğrencileri bu özelliğe sahiplerse, bu

gün sadece onlar değil, bilakis herkes meseleleri basiret gözüyle görüyor ve anlamak istiyor. Günümüz toplumunda kültürel hadisenin önemli bir bölümünü toplumun şüphelerle yüz yüze kalması oluşturmaktadır. Yani düşmanlar şüphe icat etmektedirler. Yalnızca düşmanlar değil, bizim fikirlerimizi inkâr edenler de şüphe yaratmaya çalışıyorlar. Fikirlerimizi kabul etmeyen herkesin dili tutulsun, konuşmasın ve hiçbir şüphe icat etmesin demek mümkün müdür? Böyle denilebilir mi? Her halükârda konuşuyorlar, konu üretiyorlar, şüphe icat ediyorlar. Bir konu hakkında konuşan sizlerin şüpheyi ortadan kaldırması ve şüpheyeye yer vermemesi önemlidir.

Bazı fertler bu önemli sorumluluğa dikkat etmeksizin minbere çıkıyor ve dinleyicinin zihnindeki düğümleri çözmek şöyle dursun, bu düğümleri arttırıyorlar. Eğer böylesine önemli bir sorumluluğa dikkat etmeksizin minbere çıkıp on, beş ve hatta bir genci bile dinî konularda şüpheyeye düşürecek konuşma yapmışsak ve bu kimseler konuşmadan sonra gitmiş ve biz onları tanımamışsak, daha sonra bunu nasıl telafi edebiliriz? Veya asıl itibariyle bunun telefisi mümkün müdür? Acaba Allah bizi affeder mi? Mesele oldukça sakıncalıdır.

Muharrem ayı matem meclislerinde bu üç özelliğe dikkat edilmesi gerekir:

1. Hüseyin b. Ali (a.s.) ve Peygamber (s.a.a.)'in Ehl-i Beyt'ine olan duygusallık arttırılmalı ve bu bağ sağlamlaştırılmalıdır.

2. Dinleyicilere Âşurâ hadisesi hakkında açık ve anlaşılır bir bakış açısı kazandırılmalıdır.

3. Hem dinî marifet geliştirilmeli hem de -çok az olsa bile- bunun oluşması sağlanmalıdır. Minberlerin tamamının bu özelliklerin hepsini bulundurması ve konuların hepsini içermesi gerekir demiyoruz, hayır. Sizin güvenilir bir kitap-tan sahih bir hadisi nakledip açıklamanız yeterlidir. Minbere çıkanların bazıları zaman zaman bir hadisi o kadar dallandı-rıp budaklandırıyor ki, hadisin gerçek manası kaybolu-yor. Eğer siz sahih bir hadisi dinleyiciler için doğru bir şekilde açıklarsanız, isteğimizin önemli bir bölümünün ye-rine getirmiş olursunuz. Siz muteber bir metin üzerinden bir Kur'an ayetini düşünüp mütalaa ederek dinleyiciye açık-ladığınız zaman hedef yerini bulmuştur. Musibeti dillendir-mek için Muhaddis Kummî (r.a.)'ın *Nefesü'l Mehmum* kiti-bını açıp okursanız, bu, dinleyicileri ağlatacak ve gençlerde duygusallığı oluşturacaktır. Kendi görüşümüze göre meclisi süsleyip bezeyerek, matem meclisini aslı felsefesinden uzak-laştırmanın ne gereği var?

**Masum İmamların (a.s.) Tertemiz Haremlerinde
Kama Vurmak ve Göğüs Üzerinde Sürünerek Hareket
Etmek Gibi Doğru Olmayan Bazı İşlerin Yeniden
Yaygınlaştırılmasının İstirabı**

İslam'ın zuhur ettiği, kendini gösterdiği, tecelli ettiği ve Ehl-i Beyt (a.s.) düşüncesinin yansıma bulduğu bir dönemde Allah göstermesin vazifemize amel etmemekten korkuyorum. Bazı işler halkı Allah'a ve dine yakınlaştırır. Bunlardan bir tanesi halkın dine daha çok yaklaşmasına vesile olan geleneksel matem meclisleridir. Halkı dine yakınlaştırmasın-dan ötürü İmam Humeynî (r.a.) "*Geleneksel matem tutunuz*" buyurmuştur. Matem meclislerinde oturmak, ağıt yakmak,

ağlamak, göğüs ve baş dövmek ve Peygamber (s.a.a.)'in Ehl-i Beyt'ine (a.s.) karşı halkın duygusallığını galeyana getirecek matem ve yas grupları oluşturmak son derece güzeldir. Bunun yanında, bazılarını dinden soğutacak bir takım işler de vardır. Üzülerek söylemeliyim ki, son üç dört yılda Muharrem ayı matemleriyle alakalı toplumumuz içinde yanlış işlerin yaygınlaştırıldığı görülmüştür. Toplumumuzda yaygınlaştırılan bu işleri gören herkes için soru oluşmaktadır. Örneğin; çok önceleri, sıradan halk tabakası içinde matem günlerinde bedeni bağlamak alışlagelen bir işti! Elbette bir müddet sonra büyük âlimler bunu yasaklamış ve bu yanlış âdet ortadan kalkmıştır. Ne var ki, yeniden bu yanlış âdeti yaygınlaştırmışlardır. Ülkenin çeşitli yerlerinde bazı kimselerin bedenlerini bağladıklarını işittim! Bazı fertlerin yaptığı bu yanlış iş nedir?

Aynı şekilde kama vurmak da bu yanlış işler arasındadır. Bazı kimselerin: “Falan kimsenin kama ismini söylemememi daha doğru olurdu” ve “Siz kama vurmaya karışmayın, bazıları kama vuruyorlarsa bırakın vursunlar” diyeceğini biliyorum. Hayır! Bu yanlış işin karşısında susulamaz. Eğer savaştan dört beş yıl sonra kama vurmaya yaygınlaştırsalardı -şimdilerde bu işi yapıyorlar-, İmam Humeynî (r.a.)'ın zamanında yaygınlaşmış olsaydı, İmam kesinlikle bu işin karşısına dikilirdi. Bir grubun eline kama alması, kafasına vurması ve kanını akıtması yanlış bir iştir. Bu işi yaptıkları zaman ne olacak? Bu hareketin matem tutmakla ne alakası var? Elbette eli kafaya vurmak matem tutmanın bir tür alametidir. Sizler defalarca, musibetle karşılaşan kimselerin baş ve göğüslerini dövdüklerini görmüşsünüzdür. Bu, matem tutmanın alışlagelmiş alametidir. Ancak siz, azizleri

içinde en azizini kaybetmenin musibetiyle kılıcı eline alıp beynine saplayan ve kafasından kan çıkartanı şimdiye kadar nerede gördünüz? Bunun matemle ne alakası vardır? Kama vurmak, uydurulmuş bir bidattir. Dinle alakası olmayan yanlış işlerden olup Allah da bu işten razı değildir. Önceki âlimlerin eli bağlıydı ve “Bu iş yanlıştır” diyemiyorlardı. Bu gün İslam’ın hâkim olduğu ve İslam’ın yanısıra bulduğu bir gündür. En iyi İslam toplumunun, yani Veliyy-i Asr (a.f)’un ismiyle, İmam Hüseyin (a.s.)’ın ismiyle ve Emîrelmü’minîn (a.s.)’ın ismiyle iftihar eden bir toplumun, Müslümanların nazarında hurafeci ve mantıksız bir grup olarak tanıtılmasına mahal verecek bir şey yapmayalım. Ben çok düşündüm ve kesinlikle bidat ve yanlış olan bu konuyu -kama vurmayı- aziz milletime söylemeden edemeyeceğime kanaat getirdim. Kama vuranlar bu işi yapmasınlar. Ben, bu işe razı değilim. Eğer birisi kama vurulması anlamında bir gösteride bulunursa ben kalben ondan razı değilim. Ben bunu gerçekten arz ediyorum. Bir zamanlar köşe ve kenarda birkaç kişi toplanıyor, toplumun gözünden uzakta kama vuruyor ve bu yaptıklarıyla -günümüzde olduğu gibi- bu iş doğrudur imajını bırakmıyordu. Birilerinin, onların yaptığı bu şeyin doğru veya yanlışlığıyla işi yoktu, çünkü sınırlı bir alanda gerçekleşiyordu. Ancak birkaç binlik bir grubun birden bire Tahran ve Kum caddelerinde veya Azerbaycan ya da Horasan şehirlerinde ortaya çıkarak başlarına kama ve kılıç vurmaları söz konusudur. Bu iş kesinlikle yanlıştır. İmam Hüseyin (a.s.) buna razı değildir. İslam toplumlarına ve bizim İnkılâp camiasına bu yanlış ve acayip bidatleri kimlerin, nereden ve hangi amaçlarla soktuklarını bilmiyorum.

Son zamanlarda ziyaret konusunda acayip, garip ve alışılmışın ötesinde bir bidat daha icat etmişlerdir! Şöyle ki: Masum İmamların (a.s.) tertemiz kabirlerini ziyaret etmek istediklerinde hareme girilen bölümde yüzüstü yatıp göğüsleriyle sürünerek kendilerini hareme ulaştırıyorlar. Sizin de bildiğiniz gibi Medine, Irak ve İran'da halkın tamamı ve aynı şekilde büyük âlim ve fakihler; Peygamber (s.a.a.), İmam Hüseyin (a.s.), İmam Sâdık (a.s.), İmam Musa b. Cafer (a.s.), İmam Rıza (a.s.) ve diğer İmamların (a.s.) tertemiz kabirlerini ziyaret ediyorlardı. Acaba İmamlardan (a.s.) veya âlimlerden birisinin, ziyaret etmek istediklerinde göğüsleri üzerinde sürünerek kendilerini hareme ulaştırdıklarını görüp işittiniz mi? Eğer bu iş övülen, iyi ve makbul bir şey olsaydı büyüklerimiz amel ederdi. Ama amel etmediler. Hatta büyük âlim ve müçtehit, aydın görürlü merhum Ayetullahi'l-Uzma Burucerdî (r.a.)'ın, rivayette müstehap olduğu belirtilen eşik öpmeyi bile yasakladığı nakledilmiştir. Dua kitaplarında eşik öpmekle ilgili rivayetin olduğunu hatırlıyorum. Bu iş müstehap olmasına rağmen Ayetullah Burucerdî, düşmanların secde ettiğimizi düşünüp Şia'yı ayıplamamaları için bu işi yapmayın diyordu. Ancak günümüzde bir grubun Ali b. Musa Rıza (a.s.)'ın sahnına girerek kendisini yere atıp hareme ulaşmak için iki yüz metre sürünmesi doğru mudur? Hayır! Bu iş doğru değildir. Asıl itibariyle din ve ziyarete ihanettir. Toplum içinde bu bidatleri kim yaygınlaştırıyor? Bu da düşmanın işi olmasın? Bunları halka söyleyiniz ve onları aydınlatınız.

İslam; Mantık Dini ve Şia; İslam'ın En Mantıklı Tefsiri

Din, mantıklıdır. İslam, mantıklıdır ve Şia İslam'ın en mantıklı ve en sağlam tefsiridir. Şia mütekellimlerinin her biri kendi zamanlarında tıpkı doğan bir güneş gibi parladılar ve hiç kimse onlara: “Sizin mantığınız zayıftır” diyemedi. Bu kelamcılar gerek Masum İmamların (a.s.) zamanında olsun -Mü'mini Tâk ve Hişam b. Hakem gibi- gerek Masum İmamlardan (a.s.) sonra olsun -Benî Nevbaht ve Şeyh Müfid gibi- ve gerekse daha sonraki dönemlerde olsun- Merhum Allâme Hillî gibi- pek çoktu. Biz mantık ve istidlal ehliyiz. Sizler, Şia'nın nasıl güçlü istidlalleri içeren kitaplara sahip olduğunu görüyorsunuz. Merhum Şerâfuddin'in kitapları ve aynı şekilde, bizim zamanımızda merhum Allâme Eminî'nin kitapları baştan aşağı istidlallerle dolu olup sapaşğlamdır. Şia budur. Peki! Yalnızca istidlal içermemekle kalmayan, bilakis hurafelerle yoğrulmuş konulara ne diyeceğiz? Niçin bunlara yer veriyorlar? Bu, dinî konularda ve maarifte inanç sınırlarını gözetenlerin dikkat etmesi gereken büyük bir tehlikedir.

Rehberliğin, Hiçbir Şekilde Mülâhaza Etmeksizin İnhiraflar Karşısındaki Sorumluluğu

Bu sözleri işiten bir grubun kesinlikle yumuşak kalpliliğin etkisiyle: “Falan kimse bu sözleri söylemeseydi iyi olurdu” diyeceklerini daha önce arz etmiştim. Hayır! Benim bu sözleri söylemem gerekirdi. Benim bunları söylemem gerekir. Siz beyfendilerin de söylemesi gerekir. Büyük lider İmam Humeynî (r.a.) çizgileri aşan birisiydi ve

sapıklıkları gördüğü her noktada var gücüyle ve hiçbir şeyi dikkate almaksızın açıklıyordu. Bu bidatler ve yanlışlıklar onun zamanında olsaydı veya günümüzde olduğu gibi yaygınlaşsaydı, hiç şüphesiz bu sözleri söylerdi. Elbette gönüllerini bu meselelere bağlayan bir grup müteessir olacak ve “Falan kimse bizim ilgi ve alakamız olan meseleyi niçin hafife aldı ve böyle bir üslupla konuştu” diyecekti. Bunlar da kesinlikle mü’min, sadık ve kötü bir kastı olmayan, halkın genelini oluşturan kimselerdir, ne var ki, yanlış yapıyorlar. Her yerdeki ruhanî ve âlimlerin bu büyük vazifeyi omuzlamaları gerekir. Hüseyin (a.s.)’ın matem meclisi marifet kaynağı, kaynaşma yeri ve arz ettiğimiz üç özelliğin olması gereken bir meclistir.

*7.6.1994 yılında Muharrem ayı münasebetiyle
Kehgileviyye ve Buyer Ahmet âlimleriyle yaptığı
görüşmedeki açıklamaları.*

25. KONUŞMA

Ümmetin Feci Bir Şekilde Geriye Dönüşü Kerbelâ Hadisesine Sebep Olmuştur

Peygamber (s.a.a.)'in Vefatından Sonra Yarım Asır Boyunca İslam Toplumunun Mahiyetinin Değişmesinin Nedenlerini İncelemenin Zorunluluğu

Geçen yıl Hüseyin b. Ali (a.s.)'ı anma münasebetiyle İmam Hüseyin (a.s.)'ın hadisesinin ayrı bir ders ve ayrı bir ibret olduğunu söz konusu etmiştim. Bizim “İmam Hüseyin (a.s.) böyle amel etti ve bizim de böyle amel etmemiz gerekir” dememiz bir derstir. İmam Hüseyin (a.s.)'ın tüm insanlığa büyük bir ders vermesi kendi yerinde mahfuzdur. Ancak dersin dışında başka bir şey daha vardır ve bu, ibrettir. İnsanın baktığında, Hüseyin b. Ali (a.s.)'ın -henüz çocukken halkın gözü önünde Peygamber (s.a.a.)'in onca övgüler yağdırdığı ve “*Cennet ehlinin efendisi*” diye buyurduğu birisinin- Peygamber (s.a.a.)'den yarım asır sonra nasıl feci bir halde öldürüldüğünü görmesi bir ibrettir. Nasıl oldu da bu ümmet, Hüseyin b. Ali (a.s.)'ı Peygamber (s.a.a.)'in omuzlarına aldığını gören ve Peygamber (s.a.a.)'in dilinden bu sözleri işiten bir kavmin gözleri önünde onu feci bir şekilde öldürebildi? Bu bir ibrettir. Peygamber (s.a.a.)'in kızını, köleler gibi halkın gözü

önünde sokak ve pazarlarda dolaştırmaları, aynı şekilde Zeynep (s.a.) gibi birisine ihanet etmeleri sizce şaka mıdır? Ne oldu da iş buraya vardı? Bu, bizzat ibretin kendisidir ve dersten daha önemlidir. Bu, tarih ve hadiselerin derinliğine ve inceliğine bakıştır.

Hz. Zeyneb (s.a.)'ın, O Günkü Topluma Bulaşmış Olan İrtica/Gericilik Mikrobuna İşaret Etmesi

Şimdi, Zeyneb-i Kübra (s.a.)'nın da Âşurâ hadisesini anlatırken “İrtica” kelimesini dile getirmesi hasebiyle “İrtica” veya “İrtidat” veya “Re’cat” konusunu arz etmek istiyorum. Hz. Zeyneb (s.a.) bu hastalığa işaret etmiş ve şöyle buyurmuştur: “Sizin örneğiniz, yün veya pamuktan zahmet çekerek ip yapan sonra tekrar oturup pek çok zahmetlerle ipi açıp tekrar yün veya pamuğa dönüştüren kimse gibidir!”²⁰ Bu, yani geriye dönüştür ve Zeyneb-i Kübra (s.a.) bu manaya işaret etmiştir. Yani Musa (a.s.)'ın ümmetinde bu tehlikenin ölçüsü neyse Hatemü'n-Nebi (s.a.a.)'in ümmetinde de aynı şekildedir. Peygamber (s.a.a.) zamanından sonra gerçekleşen -Peygamber (s.a.a.)'in o sıcak nefesine rağmen- bu hadiseler şaka değildir! Peygamber (s.a.a.)'in zamanında -ki, ilahî vahye bağlı bir insandı - gelişen küçük, büyük hadiselerin tamamı hakkında ayet iniyor ve son derece açık ilahî vahiy nazil oluyordu. Şimdi, Peygamber (s.a.a.)'in öylesine yapıcılığandan sonra, böylesine, tarihte feci, dert dolu ve unutulmayacak bir geriye dönüş gerçek-

²⁰ “Bir topluluk diğer bir topluluktan daha (güçlü ve) çoktur diye yeminlerinizi aranızda bir hile ve fesat sebebi yaparak, ipliğini iyice eğirip büktükten sonra (tekrar) çözüp bozan kadın gibi olmayın.” Nahl, 92 ayetine işaret edilmektedir.

leşiyor! O halde bu mikrop “Gericilik” veya “İrtidat” veya “İrtica” mikrobudur.

5.1.1995 yılında “Pasdar (Muhafız)” münasebetiyle komutanlar ve İslam İnkılâbı Muhafızları üyeleriyle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

26. KONUŞMA

Günümüz Dünyasının İçinde Bulunduğu Durumun Düzeltilmesinde İmam Hüseyin (a.s.)'in Şahâdet Güneşinden Yararlanılmasının Gerekliliği

Tarihî Olaylarda Âşurâ'nın Çabuk ve Köklü Etkileri

Gerçi Muharrem ve Âşurâ konusunda ve bu büyük hareketin etkileri hakkında değerli sohbet ve söylemler ortaya konulmuş ve hepimiz işitip yararlanmışızdır. Ancak zevali olmayan ve nur saçan bu güneşin -ki onu “Şahâdet güneşi” ve “Mazlum ve garibane güneşin cihadı” olarak tabir etmek mümkündür ki, Hüseyin b. Ali (a.s.) ve onun dostları tarafından bu bayrak dalgalanmaktadır- yüzü gün geçtikçe daha da belirginlik kazanmakta ve Âşurâ'nın bereketi daha çok anlaşılmaktadır. Bu hadisenin gerçekleştiği ilk günden bu yana, zamanla Âşurâ'nın köklü eserleri ortaya çıkmıştır. O günlerde bir grup sorumluluğunu hissetti ve “Tevvâbîn” hadisesi ortaya çıktı. Benî Haşim ve Hasanîlerin uzun mücadeleleri öne çıktı. Sonra hicri ikinci yılın ortalarında o günün İslam coğrafyasının tamamına ve özellikle de İran'a, İran'ın doğusu -Horasan- ve diğer yerlere davetçiler gönderilerek zalim, müstekbir ve ırkçı Emevi hükümetinin ortadan kaldırılmasının alt yapısını oluşturmak için Benî Abbas hareketini

oluşturdular. Hatta sonunda başarıya ulaşan Benî Abbas hareketi bile Hüseyin b. Ali (a.s.)'ın ismiyle başladı.

Tarihe bakarsanız, Benî Abbas davetçilerinin İslam âleminin dört bir tarafına gittikleri zaman Hüseyin b. Ali (a.s.)'ı ve onun şahâdetini, Peygamber (s.a.a.)'in oğlu ve Fatıma (s.a.)'nın çiğerpâresinin kanını sermaye yaparak tebligatlarını ilerletmek istediklerini göreceksiniz. Halk da bu davetçilerin söylediklerini kabul ediyordu. Hatta -hatırladığım kadarıyla- Benî Abbas'ın sembolü olan siyah elbise İmam Hüseyin (a.s.)'ın mateminin göstergesi olarak seçilmişti. Daha sonraları ise Benî Abbas'ın, beş yüz yıllık hâkimiyetleri dönemindeki resmi elbisesi sürekli siyah olmuştur. İlk defa siyah elbiseden İmam Hüseyin'in matemî münasebetiyle yararlanılmıştır. Benî Abbas: "Bu elbise Peygamber (s.a.a.)'in zürriyetinin elbisesidir" diyordu. Benî Abbas böyle başlayarak değişimi başlattı. Elbette onlar da sâpmış ve Benî Ümeyye'nin yolunu takip ederek, onların yaptıkları işleri yapmışlardır.

İslam İnkılâbı; Âşurâ Bereketlerinin Sonucu

Bunlar Âşurâ'nın eserleridir. Zaman boyunca da böyleydi. Bizim zamanımızda gerçekleşen şey bunlardan daha yucedir. Yani dünyayı baştanbaşa kuşatan zulüm, küfür ve inkârcılık sırasında; uluslararası anlaşma ve kanunların çiğnendiği bir sırda hak olan bir hükümet başa geldi. Sizler süper güçlerin zorbalık yaptığını ve dünyaya yeni bir düzeni hâkim kılmak istediklerini -elbette önceki düzen de yine süper güçlerin düzeniydi- görüyorsunuz. Bu, zulmün sultasından başka bir şey değildir. Dünyada ne kadar zulüm, haksızlık ve ayırimcılık varsa bunlara "İnsan hakları", "İnsanî

değerlerin savunulması” ve benzeri isimleri veriyorlar. Zulüm sultanının en kötü türü, zulmün adalet ve haksızlığın hak adıyla dünyaya musallat edilmesidir. İşte böyle bir zamanda ansızın Âşurâ'nın bereketiyle zulmün perdeleri yırtıldı ve hakikat güneşi aşikâr oldu. Hak, güç ve hükümete ulaştı. Herkesin yalnız bırakmaya çalıştığı İslam dini sahanın ortasında kendini söz konusu etti ve dünya, dosdoğru ve tertemiz İslam'ı, İslam Cumhuriyeti hükümetinin şahsında kabullenmeye mecbur oldu. “Altı Ağustos Hareketi” de Âşurâ'nın bereketlerindendi. Bu gün otuz iki, otuz üç yıl geçtikten sonra, tıpkı ilk yılda olduğu gibi, “Altı Ağustos” tekrar Muharrem ayı ile aynı tarihe tekabül etti.

Âşurâ Matemi Tutanlar İslam İnkılâbı'nın İlk Şehidleridir

Muharrem ayının on ikisine tekabül eden bin dokuz yüz altmış üç yılının altı Ağustos'unda İmam Humeynî (r.a.) Âşurâ'dan en mükemmel bir şekilde yararlanarak Âşurâ ve Muharrem'de kendi gönlündeki hak mesajını halka ulaştırmayı ve onları değiştirmeyi başardı. İlk şehidlerimiz de “Altı Ağustos Olayı”nda Tahran, Veramin ve diğer yerlerde Hüseyin (a.s.) için sine vurmaya gelip Âşurâ düşmanının saldırısına maruz kalan kimselerdi. 1978 yılında sizin de gördüğünüz gibi o gün ve o ayın olaylarında kan kılıca galip gelmişti. İmam Humeynî (r.a.) bu sözü -kanın kılıca galip gelmesi- Muharrem olaylarının tamamından özetleyerek halka sundu. Böyle de oldu. Yani İran halkı Hüseyin b. Ali (a.s.)'a tâbi olup Âşurâ'dan dersi aldı ve sonuç itibariyle de kan kılıca galip geldi. Bu konu İmam Hüseyin (a.s.)'ın olayında önemli ve ilginç bir şeydir.

Her Asırda, Her Bâtılın Aleyhine Âşurâ Mirasından Yararlanmanın Gerekliliği

Şu halde biz ve siz, bu tarihî hakikatin emanetçisi ve vârisiyiz. Bu gün Âşurâ olayını bir ders, hatıra ve hakikatin şerhi olarak, âlim, ruhanî, erkek ve kadın tebliğci ve benzeri kimselerin dilinden işitmek istiyorlar. Biz bu alanda ne yapacağız? Buradan, çok önemli bir tebliğ konusuna ulaşıyoruz. Eğer bir gün bu genç talebeler, ilim havzasının seçkin âlimleri, tebliğciler, vaizler, meddahlar ve matem meclislerinde ağıt yakan kimseler, Âşurâ hadisesini zulmün aleyhine kullanılan bir savaş aracı gibi beşerin tüm yaşam sahasına hâkim kılsalar, bu ilahî keskin kılıçla zulüm perdelerini yarsalar ve bu hakikat güneşini İslam hâkimiyeti şeklinde aşıkâr etseler -bu hakikat bizim zamanımızda gerçekleşmiştir- niçin her asırda -düşmanın tebligatının her yeri sardığı ve zulmün en şiddetli olduğu bir asır olması da mümkündür- tebliğciler ve din âlimleri bâtılın karşısında hak kılıcı ve Alevî Zülfikâr'ını ellerine alıp istifade etmek için beklesinler ki?

Niçin biz böyle bir şeyi uzak bilelim? Bu gün düşmanın tebligatının beşerin zihin dünyasının tamamını kapladığı doğrudur ve bunda hiçbir şüphe yoktur. İslam'ın ve özellikle Şîa'nın çehresini zedelemek için pek çok harcama yapıldığı doğrudur. Milletlerin ve ülkelerin yaşamında gayri meşru menfaatleri olan herkesin İslam ve İslam hükümetinin aleyhine faaliyet göstermekle kendini sorumlu bilmesi doğrudur. Küfür fırkalarının tamamının tüm imkânlardan istifade ederek tertemiz İslam'ın aleyhine ve hatta tahrif edilmiş İslam'ı, hakiki İslam'la savaştırmak için meydana çıkarma hususunda birleştikleri de doğrudur. Bunların tamamı doğru, ama hak cephesi ve İslam cephesi, bu düşmanca ve çirkin

tebligatlar karşısında Âşurâ ve Muharrem'in ruhu, mesajı ve bereketiyle o mucizeyi bir kez daha tekrarlayamaz mı? Niçin yapamamış? Zorluklar vardır, ancak mümkündür. Çaba ve fedakârlığa ihtiyaç vardır. Yol kapalı değil, açıktır.

İmam Hüseyin (a.s.)'in Asil Şahsiyeti ve Öğretileri; Günümüz Sulta ve İstikbar Dünyasının Kurtuluş Vesilesi

Hepimizin sorumluluğu budur. Günümüz dünyası hakikate susamıştır. Bu söz, bir âlim ya da İslam'a sıkı sıkıya bağlı bir şahsiyete ait değil, bilakis yıllardır Batı kültürüyle irtibatlı, Batı'ya gidip gelen, karşılıklı görüşmeleri olan ve hatta onlara karşı iyi niyet besleyen kimselerin sözüdür. Onlar: "Günümüz Batı dünyası çok hassas alanlarda İslam'a susamıştır" diyorlar. "Çok hassas alanlar" ne demek? Falan sıradan ve gafil bir cemaat veya farz ediniz, menfaatlerini şiddetli bir şekilde sürekli söz konusu eden yapılar -örneğin yöneticiler, devlet adamları, sermayedarlar ve zorbalar- Batı kültürü ve toplumunun geç uyanan kültürel, bedensel bölümleridir. Bilim adamları, düşünürler, vicdanlı insanlar, aydın görüşlüler ve gençlerse Batı toplumunun hassas kısmını teşkil eden fizikî unsurlardır. Günümüzde bu hassas gruplar kendilerini hayatın gerçek zorluklarından kurtaracak bir yaşam mektebine susamışlardır. Bu sorunların çoğu, gerçek sorunlar değildir. Manevî tatminsizlik, yalnızlık, içe kapanıklık, kendini bir boşlukta hissetme ve ruhî dinginliğe sahip olmama hissi gerçek sorunlardır. Bunlar, servet ve şöhretin tepe noktasına ulaşan kimseyi intihara zorlayacak hakiki sorunlardır. Bir genç, zengin ve yaşam imkânlarından yararlanma nimetine sahiptir, ancak intihar ediyor. Niçin?

Derdi nedir? Hangi dert, parasızlıktan, cismî ve cinsî lezzetlerden faydalanma imkânına sahip olmama derdinden daha zordur? Günümüzde toplumları ve Batı medeniyetini esir alan; güvensizlik, hoşnutsuzluk, ruhî olarak bir dayanağa sahip olmamak, sevgisizlik, yalnızlık, gurbet ve kırgınlık derdi, dertlerin en zorudur.

Bu dertleri daha çok hisseden toplumların duyarlı kişi ve kurumları, kurtarıcı ve kendilerini bu halden çekip çıkaracak bir ele göz dikmişlerdir. Bilinç ve şuurun olduğu yerlerde gözler İslam'a dikilmiştir. Elbette toplumların söz konusu bu hassas bölümünü oluşturan insanların bir kısmı bilinçsizdir ve İslam'dan habersizdir, ancak alt yapıları İslam'a yönelmeye müsaittir. İslam'ı tanıyanların, İslam'a sığınacakları açıktır. İranlı düşünürlerimizden birisi bana -şimdi o şahsın Allah'ın rahmetine gittiğini duydum- şöyle demişti: *"Bu gün Batı Şeyh Ensarî ve Molla Sadra gibi şahsiyetlerin peşindedir."* Bu şahsiyetlerin yaşamı, maneviyatları ve değerleri, günümüz Batı mütefekkirlerini kendilerine cezp ediyor. İslam maarifi ve bu maarifin en tepe noktasında yer alan Âşurâ maarifinin kaynağı bu hakikat ve değerlerle dopdoludur. Bunların değerinin bilinmesi gerekir. Şimdi biz, bu maarifleri dünya halklarının gözleri önüne sergilemek istiyoruz. Ben burada geçen yıl bizim ricamızı kabul ederek, hurafe içerikli bir hareketi Âşurâ matemi sayfasından kaldıran fertlerin tamamına teşekkür ediyorum ve tekrar bu konu üzerinde durmak istiyorum. Değerli kardeşlerim, Hüseyin b. Ali (a.s.)'in mü'minleri! Bu gün çehresinin tahrif edilmemesi şartıyla Hüseyin b. Ali (a.s.) dünyayı kurtarabilir. Yanlış kavram ve tahrif içeren işlerle göz ve gönüllerin Seyyidü's-Şüheda (a.s.)'in müba-

rek ve nurlu çehresinden uzaklaşmasına izin vermeyelim. Tahrifle mücadele ediniz.

İmam Hüseyin (a.s.)'ın Hedeflerinin Açıklanması Yanında, Yakîn Uyandıran Gerçekçi Söylem Olmasına Dikkat Etmenin Gerekliği

Ben özet olarak iki konuyu arz etmek istiyorum:

1. Âşurâ ve Hüseyin b. Ali (a.s.)'ın olayının meddahlığı minberlerde geleneksel şekliyle yapılmalıdır. Âşurâ gecesi şöyle oldu, Âşurâ günü böyle oldu ve Âşurâ sabahı şunlar şunlar yaşandı şeklinde gerçek rivayetler anlatılmalıdır. Sizler tarihte yaşanmış bir çok büyük hadisenin zamanla kaybolduğunu görüyorsunuz, ancak Âşurâ hadisesi, inceliklerinin de ele alındığı gerçekçi söylem ve anlatımların bereketiyle baki kalmıştır. Falan kimse gelerek İmam Hüseyin (a.s.)'la vedalaştı, meydana çıkarak şöyle savaştı, böyle şehid düştü ve şu sözleri tekrarladı...

Gerçekçi anlatımın mümkün olduğu kadar yakîn uyandırması gerekir. Örneğin; İbn Tâvus'un *Luhuf*, Şeyh Müfid'in *İrşad* ve benzeri kitapların ifadelerine yakın -uyduruk şeyler değil- ve gerçekçi bir anlatımla hadise betimlenmelidir. Matemî dillendirmeye birlikte sohbet, meddahlık, musibeti ele alan şiir ve sinezenler okunmalı ve bunların yanında İmam Hüseyin (a.s.)'ın hadisesi ve hedefleri konusunda öğretici sohbetler yapılmalıdır. Yani İmam Hüseyin (a.s.)'ın bizzat kendisinin buyruğunda açıkladığı hedefler anlatılmalıdır. Nitekim İmam (a.s.) şöyle buyurur: “*Şüphesiz ben şımarıp böbürlenmek, tuğyan etmek, zulmetmek ve fesat çıkarmak için kıyam etmedim. Yalnızca ceddimin ümmetini ıslah etmek için*

kıyam ettim.”²¹ Bu, bir bölüm başlığıdır. Veya: “Ey insanlar! Allah Resûlü (s.a.a.) şöyle buyurmuştur: ‘Allah’ın haramlarını helal sayan, vaadine vefa etmeyen, Allah Resûlü (s.a.a.)’in sünnetine muhalefet eden ve Allah’ın kulları içinde günah işleyerek amel eden zalim bir sultanı görür de ona karşı fiilî veya sözlü muhalefet etmezse bu kimseyi o zalim sultanla birlikte cehenneme atmayı Allah Teâlâ kendisine hak bilmiştir.”²² Ve: “Sizden kim bizim yüce ilkelerimiz için şahâdet ve Allah’la görüşme yolunda kendi canını feda etmeye hazırsa yol azığını hazırlayıp bizimle beraber olmayı seçsin”²³ gibi buyrukların her biri bir konu başlığıdır.

Konu, lîkaullah ve Allah’la görüşmedir. İnsanın yaratılış hedefi ve “Ey insan! Şüphesiz, sen, Rabbine (kavuşuncaya kadar) didinip duracak ve sonunda didinmenin karşılığına kavuşacaksın.”²⁴ ilahî buyruğundaki bu çaba ve zahmetlerin tamamı Allah ile görüşmek içindir. İnsan Allah’la görüşmek için kendini hazırlamışsa İmam Hüseyin (a.s.)’la yola çıkması gerekir: “Bizimle olmaya kendini hazırlasın.” Evde oturulamaz. Dünya ve dünya metalarına yapışıp İmam Hüseyin (a.s.)’ın yolundan gafil olmamalıyız. Yola düşmemiz gerekir. İç âlemimizden hareket edip yola düşmek, nefsin arındırılmasıyla başlayıp toplumun ve dünyanın arındırılmasına kadar devam eder.

Bunların anlatılması gerekir. Bunlar İmam Hüseyin (a.s.)’ın hedefleridir. Bunlar Hüseyinî hareketin özetidir. Hüseyinî

²¹ Maktel-i Makrem, s.139. *Bihâru’l-Envâr*’ın Âşurâ bölümü, Muhammed b. Ebî Talib’in Maktel’inden nakildir.

²² *Bihâru’l-Envâr*, c. 44, s. 382.

²³ A.g.e., c. 44, s. 367.

²⁴ İnşikak, 6.

hareketin özeti şudur: Dünyanın tamamını zulmün karanlığı-
nın kaplayıp hükmettiği ve hiç kimsenin hakikati açıklamaya
cüret edemediği bir durumda -ortam, yeryüzü ve zaman zul-
mün karanlığıyla boğulmuştu- İmam Hüseyin (a.s.) kıyam
etti. Sizler baktığımızda İbn Abbas ve Abdullah b. Cafer'in
İmam Hüseyin (a.s.)'la gelmediğini göreceksiniz.

Aziz kardeşlerim! Bunun anlamı nedir? Bu, dünyanın ne
halde olduğunu göstermiyor mu? İşte böyle bir durumda
İmam Hüseyin (a.s.) yapayalnızdı. Elbette onlarca kişi onun
yanında kaldı, ancak bunlar olmasaydı bile İmam Hüseyin
(a.s.) kıyam edecekti. Bunun dışında var mı bir şey? Âşurâ
gecesi İmam Hüseyin: "Sizden biatimi kaldırdım, gidiniz"
buyurduktan sonra herkesin gittiğini farzedelim. Ebu'l Fazl
ve Ali Ekber de gitseydi ve İmam Hüseyin (a.s.) yalnız kal-
saydı. Âşurâ günü ne olurdu? İmam Hüseyin (a.s.) döner
miydi veya kalıp savaşır mıydı? Bizim zamanımızda: "Eğer
yalnız kalsam ve dünyanın tamamı da karşımda olsa yine
de yolumdan dönmem" diyen birisi çıktı. Bu şahıs, sözüne
amel edip doğru söyleyen imamımız, İmam Humeynî (r.a.)
idi: "*Allah'a verdikleri söze sadık kaldılar.*"²⁵ Hepimiz konu-
şuruz, ama Hüseyin ve Âşurâvî bir insan ne yaptı? Gördü-
nüz! Eğer hepimiz Âşurâvî olursak dünyanın hareketi iyi-
liğe doğru olacak ve Veliyy-i Mutlak-ı Hak (a.f.)'un zuhuru-
nun alt yapısı hazırlanacaktır. Bu anlam ve manaların halka
açıklanması gerekir. İmam Hüseyin (a.s.)'ın hedefini açıkla-
mayı unutmayınız. İnsanın ahlakî bir hadisi okuması veya
ülke ve dünya siyasetini açıklaması mümkündür. Bunlar ge-
reklidir, ancak konuşma esnasında açıkça veya dolaylı yol-

²⁵ Ahzab, 23.

dan kesinlikle Âşurâ olayına yer verilmeli ve bu vakıa gizli kalmamalıdır. Bu, birinci konuydu.

Hüseyinî Matem Meclislerinde İslamî Hakikat ve Maarifin İhyası

İkinci konu bu fırsattan yararlanılmasıdır. İmam Hüseyin (a.s.) kendi cihadının bereketiyle nasıl İslam'a hayat verdiyse ve İslam gerçekte Hüseyin b. Ali (a.s.)'in kanı ve kıyamı hatırına hayat bulup özgür olmuşsa, bu gün sizler de kendinizi İmam Hüseyin (a.s.)'in yâdı, ismi ve minberinden motivasyon olarak İslam'ı açıklayınız. Kur'an ve hadisi tanıtınız, *Nehcül-Belâğâ*'yı halka okuyunuz, İslam hakikatlerini ve günümüzde İslam Cumhuriyeti bünyesinde kendini gösteren Alevî ve nebevî hükümetin mübarek hakikatini halka açıklayınız. Bu, İslam maarifinin en yüce cüzüdür. İslam'ı açıklayıp İslam hâkimiyetinden -günümüzde bu sınırlar içinde kendini göstermiştir- gafil olunabileceğini düşünmeyiniz. Bu, benim siz aziz kardeşlerime bir tavsiyedir.

Üstatların Tecrübelerinden İstifade Etmek ve Ülke ve Dünya Çapında Hakikatleri Yayımak Genç Talebe ve Mübelliğlerin Vazifesidir

Allah'a hamdolsun! Saygı değer beyefendiler, büyükler ve özellikle şuurlu, mü'min ve fazıl genç talebeler bereketlerin tamamına sahiptir. İlk günde de bu kesim bu hareketi büyüttü ve Peygamber'in ashabını bal arısına benzettiği o hadisi şeriften istifade ettiler. Onlar, insanın gözünde canlanan bu ayetin: "*Rabbin, bal arısına ilham etti: 'Dağlardan, ağaçlardan ve insanların yaptıkları çardaklardan (kovanlardan)*

*kendine evler edin. Sonra meyvelerin hepsinden ye de Rabbin sana kolaylaştırdığı (yaylım) yollarına gir.”*²⁶ mukabilinde adeta hakikatleri emiyorlar ve tertemiz balı, hakikate susamışlara veriyorlardı: *“Onda insanlar için şifa vardır.”*²⁷ Bu gün de aynı şekildedir. Bu gün de talebeler, fazilet sahibi kimse-ler ve genç tebliğciler, bu fennin üstatları ve büyüklerinden yararlanarak kendi yük çantalarını sağlamlaştırmalı, Allah'ın izniyle Allah için, Allah yolunda ve Allah'a yakınlaşmak kas-tıyla gitmeli ve bu hakikatleri uygun bir dille ülke ve dünya çapında açıklamalıdır.

24.5.1995 yılın Muharrem ayı münasebetiyle âlim ve mübelliğlerle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

---

²⁶ Nahl, 68-69.

²⁷ Nahl, 69.

27. KONUŞMA

Sistemin Binası ve İslam Toplumun Yenilenmesi; Seyyidü'ş-Şüheda (a.s.)'ın Asli Hedefi

İmam Hüseyin (a.s.)'ın Medine'den Çıktığı Andan Âşurâ Gününe Kadar Yaptığı Açıklamalar ve Gayretler Yüzden Fazla Dersi İçerir

Bu gün Âşurâ günü münasebetiyle Hüseyinî hareket konusunda sohbet etmeye niyet ettim. Son derece şaşırtıcıdır; Allah'a şükürler olsun ki, yaşamımızın tamamı Hüseyin (a.s.)'ın yâdıyla dolup taşmaktadır. Hüseyin (a.s.)'ın hareketi hakkında çok konuşulmuştur, ancak böyle olmakla birlikte insan düşündükçe bu alanda düşünme, bahsetme, araştırma ve mütalaa etme meydanının geniş olduğunu görüyor. Henüz büyük, acayip ve benzersiz bu hadise hakkında düşünmemiz ve birbirimize söylememiz gereken sözler pek çoktur.

Bu hadiseyi dikkatlice zihninizde şekillendirdiğiniz zaman Hz. Ebî Abdillah (a.s.)'ın birkaç aylık hareketinde -Medine'den çıkıp Mekke'ye geldiği ve Kerbelâ'da şahâdet şerbetini içtiği o güne kadar- yüzden fazla önemli dersi sayabilirsiniz. Binlerce ders demek istemedim; binlerce ders söylenebilir. İmam Hüseyin (s.a.a.)'ın her işaretinde bir dersin olması mümkündür, ancak yüzden fazla ders dediğimizde yani bu işleri dikkatle incelediğimiz zaman bunlardan; bir ümmet

için, bir tarih için, bir ülke için ve insanın kendini terbiye edip toplumu idare etmesi ve Allah'a yakınlaşmak için yüz konu başlığı olacak şekilde ders elde edilebilir.

Çünkü Hüseyin b. Ali (canlarımız ona, ismine ve zikrine feda olsun) dünyada âlemin en mukaddeslerinin arasında güneş gibi böylesine parladı. Nebileri, velileri, imamları, şehidleri ve salihleri nazarda tutunuz! Eğer onlar ay ve yıldızlar gibi parlıyorlarsa İmam Hüseyin (a.s.) güneş gibi parlamaktadır.

İmam Hüseyin (a.s.)'in Hareket Felsefesi ve Makamının Açıklanmasında Çeşitli Görüşlerin Araştırılması

İşaret edilen yüz ders bir tarafa İmam Hüseyin (a.s.)'in hareket ve kıyamında temel bir ders vardır ve ben, bu gün bunu sizlere arz etmeye çalışacağım. Bunların tamamı tali, arz edeceğim bu ders ise aslidir. Niçin kıyam etti? Bu, derstir.

İmam Hüseyin (a.s.)'a şöyle diyorlardı: “Siz Mekke ve Medine’de saygın birisiniz ve Yemen’de çok Şiî var. Bir köşeye çekilin, Yezid’le uğraşmayın ve Yezid de sizinle uğraşmasın! Bunca mürit, bunca Şiî mevcut, yaşamanıza bakın ve ibadet edip tebliğde bulunun! Niçin kıyam ettiniz? Mesele nedir?”

Temel soru budur, asli ders budur. Kimse bu konuyu söylememiştir demiyorum; zira insafli olmak gerekirse bu alanda fazlaca çalışılmış, gayret edilmiş ve çok konuşulmuştur. Bu olay hakkında bu gün size arz edeceğim konunun yeni bir çıkarım ve yeni bir bakış açısı olduğunu düşünüyorum.

İmam Hüseyin (a.s.)'ın Yezid'in zalim hükümetini alaşağı ederek, kendisinin yeni bir hükümet kurmak istediğini savunanlar vardır. “Bu, İmam Hüseyin (a.s.)'ın kıyamının hedefiydi.” Bu söz, yarı doğru bir sözdür, tamamen yanlıştır demiyorum. Eğer bu sözle İmam Hüseyin'in hükümet kurmak için kıyam ettiği kastediliyorsa, bu şekildeki bakış açısıyla insan bir sonuca ulaşamaz. O halde böyle söylemekten vazgeçelim ve sözümüzden dönelim! Bu yanlıştır.

Evet, bir kimse hükümet kastıyla hareket eder ve o kadar ilerler ki, bu işin olacağını görür. Bu işin ihtimal dahilinde olduğunu görünce devam eder veya akli bir ihtimalin olmadığını gördüğünde de dönmekle yükümlüdür. Eğer hedef hükümet kurmaksa insan caiz olduğu yere kadar gider; fakat gidilememesi durumunda ise dönmelidir. Eğer birisi çıkar da “İmam Hüseyin (a.s.)'ın bu kıyamdaki hedefi Alevî, hak bir hükümetin kurulmasıdır” derse, bu doğru değildir; zira bir bütün olarak baktığımızda İmam Hüseyin (a.s.)'ın hareketi buna işaret etmiyor.

Bunun karşı görüşünde ise şöyle denilmektedir: Hayır efendim, hükümet nedir?! İmam (a.s.) hükümet kuramayacağını biliyordu, bilakis şehid olmak için gelmişti! Bu söz de bir müddet yaygın olarak dillerde dolaşıyordu! Bazıları, güzel şairane ifadelerle de bunu beyan ediyordu. Hatta ben bazı büyük âlimlerimizin böyle buyurdıklarını gördüm. İmam Hüseyin (a.s.) şehid olmak için kıyam etti sözü yeni bir söz değildir. Güya İmam Hüseyin şöyle demiştir: “Yerinde durmakla bir iş yapılamaz, o hal de gidip şehid olarak bir şey yapmış olalım!”

“Git ve kendini ölümün eşiğine at” gibi bir söz, İslamî belgelerde mevcut değildir. Böyle bir şey yoktur. Bizim

tanıdığımız mukaddes kanunların, rivayet ve Kur'an ayetlerinin gösterdiği şekliyle şahâdetin manası şudur: İnsan kendini ölüme atmış olsa dahi farz veya tercih edilen mukaddes hedefi ardınca gider. Bu şahâdet, İslamî bir şahâdetdir. Ancak insanın "Gidip öleyim" veya şairane bir tabirle "Benim kanım zulmün ayaklarını titretsin ve onu yok etsin" diyerek yola düşmesi, o azametli hadiseyle alakalı olarak iddia edilecek türden bir şey değildir. Burada da hakikatın bir bölümü vardır, ancak İmam Hüseyin (a.s.)'in hedefi bu değildir.

O halde özetle ne İmam Hüseyin (a.s.) devlet kurmak için kıyam etti ve hedefi hükümet kurmaktı diyebiliriz ve ne de şehid olmak için kıyam etti diyebiliriz. İnşallah birinci hutbemde değineceğim şey -birinci hutbede sohbetimin ağırlık noktasını oluşturan nokta budur- başka bir şeydir.

Hedef ve Sonucun Karıştırılması; İmam Hüseyin'in Hedefi Olarak "Hükümet" ve "Şahâdet"in Gösterilmesi Tek Tarafli Analizlerin Yanlışlık Sebebi

Ben şöyle düşünüyorum: "Hedef hükümetti" veya "Hedef şahâdetti" diyenler hedefle sonucu birbirine karıştırmışlardır. Hayır! Hedef bunlar değildi. İmam Hüseyin (a.s.)'in başka bir hedefi vardı; ancak bu başka hedefe ulaşmak iki sonuçtan birisini doğuracak bir yolu talep edecektir: "Hükümet" veya "Şahâdet". Elbette İmam Hüseyin (a.s.)'in her ikisi için de hazırlığı vardı. Hem hükümetin alt yapısını hazırladı ve hazırlıyordu hem de şahâdetin alt yapısını hazırladı ve hazırlıyordu. Kendini hem bunun için hem de onun için hazırlıyordu. Bunların hangisi olsaydı doğrudu ve hiçbir sorun yoktu, ancak bunların hiçbirisi hedef değil, ikisi de sonuçtu. Hedef başka bir şeydi.

Hedef nedir? Öncelikle bu hedefi bir cümleyle arz edelim ve sonra açıklamasına geçelim.

İmam Hüseyin (a.s.)'ın Hedefi; Dinî Yüce Bir Farzın Yerine Getirilmesi

İmam Hüseyin (a.s.)'ın hedefini açıklamak istersek şöyle dememiz gerekir: İmam Hüseyin (a.s.)'ın hedefi, kendisinden önce hiç kimsenin -hatta Peygamber (s.a.a.)'in bile- yerine getirmediği yüce bir farza amel etmekten ibaretti. Ne Peygamber (s.a.a.) bu farzı yerine getirdi ne Emîrelmü'minîn (a.s.) ve ne de İmam Hasan Mücteba (a.s.).

Bu farz, İslam düzeninin teorik, pratik ve değersel binasının tamamında çok önemli yere sahip olan bir farzdır. Çok önemli ve son derece esasi olan bu farza İmam Hüseyin (a.s.)'ın zamanına kadar amel edilmemişti -niçin amel edilmediğini arz edeceğim- ve İmam Hüseyin (a.s.)'ın, tarihî dönemlerin tamamına ders olması için bu farza amel etmesi gerekiyordu. Nasıl ki, Peygamber (s.a.a.) hükümet kurmuş ve bu hükümetin kurulması tarihin tamamı için ders olmuştu, ancak hükümet kurmanın hükmünü getirmemişti. Veya Peygamber (s.a.a.) Allah yolunda cihat etti ve bu, İslam ve beşer tarihinin tamamı için -sonsuz kadar- bir ders oldu. Söz konusu bu farzın da tarih boyunca Müslümanlara pratik bir ders olması için İmam Hüseyin (a.s.)'ın vesilesiyle yerine getirilmesi gerekiyordu.

Şu halde İmam Hüseyin (a.s.) niçin bu işi yapsın? Çünkü İmam Hüseyin (a.s.)'ın zamanında bu farza amel etmenin alt yapısı hazırды. Eğer bu alt yapı İmam Hüseyin (a.s.)'ın zamanında hazır olmasaydı da örneğin, İmam Ali Nâki (a.s.) zamanında hazır olsaydı, bu işi İmam Ali Nâki (a.s.) yapar

ve İslam tarihinin o azametli hadisesinin kurbanı o olurdu. Eğer İmam Hasan Mücteba (a.s.) veya İmam Sâdık (a.s.)'ın döneminde olsaydı, bu işi onlar yaparlardı. İmam Hüseyin (a.s.)'dan önce böyle bir şey öne çıkmadı ve ondan sonra da diğer İmamların zamanından gaybet dönemine kadar da böyle bir şey yaşanmadı.

O halde hedef, şimdi açıklayacağım farza amel etmekten ibarettir. O zaman doğal olarak, bu farza amel edilmesiyle iki sonuçtan birisine ulaşılabacaktır: Ya iktidar ve hükümete ki, İmam Hüseyin (a.s.) buna hazırды. İmam Hüseyin (a.s.) iktidara ulaşıyaydı bunu koruyacak ve toplumu Peygamber (s.a.a.) ve Emiülmü'minin (a.s.)'in zamanında olduğu gibi idare edecekti. Veya İmam Hüseyin (a.s.) şahâdet ulaşacaktı ki, buna da hazırды.

Allah Teâlâ, İmam Hüseyin (a.s.) ve diğer İmamları (a.s.) gerektiği durumda son derece ağır şahâdet yükünü taşıyabilecekleri şekilde yaratmış ve onlar da karşılaştıkları tüm zorluklara tahammül etmişlerdir. Elbette Kerbelâ destanı, bambaşka, büyük bir destandır. Şimdi olayı biraz açıklayalım. Namaz ehli aziz kardeş ve bacılarım! Peygamber-i Ekrem (s.a.a.) ve peygamberlerin her biri geldiklerinde bir seri hükümler getirirler. Peygamber (s.a.a.)'in getirdiği bu hükümlerin bazıları ferdi düzeyde olup insan bunlarla kendini ıslah eder. Bazıları ise toplumsaldır ve bunlarla beşer âlemi yapılandırılıp idare edilir; beşerî topluluklar ayakta tutulur. Bu hükümlerin tamamına İslam düzeni derler.

İslam, Peygamber-i Ekrem (s.a.a.)'in mukaddes kalbine nazil oldu ve namaz, oruç, zekât, infak, hac, aile hükümleri, ferdi ilişkiler, Allah yolunda cihat etmek, hükümet kurmak, İslam ekonomisi, yönetenle yönetilen arasındaki ilişkiler ve halkın

hükümet karşısındaki sorumluluğu gibi hükümleri getirdi. İslam bunların tamamını beşere sundu ve hepsini Peygamber (s.a.a.) açıkladı: “*Cennete yaklaştıran cehennemden uzaklaştıran hiçbir şey yoktur ki, emretmiş olmayayım ve cehenneme yaklaştıran cennetten uzaklaştıran hiçbir şey yoktur ki, sizi sakındırmış olmayayım.*”²⁸ Peygamber-i Ekrem (s.a.a.) tüm insanlığı saadete ulaştıracak her şeyi açıklamıştır. Hayır! Açıklamakla kalmamış bunlara amel ederek uygulamaya koymuştur. Peygamber (s.a.a.)’in zamanında İslam hükümeti ve İslam toplumu oluştu, İslam ekonomisi uygulandı, İslamî cihat yürürlüğe girdi ve İslamî zekât alındı; bir ülke ve bir sistem İslamî oldu. Bu sistemin mühendisi ve bu çizgideki tirenin kılavuzları Peygamber-i Ekrem (s.a.a.) ve O’nun yerine geçen kimsedir.

Çizgi ise açık ve belirgindir. İslamî toplumun ve İslamî bir ferdin bu çizgiden, bu çizgi üzerinden, bu cihetten ve bu yoldan hareket etmesi gerekir. Böyle bir hareketin olması durumunda, insanlar kemale ulaşırlar, insanlar salih ve melek gibi olurlar, zulüm, kötülük, fesat, ihtilaf, fakirlik ve cehalet ortadan kalkar. Beşer tam bir mutluluğa ulaşır ve Allah’ın kâmil bir kulu olur.

İslam bu sistemi Nebi-i Ekrem (s.a.a.)’in vesilesiyle getirdi ve o günün beşerî toplumunda uyguladı. Nerede? Medine isminde bir köşede ve sonra Mekke’de ve diğer birkaç şehirde genişletti.

Burada cevaplanmayan bir soru kalmıştır, şöyle ki: Peygamber-i Ekrem (s.a.a.)’in bu çizgi üzerinde yola çıkarıldığı treni birisi ya da bir olay yoldan çıkarırsa vazife nedir? İslam toplumu sapar da bu sapmanın, İslam ve İslam ma-

²⁸ *Bihâru’l-Envâr*, c. 2, s.170.

arifinin tamamını saptırmasından korkulacağı bir noktaya ulaşırsa vazife nedir?

İslam Toplumunda Olası İki Sapma Türü

Sapma iki türüdür. Bazen halk fâsit olur -çoğu zaman böyle bir şey öne çıkar- ancak İslam hükümleri ortadan kalkmaz. Bazen de halkın fâsit olması yanında hükümetler, âlimler ve dini anlatanlar da fâsit olurlar! Fâsit insanlardan kesinlikle doğru bir din ortaya konulamaz. Fâsit insanlar Kur'an ve hakikatleri tahrif ederler, iyilikleri kötü ve kötülükleri iyi ve münkeri maruf ve marufu münker yaparlar! İslam'ın bu yöne çizdiği çizgiyi, yüz seksen derecedeki başka bir çizgiyle değiştirirler! İslam toplumu ve İslam nizamı böyle bir şeye duçar olursa vazife nedir?

Elbette Peygamber (s.a.a.) ve Kur'an vazifenin ne olduğunu buyurmuştu: *“Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse, (bilin ki) Allah onların yerine öyle bir topluluk getirir ki, Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler.”*²⁹ Konuyla ilgili pek çok ayet ve rivayet vardır ve bu rivayetlerden birisini İmam Hüseyin (a.s.)'in dilinden sizlere naklettim.

İmam Hüseyin (a.s.), İslam Toplumundaki Sapmanın Önü Alınmaz Boyuta Ulaşması Nedeniyle Cihad Vazifesini Yerine Getirmiştir

İmam Hüseyin (a.s.) Peygamber (s.a.a.)'in bu rivayetini halka okudu.³⁰ Peygamber (s.a.a.) buyurmuştu; ancak

²⁹ Maide, 54.

³⁰ Bu rivayetten maksat daha önce zikredilen şu rivayettir: *“Ey insanlar! Allah Resûlü (s.a.a) şöyle buyurmuştur: ‘Sizden kim Allah'ın haramlarını helal eden... zalim bir sultanı görürse...’”*

Peygamber (s.a.a.)'in kendisi bu ilahî hükme amel edebilir miydi? Hayır! Zira bu ilahî hüküm, toplumun sapması durumunda amel edilebilir bir hükümdür. Toplum sapmışsa bir şey yapılmalıdır. Burada Allah'ın hükmünün yeri vardır. Bir toplum sapkınlıkta İslam'ın aslını unutacak sınıra ulaşması durumunda, insan, Allah'ın kendisini sorumlu kıldığı bir takım vazifelerle yükümlüdür. Allah, hiçbir olayda insanı vazifesiz bırakmaz.

Peygamber (s.a.a.) bu vazifenin ne olduğunu söylemiştir -Kur'an ve hadiste söylenilmiştir- ancak Peygamber (s.a.a.)'in kendisi bu vazifeyle amel edemez.

Niçin amel edemez? Çünkü bu vazife toplumun haktan sapması durumunda yerine getirilebilir. Peygamber (s.a.a.) ve Emîrelmü'minîn (a.s.)'in zamanında toplum söz konusu ettiğimiz şekliyle sapmamıştır. Muaviye'nin hükümetin başında olduğu İmam Hasan (a.s.)'in zamanında da her ne kadar sapmanın alametleri ortaya çıktıysa da İslam'ı kökünden değiştireceği hadde ulaşması korkusu yoktu.

Zamanın bir kesitinde böyle bir durumun öne çıktığı söylenebilir, ancak bu dönemde İslam'ın kökten değiştirilmesi söz konusu değildi -dolayısıyla da uygun şartlar yoktu-. Üzerinde durduğumuz İslamî hükümlerin bir cüzünü oluşturan bu hükmün önemi, İslam'ın kendisinden daha az değildir. Zira konu hükümet, yani toplumun idare edilmesidir. Toplum zamanla çizgiden çıktığında, bozulduğunda, fesada uğrayıp Allah'ın hükmünü değiştirdiğinde; eğer biz değişen hükme yeni bir hayat bahşetme, -günümüzün inkılâbî tabiriyle- değişen o hükümde inkılâb yapma gücüne sahip olmazsak, bu hükümet ne işimize yarayacak?

Dolayısıyla yoldan çıkan toplumu asli çizgisine tekrar döndürmekle alakalı olan bir hükmün değeri, hükümetin hükmünden daha az değildir. Bu hükmün öneminin, kâfirle cihat etmekten daha fazla olduğu söylenebilir. Bu hükmün öneminin, beşerî bir toplum içindeki alışlagelen emri bil-maruf ve nehyi anî'l-münkerden daha çok olduğu söylenebilir. Hatta bu hükmün öneminin büyük ibadetler ve haddan da daha çok olduğu söylenebilir. Niçin? Çünkü gerçekte bu hüküm, ölüme doğru giden ya da ortadan kalkmaya yüz tutan İslam'ın hayat bulmasının garantisidir.

O halde bu hükmü kim yerine getirecektir? Kim bu vazifeyle amel edecektir? Bu sapma, Peygamber (s.a.a.)'in yerine geçen salih haleflerden birisi zamanında gerçekleşirse bu hüküm onlar tarafından uygulanır; elbette şartların uygun olması şartıyla. Zira Allah Teâlâ insanı faydası olmayan bir şeyle sorumlu tutmamıştır. Şartlar uygun olmazsa, ne yaparlarsa yapsınlar faydası olmayacağı gibi etkili de olmayacaktır. Şartların uygun olması gerekir.

Elbette şartların uygun olmasının başka bir anlamı da vardır; bunu, tehlike var, o halde şartlar uygun değil şeklinde anlamlandırmak yanlıştır ve bu kastedilmemiştir. Şartların münasip olması gerekir, insanın, bir neticeye ulaşacağını bildiği işi yapması gerekir; yani mesaj halka ulaşacak, halk anlayacak ve yanlış üzerinde kalmayacak. Bu, birinin yerine getirmesi gereken vazifedir.

İmam Hüseyin (a.s.) zamanında hem toplum sapmış hem de uygun bir fırsat doğmuştur. O halde İmam Hüseyin (a.s.) kıyam etmelidir. Zira sapma gerçekleşmiştir. Çünkü Muaviye'den sonra, İslam'ın zâhirine bile riayet etmeyen birisi hükümete geçmiştir! Bu kimse içki içip çirkin işler

yapmakta ve açıkça cinsî fesatları işlemektedir. Kur'an'ın tersine konuşmaktadır. Aleni olarak Kur'an'ın hükümlerine aykırı şiir okuyup dini reddetmekte ve açıktan İslam'a muhalefet etmektedir! Ne var ki, ismen de olsa Müslümanların reisi olduğu için İslam'ın ismini yere atmak istemeyen birisidir. Bu kimsenin İslamî hükümlere amel etme gibi bir derdi yoktur ve İslam için gönül yandıran birisi de değildir. Bilakis, sürekli sızmakta olan kokuşmuş bir su kaynağının dağın eteğinin tamamını kaplaması gibi kendi kötü amelle-riyle İslam toplumunu pislige boğacak birisidir! Fâsit hâkim böyledir, çünkü hâkim, en tepededir ve ondan sızan pislikler olduğu yerde kalmaz -sıradan halkın tersine- aksine yayılarak her yeri kaplar!

Sıradan halkın her birisinin kendine has yeri vardır. Elbette daha yukarıda olan ve toplum içinde daha yüksek bir konuma sahip olan kimsenin fesadı ve zararı daha çoktur. Sıradan insanların fesatları kendilerini veya etraflarındaki bir grubu etkiler, ancak tepede yer alan birisi fâsit olursa, onun fesadı toplumun tamamını kapsar. Aynı şekilde, eğer bu kimse salih olursa ondan taşan iyilik de halkı kuşatır.

İşte böyle birisi Muaviye'den sonra tüm fesadıyla birlikte Müslümanların halifesi olmuştur! Peygamber (s.a.a.)'in halifesi olmuştur! Bundan daha büyük bir sapıklık var mı? Ortam da hazırdır. Ortam hazır ne demek? Yani tehlike yok! Hayır, tehlike var. Gücün başında yer alan birisinin, kendisine muhalif olan kimselere karşı tehlike oluşturmaması mümkün müdür? Artık savaş söz konusudur. Siz onu iktidar koltuğundan indireceksiniz ve o da oturup bakacak! Açıkır ki, o da size darbe vuracak. O halde tehlike vardır.

Mesajı Geniş Kitlelere Yayma İmkânı Açısından, İmam Hasan (a.s.) ve İmam Hüseyin'in Konumlarının Farklılığı

Şartlar uygundur derken, İmam Hüseyin (a.s.)'in mesajının bizzat o zamanda ve tarih boyunca insanlara ulaşmasının mümkün olduğu bir İslam toplumunun atmosferini kastediyoruz. Muaviye zamanında İmam Hüseyin (a.s.) kıyam etmek isteseydi, Muaviye'nin zamanındaki hükümetin durumundan dolayı onun kıyamının üstü örtülürdü. Muaviye döneminde, insanların sözün hakkaniyetini iştitemeyecekleri bir siyaset izleniyordu. Bunun için, İmam Hüseyin (a.s.) Muaviye'nin hilafeti döneminde on yıl imamlık makamında bulunmasına rağmen bir şey söylemedi ve kıyam etme girişiminde bulunmadı; çünkü durum münasip değildi.

Ondan önce İmam Hasan (a.s.) vardı. O da kıyam etmedi; zira şartlar uygun değildi. İmam Hüseyin (a.s.) ve İmam Hasan (a.s.) bu işin ehli olmadıkları için değil, şartların oluşmadığından kıyam etmediler. İmam Hasan (a.s.) ile İmam Hüseyin (a.s.)'in arasında fark yoktur. İmam Hüseyin ile (a.s.) İmam Seccad (a.s.) arasında fark yoktur. İmam Hüseyin (a.s.), İmam Ali Nâki (a.s.) ve İmam Hasan Askeri (a.s.) arasında bir fark yoktur. Elbette İmam Hüseyin (a.s.) kıyam etmesi hasebiyle makamı kıyam etmeyenlerden daha yukarıdadır, ancak İmamların (a.s.) tamamı, imamet makamı açısından eşittir. İmamların hangisi için böyle bir durum ortaya çıksaydı aynı şeyi yapar ve böyle bir makama ulaşırlardı.

İmam Hüseyin (a.s.) böyle bir sapmanın karşısında karar kılmıştır. Dolayısıyla böyle bir durumda yerine getirilmesi gereken vazifeyle amel etmelidir. Şartlar da oluşmuştur, o

halde özrün yeri yoktur. Abdullah b. Cafer, Muhammed b. Hanefiye ve Abdullah b. Abbas -bunlar sıradan insanlar değil, aksine dinini tanıyan, ârif, âlim ve kafaları çalışan kimselerdi- İmam Hüseyin (a.s.)’a: “Gitme! Tehlikelidir” derken, vazifeyle amel etme yolunda tehlike varsa yükümlülük kaldırılmıştır, demek istiyorlardı. Onlar bu vazife ve yükümlülüğün, tehlikeyle ortadan kalkacak bir görev olmadığını bilmiyorlardı.

İmam Hüseyin (a.s.)’ın Hareketinin İmam Humeynî (r.a.) Aracılığıyla İçinde Bulduğumuz Asırda Küçük Çapta Tekrarlanması

Bu vazifeyle amel etmek her zaman tehlikelidir. İnanın öylesine bir gücün karşısında -zâhirî anlamda- kıyam etmesi ve tehlikenin olmaması mümkün müdür? Böyle bir şey olabilir mi? Bu vazife her zaman tehlikelidir. İmam Humeynî (r.a.)’ın amel ettiği bir vazifedir bu. İmam Humeynî (r.a.)’a: “Şahı karşına alma, tehlikelidir” diyorlardı. İmam Humeynî (r.a.) tehlikenin olduğunu bilmiyor muydu? İmam, Pehlevî rejimi güvenlik sisteminin insanı yakalayacağını, öldüreceğini, işkence edeceğini, dostlarını öldüreceğini ve sürgüne göndereceğini bilmiyor muydu?

İmam Hüseyin (a.s.) zamanında yapılan işin küçük bir nüshası da İmam Humeynî (r.a.) zamanında gerçekleşti, ancak bu iş o zamanda şahâdetle ve bu zamanda ise hükümetle sonuçlandı. Her ikisi de aynı şey olup aralarında fark yoktur. İmam Hüseyin (a.s.)’ın hedefiyle bizim İmamımızın hedefi aynıydı. Bu konu, Hüseyin (a.s.) maarifinin temelidir. Hüseyinî maarif, Şîa maarifinin büyük bir bölümüdür.

Bu, önemli bir esastır ve bu esas, bizzat İslam'ın temellerinden birisidir.

O halde hedef, İslam camiasını doğru çizgiye döndürmekten ibaret oldu. Hangi zamanda? Yolun değiştiği ve cehaletin, zulmün ve baskıcılığın hâkim olduğu, hıyanet eden kimse- nin Müslümanların sapmasına sebep olduğu, bunların yanı sıra alt yapı ve şartların da hazır olduğu bir zamanda.

Elbette tarihte farklı dönemler vardır. Bazen şartlar hazırdır bazen de hazır değildir. İmam Hüseyin (a.s.)'ın zamanında şartlar hazırdı. Bizim zamanımızda da şartlar hazırdı. Bundan dolayı İmam Humeynî (r.a.) aynı işi yaptı. Hedef aynıydı. Ne var ki, İslam'ı, toplumu ve İslam düzenini asli çizgisine döndürmek için insan hedefi ardı süre gitmek ve zulmün odaklandığı hükümetin aleyhine kıyam etmek ister. Bazen kıyam eder ve hükümeti ele geçirir -Allah'a hamdolsun, bizim zamanımızda bu gerçekleşmiştir- bazen de bu kıyam hükümete ulaşamaz; şahâdetle sonuçlanır.

Kıyamın şahâdetle sonuçlanması durumunda acaba kıyam etmek farz değil midir? Elbette farzdır; şahâdetle sonuçlansa bile kıyam etmek farzdır. Şahâdetle sonuçlanması durumunda artık kıyam etmenin faydası yok mudur? Elbette vardır ve hiçbir farkı yoktur; bu kıyam ve bu hareket her iki durumda da faydalıdır -gerek şahâdetle sonuçlansın gerekse hükümetle- ancak her birinin farklı faydası söz konusudur. Vazifeyle amel edilmelidir, hareket edilmelidir.

İmam Hüseyin (a.s.) bu işi yaptı, ne var ki, İmam Hüseyin (a.s.) ilk kez bu hareketi gerçekleştiren kişiydi. Ondan önce yapılmamıştı, çünkü ondan önce -Peygamber (s.a.a.) ve Emîrelmü'minîn (a.s.) zamanında- halkın sapmasının alt

yapısı yoktu veya bazı konularda sapma vardı, ancak şartlar bunu gerektirmiyordu.

İmam Hüseyin (a.s.)'ın zamanında her ikisi de vardı. İmam Hüseyin (a.s.)'ın hareketi konusunda olayın aslı budur.

İmam Hüseyin (a.s.)'ın Kıyamı; Emri bi'l-Maruf ve Nehyi ani'l-Münkerin Büyük Somut Örneği

O halde konuyu toparlayarak şöyle diyebiliriz: İmam Hüseyin (a.s.) nizamın ve İslam toplumunun binasının yenilenmesi veya İslam camiasındaki büyük sapmaların önünün alınması için kıyam ederek o büyük farzla amel etti. Bu, kıyam etmek ve emri bi'l-maruf ve nehyi ani'l-münker yoluyla olur. Hatta bu farzla amel etmek, emri bi'l-maruf ve nehyi ani'l-münkerin büyük somut örneğidir. Elbette bu iş, bazen hükümete ulaşmakla sonuçlanır ve İmam Hüseyin (a.s.) buna hazırdır. Bazen de şahâdetle sonuçlanır ve İmam Hüseyin (a.s.) buna da hazırdır.

İmam Hüseyin (a.s.)'ın Açıklamalarında Hedef Analizinin İlkeleri

Biz hangi sebepten dolayı bu konuyu arz ediyoruz? Bunu İmam Hüseyin (a.s.)'ın bizzat kendi sözlerinden elde ediyoruz. Ben İmam Hüseyin (a.s.)'ın sözleri arasından -elbette bu sözlerin anlamı bizim anladığımızın çok daha ötesindedir- birkaçını seçtim. İlki şu: Medine'de; Medine hâkimi Velid'in, İmam Hüseyin (a.s.)'ı çağırıp: "Muaviye öldü ve sizin Yezid'e biat etmeniz gerekir!" dediği gece İmam Hüseyin (a.s.) şöyle buyurdu: "*Gidip düşünelim, benim mi yoksa Yezid'in mi halife*

olması gerekir biz de göreceğiz siz de göreceksiniz!"³¹ Mervan o gecenin sabahı İmam Hüseyin (a.s.)'ı Medine sokaklarında gördü ve şöyle dedi: "Ya Ebâ Abdillâh! Sen kendini ölüme atıyorsun! Niçin halifeye biat etmiyorsun? Biat et, kendini ölüme atma, kendini zahmete sokma!"

İmam Hüseyin, Mervan'a cevaben şöyle buyurdu: "*Allah'tan geldik ve O'na döneceğiz. Yezid gibi birisi halife olduğu zaman İslam'ın fatihası okunmuş demektir!*"³² Mesele Yezid'in halife olma meselesi değil, Yezid gibi birisinin halife olma meselesidir. İmam Hüseyin (a.s.) bu sözüyle "Şimdiye kadar ne olduysa oldu ve bunlara tahammül edilebilirdi, ancak şimdi İslam düzeninin temeli söz konusudur ve Yezid gibi birisinin hükümetiyle ortadan kalkacaktır. Bu sapıklığın tehlikesi, ciddi bir tehlikedir" demek istiyor. Mesele, İslam'ın aslının tehlikeye düşmesinden ibarettir.

Hız. Ebâ Abdillâh (a.s.) hem Medine hem de Mekke'den çıkarken Muhammed b. Hanefiye ile bir takım konuşmalar yaptı. Öyle zannediyorum ki, bu konuşmalar Mekke'den çıkacağı zaman bırakmayı düşündüğü vasiyetiyle alakalıdır. Muhammed b. Hanefiye Zilhicce ayında Mekke'ye gelmiş ve İmam Hüseyin (a.s.) ile konuşmuştu. İmam Hüseyin (a.s.), kardeşi Muhammed b. Hanefiye'ye vasiyet olarak bir şey yazıp vermişti.

İmam Hüseyin (a.s.), Mervan'a buyruğunun devamında Allah'ın birliğine ve... şahâdet ettikten sonra sözüne şöyle devam ediyor: "*Şüphesiz ben şımarıp böbürlenmek ve tuğyan etmek için kıyam etmedim.*" Yani İmam Hüseyin şöyle

³¹ *Bihâru'l-Envâr*, c. 44, s. 325.

³² *A.g.e.*, c. 44, s. 325.

demek istiyor: Birileri yanlış anlamasın ve propagandacılar, İmam Hüseyin de savaşıarak güce ulaşmak için yerlerinden kalkan insanlar gibi -kendini göstermek, safa sürmek, zulmetmek ve fesat çıkarmak için- savaş meydanına gidecek şekilde propaganda yapmasınlar! Bizim işimiz bu türden değildir; “*Hakikaten ben ceddimin ümmetini ıslah etmek için kıyam ettim.*”³³ Bu işin adı ıslahdır, ıslah etmek istiyorum. İşte bu, İmam Hüseyin (a.s.)’dan önce yerine getirilmeyen farzın bizzat kendisidir.

Bu ıslah, huruç yoluyla -huruç yani kıyam- İmam Hüseyin (a.s.) söz konusu vasiyetnamesinde bunu zikretti -yaklaşık bu anlamdadır-. Yani öncelikle kıyam etmek istiyoruz ve bu kıyam ise ümmetin ıslahı içindir, kesinlikle ve kesinlikle hükümete ulaşmamız ve şahâdete ermemiz için değil. Hayır, ıslah etmek istiyoruz. Elbette ıslah etmek küçük bir iş değildir. Bir zaman olur, şartlar insanın hükümete ulaşacağı ve gücü eline alacağı şekildedir ve bir zaman da olur insan bu işi yapamaz ve şehid olur. Böyle olmasına karşın her ikisi de ıslah için kıyam etmektir.

Sonra şöyle buyurur: “*İyiliği emredip kötülükten sakındırmak ve ceddimin sünneti üzere hareket etmek istiyorum.*”³⁴ Bu ıslah, “İyiliğe emredip kötülükten sakındırmanın” somut örneğidir. Bu da başka bir açıklamadır.

İmam Hüseyin (a.s.) Mekke’de iki mektup yazmıştır: Birisi Basra büyüklerine, diğeri Kûfe’nin önde gelenlerine. İmam Hüseyin (a.s.)’ın Basra büyüklerine yazdığı mektupta şu ifadeler yer almaktadır: “*Resûlümüz bu Kitap’la sizin için*

³³ A.g.e., c. 44, s. 329.

³⁴ A.g.e., c. 44, s. 329.

görevlendirildi ve ben sizi Allah'ın Kitabı'na ve O'nun nebisinin sünnetine davet ediyorum. Hakikaten, sünnet öldürülmüş ve bidat diriltiştir. Sözümü işiterseniz sizi doğru yola hidayet ederim.”³⁵ Ben bidati ortadan kaldırmak ve sünneti ihya etmek istiyorum; zira sünneti öldürmüşler ve bidati diriltmişlerdir! Eğer benimle gelerseniz, doğru yol benimledir; yani İslam'ın, Allah Resûlü (s.a.a.)'in sünnetinin ve İslam nizamının diriltilmesi gibi büyük bir vazifeyi yerine getirmek istiyorum.

Kûfe ehline yazdığı mektupta ise şöyle buyurur: “Hayatım elinde olan Allah'a andolsun! İmam ve rehberin kendisi Allah'ın Kitabı'na amel etmeli, adaleti yerine getirmeli, Allah'ın dinine nispetle mütedeyyin olmalı ve kendisini Allah için muhafaza etmelidir, vesselam.”³⁶ İslam toplumunun lideri fık ve fücür, hıyanet ehli olamaz ve Allah'tan uzaklaşamaz. Allah'ın Kitabı'yla amel eden birisi olmalı; evine çekilip bir köşede yalnızca namaz kılmakla meşgul olmalı, bilakis toplumda Kur'an'la amel etmeyi diriltmeli, adaleti yerine getirmeli ve toplumda hakkı kanun olarak kararlaştırmalıdır.

“Allah'ın dinine nispetle mütedeyyin olmalıdır”, yani hakkı, toplumsal kanunlar yapmalı ve bâtılı bir kenara bırakmalıdır. “Kendisini Allah için muhafaza etmelidir” buyruğunun zâhiren anlamı şudur: Kendisini bir şekilde Allah'ın müstakim hattında tutmalı, şeytanî ve maddî cazibelerin esir olmamalıdır; vesselam. Dolayısıyla İmam Hüseyin (a.s.) hedefi belirliyor.

³⁵ *Tarih-i Taberî*, c. 7, s. 240.

³⁶ *Bihâru'l-Envâr*, c. 44, s. 335.

İmam Hüseyin (a.s.) Mekke'den çıktı. İmamın, yol esnasındaki konaklama yerlerinin her birinde farklı içeriklerde sohbetleri olmuştur. Bu konaklama yerlerinden birisi "Beyza"dır. İmam Hüseyin (a.s.) buraya doğru ilerlemekte ve Hür b. Yezid de onu takip etmektedir. Beyza'ya geldiklerinde, istirahat etmeden önce -veya biraz istirahat ettikten sonra- İmam ayağa kalkıp düşman ordusuna şöyle buyurur: *"Ey insanlar! Allah Resûlü (s.a.a.) şöyle buyurmuştur: 'Allah'ın haramlarını helal sayan, vaadine vefa etmeyen, Allah Resulü'nün (s.a.a.) sünnetine muhalefet eden ve Allah kulları içinde günah esasına göre amel eden zalim bir sultanı görürde onun karşısında amel veya dille muhalefet etmezse bu kimseyi o zalim sultanla birlikte cehenneme atmayı Allah-u Teâlâ kendisine hak bilmiştir."*³⁷ Eğer insan böyle birisini görür de -bunun somut örneği Yezid'dir- söz veya ameliyle ona karşı kıyam etmezse *"Bu kimseyi o zalim sultanla birlikte cehenneme atmayı Allah Teâlâ kendisine hak bilmiştir."* Allah Teâlâ kıyamet gününde bu dilsiz, amelsiz kimseyi, o zalimin yazısına duçar edecektir, yani zalimle birlikte onu da zalimin safına ve cephesine koyacaktır.

Bunu Peygamber (s.a.a.) buyurmuştur. Bunun, Peygamber (s.a.a.)'in hükmünü beyan ettiği örneklerden birisi olduğunu arz etmişim. O halde Peygamber (s.a.a.), Müslümanların başındaki yöneticinin haktan saptığı zaman ne yapılması gerektiğini belirlemiştir. İmam Hüseyin de Peygamber (s.a.a.)'in bu buyruğuna dayanmaktadır.

O halde vazife nedir? Vazife "Sözle ve fiille değiştirmek"tir. İnsan böyle bir durumla karşılaştığında -elbette şartlar münasip

³⁷ A.g.e., c. 44, s. 382.

olduğu zaman- kıyam etmelidir. Kıyamın sonu nereye varırsa varsın; ölsün, hayatta kalsın, zâhiren başarılı veya başarısız olsun. Böyle bir durum karşısında her Müslüman'ın kıyam etmesi gerekir. Bu, Peygamber (s.a.a.)'in buyurduğu bir vazifedir.

Sonra İmam Hüseyin (a.s.) “*Hakikaten ben buna daha layığım*” buyurdu. Bu kıyama, Müslümanların tamamından daha layığım, zira ben Peygamber (s.a.a.)'in oğluyum. Madem ki, Peygamber (s.a.a.) zalim hâkimi değiştirmeyi Müslümanların her birisi için farz kılmıştır, o zaman Hüseyin b. Ali (a.s.) olarak, Peygamber (s.a.a.)'in oğlu ve O'nun ilim ve hikmetinin vârisi olduğum için bana daha bir farz olacağı ve herkesten önce benim girişimde bulunmamın daha uygun olacağı açıktır ve ben, bundan dolayı kıyam ettim. Dolayısıyla İmam Hüseyin (a.s.) kıyamının sebebini açıklıyor.

Dört kişinin İmam Hüseyin (a.s.)'a katıldığı “Eziz” isimli konaklama yerinde İmamın başka açıklamaları vardır. İmam Hüseyin şöyle buyuruyor: “*Allah'a andolsun! Allah'ın bizim için istediği şeyin hayır olmasını ümit ediyorum, ister öldürülelim, ister kazanalım.*” Bu buyruk da daha önce söylediğimiz ister başarıya ulaşsınlar ister öldürülsünler fark etmiyor cümlesinin izahıdır. Vazife vazifedir, yerine getirilmesi gerekir. İmam Hüseyin buyuruyor: Allah Teâlâ'nın bizim için takdir ettiği şey bizim hayrımızdır, ister öldürülelim ister zafere ulaşalım. Fark etmiyor, biz vazifemizi yerine getiriyoruz.

İmam Hüseyin Kerbelâ topraklarına girdikten sonra ilk hutbesinde: “*Hepiniz bana bildirilene biliyorsunuz...*”³⁸ buyurduktan sonra şöyle devam ediyor: “*Hakla amel edilme-*

³⁸ A.g.e., c. 44, s. 381.

diğini görmüyor musunuz? Bâtılın önünün alınmadığını görmüyor musunuz? Hak üzere olan mü'minin Allah ile mülakat etmeye meyil ve rağbeti olması gerekir. -hutbenin sonuna kadar-³⁹ Özetlemek gerekirse: İmam Hüseyin (a.s.) bir farzın yerine getirilmesi için kıyam etti. Bu farz, tarih boyunca Müslümanların tamamını ilgilendiren bir farz olup, şundan ibarettir: İslam hükümetinin, İslam hükümlerinin tamamen değişmesine neden olan köklü bir fesada düştüğünü gören her Müslüman'ın kıyam etmesi gerekir. Elbette uygun şartlarda ve kıyamın meyvesini vereceğinin bilinmesi durumunda. Hayatta kalmak, öldürülmemek veya eziyet görmemek, bu şartların cüzünden değildir. Bunlar şartların cüzü değildir. Bundan dolayıdır ki, İmam Hüseyin (a.s.) kıyam etti ve herkesin bu farza ulaşabilmesi için onunla amel etti.

Tarih boyunca, şartlar gerçekleştiğinde herkes bu işi yapabilir. Elbette İmam Hüseyin (a.s.)'ın zamanından sonra hiçbir Masum İmam'ın döneminde böyle bir şart oluşmadı. İmam Hüseyin (a.s.)'ın zamanından sonra böyle bir durumun öne çıkmamasının kendine has analizi ise şöyledir: Diğer Masumların zamanında yapılması gereken başka önemli işler vardı ve İslam toplumunda Masum İmamların olduğu dönemden Gaybet döneminin başlarına kadar kıyam şartları gerçekleşmedi. Elbette tarihte, İslam ülkelerinde böyleli koşullarla sıkça karşılaşıldığı görülebilir. Bu gün de İslam dünyasının bir yerlerinde Müslümanların bu vazifeyi yerine getirecekleri ortam hazır olabilir. Amel ederlerse vazifelerini yerine getirip İslam'ı güvence altına almış olurlar. Sonuç itibariyle birkaç kişi yenilgiye uğrar.

³⁹ A.g.e., s. 381.

Tüm Zamanlar ve Milletler İçin İmam Hüseyin'in Yöntemi Hayat Dolu Bir Yoldur

Bu değişim, kıyam ve ıslah hareketi tekrarlandığı zaman, fesat ve sapmanın kesinlikle kökü kazınacak ve ortadan kalkacaktır. Hiç kimse bu yolu ve bu işi bilmiyordu; zira Peygamber (s.a.a.)'in zamanında olmamış ve ilk halifelerin döneminde de gerçekleşmemişti. Masum olan Emîrelmü'minîn (a.s.) da böyle bir iş yapmamıştı. Dolayısıyla İmam Hüseyin (a.s.) İslam tarihinde amelî cihetten herkese büyük bir ders verdi ve gerçekte, İslam'ı hem kendi zamanında hem de başka zamanlarda güvence altına aldı.

Nerde böylesi bir fesat varsa İmam Hüseyin (a.s.) orada yaşamakta ve kendi üslubunca ne yapılması gerektiğini söylemektedir. Vazife budur, ne var ki, İmam Hüseyin (a.s.)'ın ve Kerbelâ'nın yâdı canlı olmalıdır, çünkü Kerbelâ anısı bu pratik dersi göz ününe sunmaktadır.

İmam Humeynî (r.a.)'ın Hüseyinî Hareketin Derslerinden Yararlanması

Diğer İslam ülkelerinde Âşurâ'nın gerektiği gibi tanınmadığını üzülererek söylemek istiyorum. Âşurâ'nın her yönüyle tam olarak tanınması gerekir. Bizim ülkemizde tanınmıştı. Bizim ülkemizde halk İmam Hüseyin (a.s.)'ı tanıyor ve onun kıyamını biliyordu. Hüseyinî ruh vardı. Bunun içindir ki, İmam Humeynî (r.a.) "*Muharrem ayı, kanın kılıca galip geldiği aydır*" dediği zaman halk şaşırmadı. Gerçekte böyle de oldu ve kan kılıca galip geldi.

Mevlana'nın *Mesnevî*'sinde Kurtuluş Yolunu Gösteren Temsili Hikâyenin Analizi

Yıllar önce toplantıların birisinde bir grup için bu konuyu arz ettim -elbette İnkılâptan önce- ve zihnime gelen bir misali o toplantıda söyledim. Bu misal Mevlana'nın *Mesnevî*'sinde zikrettiği papağan kıssasıdır, şöyle ki:

Tacirin biri evinde papağan besliyordu -elbette temsildir ve temsiller hakikatin açıklanması içindir-. Bu şahıs bir gün Hindistan'a gitmek için ailesiyle vedalaştıktan sonra papağanının yanına vardı ve ona: "Hindistan'a gidiyorum, orası senin yurdundur, benden istediğin bir şey var mı?" diye sordu. Papağan: "Falan yere git, akraba ve yakınlarım oradadır. Onlara 'Sizden birisi evimdedir' de. Benim, evde ve kafesin içinde olduğumu söyle. Senden başka bir şey istemiyorum." dedi.

Tacir gitti ve papağanın söylediği yere vardı. Baktı ki, evet, orada ağaçların üzerinde pek çok papağan var. Onlara seslendi ve şöyle dedi: "Ey papağanlar! Size bir mesajım var. Sizden birisi evimdedir. Kafeste yaşıyor; ancak iyi bir yaşamı ve güzel yiyecekleri vardır, size selam söylüyor."

Tacir, papağanlara durumu anlattıktan sonra, dallar üzerinde oturan papağanlar birdenbire kanat çırparak kendilerini yere attılar. Yanlarına vardığında, hepsinin ölmüş olduğunu gördü! Kendi kendine "Niçin bu sözleri söyledim, bunca papağan -örneğin beş, on tane- bu sözleri işitir işitmez canından oldu!" diyerek hayıflandı. Ne var ki, iş isten geçmişti ve yapacak bir şey yoktu.

Tüccar Hindistan'dan dönüp evine geldiğinde papağanının yanına uğradı ve "Mesajımı ilettim" dedi. Papağan:

“Cevapları ne oldu?” diye sordu. Tacir: “Mesajımı işitir işitmez, kanatlarını çırparak kendilerini yere atıp öldüler” dedi. Bunları duyan kafesteki papağan da kanat çırparak kendini yere attı ve ölü taklidi yaptı. Tacir çok üzüldü. Kafesin kapısını açtı. Papağan ölmüştü ve artık kafeste tutmak olmazdı. Papağanı ayaklarından tutarak çatı katına çıktı ve onu fırlatıp attı. Derken papağan kanat çırparak bir ağacın üzerine kondu ve “Aziz dostum! Sana teşekkür ediyorum. Benim kurtuluş vesilemi hazırladın. Ben ölmemiş ve ölü taklidi yapmıştım. Bu dersi bana o papağanlar öğrettiler! Onlar benim burada kafeste esir olduğumu anlamışlardı. Kurtulmam için ne yapmam gerektiğini hangi dille söyleyeceklerdi? Kurtulmam için pratik olarak cevap verdiler! -Yaşamak için öl!- Ben onların mesajını senden aldım ve bu, mekânsal uzaklığa rağmen o bölgeden bana ulaşan pratik bir dersti. Ben bu dersten yararlandım.” dedi.

Ben o gün - yirmi küsur yıl önce- bu kıssayı işiten kardeş ve bacılara: “Değerli kardeşlerim! İmam Hüseyin (a.s.) bizim vazifemizin ne olduğunu hangi dille söylesin?” Dedim. Şartlar aynı, yaşam türü aynı ve İslam, aynı İslam. İmam Hüseyin (a.s.) nesillerin tamamına pratik olarak gösterdi. İmam Hüseyin (a.s.)’dan bir söz bile nakledilmeseydi, bizim, vazifenin ne olduğunu anlamamız gerekirdi.

Esir bir millet, yöneticilerinin fesada duçar olduğu bir millet, düşmanların kendilerine hükmettiği ve yazgılarını ellerine aldıkları bir millet tarih boyunca vazifelerinin ne olduğunu anlaması gerekir, çünkü Peygamber (s.a.a.)’in oğlu -Masum İmam- bu şartlarda ne yapılması gerektiğini gösterdi.

Dille olmuyordu. Bu konuyu diliyle bin kez söyleseydi de kendisi gitmeseydi, bu mesajın tarihten geçerek bugüne

ulaşması mümkün değildi. Yalnızca nasihat etmek ve dille söylemekle tarihten geçmiyor, bin türlü yorum yaparlar. Amel edilmesi gerekir; üstelik böylesine büyük bir amel, zor bir amel, böylesine yürekleri dağlayan büyük bir fedakârlık ki, İmam Hüseyin (a.s.) bunların tamamını yapmıştır.

Beşerî Tarihin Tamamında Âşurâ Hadisesinin Benzersiz Oluşu

Hakikaten gözümüz önündeki Âşurâ sahnesinin, beşerî tarih boyunca bildiğimiz faciaların tamamından farklı, benzersiz ve eşi bulunmaz bir hadise olduğunun söylenmesinin yeri vardır. Öyle ki -rivayetlerde geldiği kadarıyla- Peygamber (s.a.a.), Emîrelmü'minîn (a.s.) ve İmam Hasan (a.s.) şöyle buyurmuşlardır: “*Ya Ebâ Abdillah! Hiçbir gün senin günün gibi değildir.*”⁴⁰ Hiçbir gün senin günün gibi, senin Âşurâ günün gibi, senin Kerbelân gibi ve senin hadisen gibi değildir.

Seyyid b. Tâvus'un *Luhuf* Kitabında, Ali Ekber (a.s.)'ın Başına Gelen Felaketlerin Anlatılması

Bu gün Âşurâ günüdür ve ben, yaşanan felaketlerle ilgili birkaç kelime cümle söylemek istiyorum. Kerbelâ'nın her yeri sıkıntı ve felaketle doludur. Âşurâ hadiselerinin tamamı acı verici ve ağlatıcıdır. Hangi bölümünü söylerseniz söyleyiniz, İmam Hüseyin Kerbelâ'ya vardığı zaman onun sohbeti, hutbesi, şiir okuması, ölümden haber vermesi ve bacısıyla, kardeşleri ve sevdikleriyle sohbet etmesi hepsi hü-zün içerir. Âşurâ gecesinden Âşurâ gününe ve Âşurâ ikindi-

⁴⁰ A.g.e., c. 45. s. 218.

sine kadar olup biten her şey insanı kederlendirir. Ben şimdi Âşurâ'nın birkaç kesitini arz edeceğim.

Bu günler ağıt yakma ve ağlama günleridir; sizler de her yerden bunları işitiyorsunuz. Ben kısa olsa da bu büyük Hüseyinî misafirliğe katılmış olmak için birkaç kelime söyleyeceğim. Milletimizin Allah yolunda pek çok genç vermesi -bu kalabalık içinde gençlerini kaybeden binlerce insan vardır- hasebiyle birkaç kelime İmam Hüseyin'in gençleri hakkında konuşmayı düşündüm. Biz herkese bir metin üzerinden matem okumalarını söylüyoruz; şimdi ben İbn Tâvus'un *Luhuf* kitabından okuyacağım. Bakalım bu kitabın metni nasıldır. Bazıları kitabın yazdığının aynısının okunamayacağını, hadisenin genişletilmesi -örgüsel yapısının büyütülmesi- gerektiğini söylüyorlar. Olabilir ve bir sakıncası da yoktur, ancak şimdi biz bu kitaptan birkaç kelime okuyalım.

Ali b. Tâvus altıncı asırda yaşayan büyük Şîa âlimlerinden olup onun aile efradının çoğunluğu ilim ve din ehlidir. Özellikle bu iki kardeş -Ali b. Musa b. Cafer b. Tâvus ve Ahmet b. Musa b. Cafer b. Tâvus- büyük âlimlerden, müelliflerden ve güvenilir şahsiyetlerdendir. Meşhur *Luhuf* kitabı, Ali b. Musa b. Cafer b. Tâvus'undur. Bu kitapta yer alan ifadeler minberlerde -rivayet gibi- okunur ve son derece güvenilir ve önemlidir. Ben bunun üzerinden okuyacağım.

“İmam Hüseyin (a.s.)'ın ahabının tamamı şehid olmuş ve onun ailesi dışında kimse kalmamıştı. Ali Ekber çadırdan dışarıya çıktı. O, gençlerin en yakışıklılarından birisiydi. Babasının yanına geldi ve şöyle dedi: ‘Baba, şimdi savaşçı canımı sana kurban etmeme izin ver.’ İmam Hüseyin hiç diretmeden ona izin verdi!”

Ali Ekber (a.s.), İmam Hüseyin (a.s.)'ın kardeşinin ve bacasının çocukları değildi ki, ona gitme desin. O, İmam Hüseyin (a.s.)'ın ciğerinin parçasıydı! Şimdi o, gitmek istiyor ve İmam Hüseyin (a.s.)'ın izin vermesi gerekiyor. Bu, İmam Hüseyin (a.s.)'ın infakıdır; savaş meydanına gitmek isteyen bu şahıs, İmam Hüseyin (a.s.)'ın İsmail'idir.

“Sonra İmam Hüseyin (a.s.) ümitsizlikle ona baktı ve şöyle dedi: ‘Allah’ım! Sen şâhid ol. İnsanların arasında hem görünüm açısından hem konuşma açısından hem ahlak açısından hem de tüm yönleriyle Peygamber (s.a.a.)’e en çok benzeyen birisini ölümün eşiğine gönderdim!’”

Ne kadar da güzel bir genç! Üstelik ahlakı da Peygamber (s.a.a.)'e herkesten daha çok benziyor; görünümü ve konuşması da Peygamber (s.a.a.)'e herkesten daha çok benziyor. Bakınız, İmam Hüseyin (a.s.)'ın böyle bir gence ne kadar ilgi duyuyor! Bu gence ne kadar âşıktır! Yalnızca oğlu olduğu için değil, benzerliğinden ötürü; üstelik bu benzerlik Peygamber (s.a.a.)'edir! Peygamber (s.a.a.)'in kucağında büyüyen Hüseyin (a.s.) böyle bir gence alaka duymaktadır ve böyle bir oğlun savaş meydanına gitmesi Hüseyin (a.s.) için ne kadar da zordur, ancak sonuçta Ali Ekber (a.s.) gider.

Merhum İbn Tâvus, bu gencin meydana gidip yiğitçe savaştığını nakleder. Sonra babasının yanına döner ve: “Babacığım! Susuzluk beni öldürüyor; suyun varsa bana ver.” der. İmam Hüseyin (a.s.) da ona, hepimizin bildiği cevabı verir. Ali Ekber (a.s.) savaş meydanına gider. İmam Hüseyin (a.s.) oğlunun arkasından şöyle der: “Çok geçmeden ceddinin eliyle suya kanacaksın.”

Bu kitabın müellifi İbn Tâvus'tur; güvenilir birisidir. Ağlatmak için veya örneğin, matem meclisini galeyana getirmek

için konuşan birisi değildir. Kesinlikle! Kitabın metni son derece güvenilir. İbn Tâvus şöyle diyor: “Ali Ekber büyük bir savaş gerçekleştirdi”; cesurluğun ve yiğitliğin en son sınırında savaştı. Bir miktar savaştıktan sonra, “Düşman askerlerinden birisi, okuyla onu hedef aldı ve atından yere düşürdü.”

Gencin feryadı yükseldi: “Baba! Allah’a ısmarladık. Ceddim sana selam söylüyor ve: ‘Oğlum Hüseyin! Çabuk gel ve bize katıl’ diyor.” -Bunlar Ali Ekber’in dilinden dökülen son sözlerdir.- Sonra ah çekti ve canı bedeninden ayrıldı.

“İmam Hüseyin (a.s.) oğlunun feryadını işitir işitmez savaş meydanına geldi.” Oğlunun yere düştüğü yere. “Gencinin başucuna ulaştı ve yüzünü Ali Ekber’in yüzüne koydu ve Allah Teâlâ seni öldüren kavmi öldürsün dedi.”

Ravi şöyle diyor: “Bir an Zeyneb’in çadırdan dışarı çıkıp şöyle feryat ettiğini gördüm: ‘Ey canım ciğerim! Ey kardeşimin oğlu!’ Sonra kendini Ali Ekber’in cansız bedeni üzerine attı. İmam Hüseyin (a.s.) gelip bacısının kolundan tutarak Ali Ekber’in cansız bedeni üzerinden kaldırdı ve kadınların yanına götürdü.”

“Sonra Ehl-i Beyt (a.s.)’dan olan kişiler sırayla savaş meydanına gittiler.”

Ravi bu olayın devamını anlatıyor ki, eğer ifadeleri okuyacak olursak hakikaten insan bu kelimeleri işitmekten do-
layı erir gider!

İbn Tâvus’un kullandığı bir ifade dikkatimi çekti, zihnime takıldı. İbn Tâvus metinde “İmam Hüseyin (a.s.) kendini Ali Ekber’in üzerine attı” demiyor, bilakis “Yüzünü yüzüne koydu” diyor -ki kesinlikle sahih rivayetlerden nakletmiştir- zira kendini Ali Ekber’in bedeni üzerine atan Zeyneb-i Kübra (s.a)’dır.

Ben hiçbir maktel kitabında seyyidlerin teyzesi ve kabilesinin soylu kadını -Akile-i Benî Haşim- Zeyneb (a.s.)'ın, iki Ali Ekber'inin -birisi Avn diğeri Muhammed'dir- Kerbelâ'da şehid olmasına rağmen tepki gösterdiğine rastlamadım. Örneğin, feryat etmiş olsun, yüksek sesle ağlamış olsun veya kendini çocuklarının üzerine atmış olsun! Zamanımızdaki şehidlerin anneleri de gerçekten bir Zeyneb gibi davrandılar! Ben görmedim, zayıflık ve acizlik hissi uyandıran -bir, iki veya üç şehid annesi- şehid anneleri pek azdır!

Şehid anneleri hakikaten aslan gibidirler ve insan onlara baktığında Zeyneb-i Kübra (s.a.)'ın gerçek birer örneğini görüyor.

Hz. Zeyneb (s.a.)'nın iki oğlu -Avn ve Muhammed- şehid olmuş ve o, tepki göstermemiştir. Ancak iki yerde, kendini cansız bedenine üzerine attığı yer almaktadır: Birisi, Ali Ekber'in başucuna gelip elinde olmadan kendini onun üzerine atmıştır. Diğeri ise Âşurâ'nın ikinci vaktinde. Âşurâ'nın ikinci vaktinde kendini Hüseyin (a.s.)'ın üzerine atıp şöyle haykırmıştır: “*Ya Resûlallah! Bu, senin kana bulanmış Hüseyin'indir!*” Bu, senin bedeninin parçasıdır!

Âşurâ'da ne kadar musibetlere tahammül etmişlerdir! Lâ havle velâ kuvvete illâ billah'il aliyyl azîm.

9.6.1995 yılı Cuma namazı hutbesindeki (Âşurâ'ya dair) açıklamaları.

28. KONUŞMA

Saadet Giden Tek Yol Hüseynî Olmaktır

Hüseynî olunuz ve Hüseynî kalınız. Kendinizi Hüseynî meydana yetiştiriniz. Dünya ve ahiret saadetinin Hüseynî yolda olduğunu ve Allah Teâlâ'nın size yardım edeceğini biliniz.

*8.11.1995 yılında İmam Hüseyin (a.s.) Üniversitesi
Subhagah Meydanında yaptığı açıklamaları.*

29. KONUŞMA

Kerbelâ Faciasının Ortaya Çıkışının Sebepleri: Dünyaya Tamah, Fesat ve Dinî Gayretin Azalması

Şiilerin Gönül ve Canlarında Seyyidü'ş-Şüheda (a.s.)'ın Duygusal Anlamı ve İmam Hüseyin (a.s.) İsminin Allah Vergisi Olması

Aziz kardeşlerim! Hüseyin b. Ali (a.s.) ismi, ilginç bir isimdir. Duygusal açıdan baktığımızda, bu İmamın isminin marifet sahibi Müslümanların kalplerinde mıknaş ve kehribar gibi cezp edici özelliğinin olduğunu görürsünüz. Elbette Müslümanlar arasında bu hali kendinde bulundurmayan ve gerçekte, İmam Hüseyin (a.s.)'in marifetinden nasiplenmeyen kimseler de vardır. Diğer taraftan, bazı kimseler Şîa ailesinden sayılmasalar da Hüseyin (a.s.) ismi onların gözlemini yaşartır ve kalplerinde inkılâb yaratır. Allah Teâlâ İmam Hüseyin (a.s.)'in isminde, işitildiği zaman biz İran milleti ve diğer Şîi milletlerinin kalbinde manevî bir haletin hâkim olacağı bir etki karar kılmıştır. Bu, mukaddes zât ve varlığın duygusal anlamıdır.

İlk başta da basiret ehli ashabın arasında böyle olmuştur. Peygamber-i Ekrem (s.a.a.) ve Emîrelmü'minîn (a.s.)'in evinde ve bu iki şahsiyetin çevresinde de -rivayetler ve

tarihten anlaşıldığı kadarıyla- Hüseyin (a.s.)'in varlığı ayrı bir özelliğe sahipti ve aşk ve muhabbet konusuydu. Bugün de aynı şekildedir.

İmam Hüseyin (a.s.)'in Buyruklarında Yüce İslam Maarifinin Varlığı

Maarif cihetiyle de İmama Hüseyin (a.s.) ve onun ismi şerifi –ki, o yüce isme işaretir- aynı şekildedir. Maariflerin en yücresi ve marifete dair konuların en incisi İmama Hüseyin (a.s.)'in sözlerindedir. Siz, İmam Hüseyin (a.s.)'in Arefe duasına baktığımızda, gerçekte Ehl-i Beyt (a.s.)'in Zebur'u gibi, son derece anlamlı, aşk dolu ve tutkulu marifet yüklü olduğunu göreceksiniz. Hatta İmam Seccad (a.s.)'in bazı dualarının, babasının dua metninin şerhi ve beyanı olduğu görülür, yani babanın duası asıl ve oğlun duası da aslın fer'idir. Yüce ve çok değerli Arefe duası, bu büyük şahsiyetin Âşurâ etrafında dönüp dolaşan sözleri ve Âşurâ dışındaki çok derûnî mana ve ruh dolu hutbeleri, yüce marifet denizini ve melekûtî hakikatleri içermesi hasebiyle Ehl-i Beyt (a.s.)'in eserleri arasında eşine az rastlanır bir niteliktedir.

Tarihî Açıdan İmam Hüseyin (a.s.)'in Şahsiyetinin Önemi

Tarihî boyutuyla da bu isim, özellik ve şahsiyet, bir tarihî dönem ve bir tarih kitabıdır. Elbette sıradan ve sadece olaylardan ibaret bir tarih değil, tarihin tefsir ve açıklaması ve tarihî hakikatlerin dersi anlamındadır.

Ben bir zamanlar İmam Hüseyin (a.s.)'in olayının ibretleri hakkında konuşmalar yaptım ve bu hadiseden dersler

almamızın dışında ibretlerin de alınması gerektiğini söyledim. “Dersler” bize ne yapmamız gerektiğini söyler; ancak “ibretler”, gerçekleşen hadisenin ne olduğunu ve neyin gerçekleşebileceğini gösterir.

Âşurâ İbretleri

İmam Hüseyin’in olayının ibreti şudur: İslam tarihinde, Allah Resûlü (s.a.a.) gibi -sıradan birisi değil- beşerin tasavvurunun ötesinde ve bitip tükenmeyen sonsuz ilahî hikmet okyanusuna bağlı benzersiz bir şahsın, İslam toplumunu yönettiğini düşününüz. Aynı şekilde Allah Resûlü (s.a.a.)’den kısa bir zaman diliminden sonra, yine aynı toplumda Ali b. Ebî Tâlib (a.s.), sırasıyla Medine ve Kûfe gibi büyük merkezlerde yönetimi elinde bulundurmuştur. Peygamber (s.a.a.)’in vefatından yarım asır ve Emîrelmü’minîn’in şahâdetinden ise yirmi yıl sonra aynı toplumda nasıl bir hadise olmuş ve halkın bedenine nasıl bir mikrop girmişti de Hüseyin b. Ali (a.s.) gibi birisini öylesine feci bir durumda şahâdete sürüklemişti?

Böyle bir hadisenin gerçekleşmesini mümkün kılan şey nedir? Üstelik isimsiz ve belirsiz birisi değil, aksine Peygamber (s.a.a.)’in kucağına aldığı, onunla minbere çıktığı ve halka sohbet ettiği bir çocuk. Peygamber (s.a.a.)’in hakkında: “*Hüseyin bendendir ve ben de Hüseyin’denim*”⁴¹ buyurduğu birisi. Baba oğul arasındaki ilişki böylesine sağlamdı. Öyle birisiydi ki, Emîrelmü’minîn (a.s.) zamanında savaş ve barışta hükümetin temellerinden birisiydi ve siyasette güneş gibi parlıyordu. Böyle olmasına karşın, o günün

⁴¹ *el-İrşâd*, c. 2, s. 127.

toplumu ne olmuştu da, tanınmış bir insanı ve Peygamber (s.a.a.)'in oğlunu; takvalı, övgü dolu ve izzetli bir şahsı; Medine'de ders halkası olan ve onca sahabe, dost ve seveni bulunan ve İslam dünyasının çeşitli yerlerindeki Şiilerin ilgi odağı olan birisini, öylesine feci durumda muhasıra edecek, susuz bırakacak ve öldürecek, üstelik yalnızca kendisini değil, beraberindekilerin tamamını ve hatta altı aylık çocuğunu katledecek, sonrasında da kadın ve çocuklarını savaş esirleri gibi esir alarak şehir şehir gezdirecekleri bir duruma gelmişti? Mesele neydi ve ne olmuştu? Bu, Âşurâ hadisesinin ibretidir.

Sadr-ı İslam'la Günümüz İran Toplumunun Karşılaştırılması

Sizler, bizim toplumumuzu o günün toplumuyla karşılaştırınız ve ikisinin farkını bulunuz. Biz burada, toplumun başında zamanımızın insanların çok ötesinde ve son derece seçkin olduğuna inandığımız İmam Humeynî (r.a.) gibi birisine sahiptik. Ancak bizim İmamımız nerede, Peygamber (s.a.a.) nerede? O zamanın toplumunda Peygamber (s.a.a.)'in vesilesiyle böylesine büyük bir güç yayılmıştı. Vefat etmesine rağmen, onlarca yıl, yine Peygamber (s.a.a.)'in eli toplumu ileri götürmüştü. Sizler gerçekleşen bu fetihlerin Peygamber (s.a.a.)'le birlikte kesildiğini sanmayın. İslam toplumunu ileriye ve daha ilerlere götüren bizzat Peygamber (s.a.a.)'in elidir. Dolayısıyla Peygamber (s.a.a.) o günün toplumunun fetihlerinde ve bizim toplumumuzda da vardı ve olmaya da devam edecektir.

Âşurâ Hadisesinin Tekrarlanmasının Önünün Alınması, Kötülüklerle Savaşılmasının Defalarca Tekit Edilmesinin Delili

Ben sürekli olarak gençlere, talebelere ve başkalarına tarihi ciddiye almalarını, dikkatle bakmalarını ve neler olduğunu görmelerini söylüyorum. “*Onlar gelip geçmiş bir ümmettir.*”⁴² Geçmişten ibret almak, ders ve Kur’an öğretisidir. Olayın aslı, birkaç noktadır; ancak şimdi ben burada inceleyip açıklamak istemiyorum. Bir miktarını söyledim ve bir miktarı ise bahis ve araştırma konusudur. Bu nedenle de tahkik ehli bir araya gelerek, bu sözler üzerinde kelime kelime durup incelemelidir.

Bu olayın temel meselelerinden birisi; dünya eğilimi, fesat ve fahşanın yaygınlığının, dinî gayreti, iman hassasiyeti ve sorumluluğunu ortadan kaldırmasıdır. Bizim, fesat, fahşa, kötülükten sakındırmak ve benzeri şeylerin üzerinde bu kadar durmamızın temel sebebi, bunların toplumu uyuşturması hasebiyledir. İslam hükümetinin ilk merkezi olan Medine çok geçmeden en iyi müzisyenlerin, şarkıcıların ve en meşhur dansçıların merkezine dönüşmüştür. Öyle ki, Şam sarayı en iyi şarkıcı ve çalgıcıları çağırarak istediği zaman Medine çalgıcılarını getirmektedir!

Bu terbiyesizlik, yüz veya iki yüz yıl sonra olmadı, aksine Fâtımatü’z-Zehran (s.a.)’nın ciğerpâresi ve Peygamber (s.a.a.)’in gözünün nurunun şahâdetinden hemen sonra ve hatta ondan önce, Muaviye zamanında gerçekleşti! Dolayısıyla Medine fesat ve fahşanın merkezi oldu ve eşraf çocukları, büyük şahsiyetlerin oğulları ve hatta Benî Haşim

⁴² Bakara, 134.

gençlerinin bazıları bile fesat ve fahşaya duçar oldular! Fâsit hükümetin ileri gelenleri de ne yapılması, neyin üzerine ve neyin yaygınlaştırılması gerektiğini çok iyi biliyorlardı. Bu bela, Medine'ye has değil, başka yerler de bu fesatlara müptela oldu.

26.12.1995 yılında Pastar Günü münasebetiyle komutanlar, sorumlular, İslam İnkılâbı Muhafızları, Polis Gücü ve İslam İnkılâbı Gazileri topluluğuyla yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

30. KONUŞMA

İmam Hüseyin (a.s.)'in Yolunun Bereketlerinden Yararlanmak İçin Gayret Etmenin Gerekliliği

İran Milleti İçin İmam Hüseyin (a.s.)'in Bereket Dolu Yolunun Açık Olması

Bir kez daha, bereket kaynağı Muharrem ve Âşurâ'yı derk etme ve kendimi -hem canı gönülden hem de fikrî, ruhî ve cismî güçlerimi- mübarek Âşurâ nesiminin içinde ve Ebî Abdillah (a.s.)'in feyizler çeşmesinde karar kılma başarısını vermesinden ötürü Allah'a şükürler olsun. İnşallah büyük âlimler, muhterem ruhanî ve tebliğciler, özellikle bu yolun başlangıcını tecrübe eden âşık ve imanlı gençler başta olmak üzere milletimizin tamamı bu ayın feyizlerinden faydalanabilirler. Daha çok sorumluluğa sahip olanlar kendilerini bu ayın bereketine daha çok yaklaştırmalıdır. Bu ay, bu hakir için de ganimet sayılacak bir fırsattır; zira ruhanî, büyük âlim, mübellîğ, minber ehli ve vaizleri; tebliğ vadisiyle karşı karşıya olan gençleri -Allah'ın izniyle gelecekte büyük işler gerçekleştirirler- ziyaret ediyorum. Sizin gibi bir topluluğun içinde yer almak benim için saygınlıktır; çünkü sizler Hüseyinî mesajı yukarılara çıkarabilir ve bu bereket dolu yolu Allah'ın izniyle yeniden yapılandırabilirsiniz. Elbette

Hüseyin (a.s.)'ın yolu ÷lkemiz ve milletimiz için de birkaç asırdan buyana hiç kapanmadı. Her ne kadar bu yolun muhalifleri ve düşmanları olduysa da bir şey yapamadılar. Her şeye rağmen bu yolun bereketleri pek çoktur. Gerçekten ruhaniler, mübelliğler ve beyan ehli, Muharrem ayına layık bir surette adım atsalar, bu uğurda yenilikçi ve ihlâsla çalışmanın yanında değerli fikrî ve amelî işler yapsalar, bu yolun bereketleri şimdiye kadar olanın birkaç katına çıkabilir. Dolayısıyla her şeye rağmen bu alanda ortak çalışma yapmakla görevliyiz.

15.5.1996 yılında Muharrem ayı münasebetiyle âlim ve tebliğcilerle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

31. KONUŞMA

Şahâdet ve Ölümden Korkmamanın Anlamını Kavrama ve Beşerî Toplumların Bağımsızlık Yolu

Muhterem ruhanîler ve değerli tebliğcilerin bu büyük ayda, çeşitli boyutlarıyla olayları halka açıklamaları ve dünya ve ahiretin dinin gölgesinde elde edileceğini anlatmaları gerekir. İmam Hüseyin (a.s.)'la irtibatlı olmak ve şahâdetin mana ve mefhumunu anlamak ise hem maddî hem de manevî yaşama yardım eder. Şahâdetin manasını anlayan ve ilkeleri doğrultusunda nasıl gidileceğini ve canını nasıl feda edeceğini bilen bir millet, korkusuzca ve bağımsızca yaşayabilir; zira böyle bir millet için şahâdetin dışında başka bir ölümün manası yoktur. Aksi takdirde düşman onu korkutacak ve düşmanlarının karşısında zayıflığını gösteren bazı ülke, devlet ve milletler gibi olacaktır.

15.5.1996 yılında Muharrem ayı münasebetiyle âlim ve tebliğcilerle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

32. KONUŞMA

İstikamet ve Basiret Âşurâ Hareketi ve İslam İnkılâbı Rehberinde İki Ortak Etken

İslam İnkılâbı ve İmam Hüseyin (a.s.)'in Hareketinin Mukayesesi ve Benzerlikleri

Bildiğiniz gibi İmam Humeynî (r.a.)'in hareketinin Hüseyinî hareketle pek çok benzerlikleri vardır ve takriben, İmamın hareketi Hüseyinî hareketi örnek almıştır. Gerçi İmam Hüseyin (a.s.)'in hareketi, kendisi ve dostlarının şahâdetiyle sonuçlanırken İmam Humeynî (r.a.)'in hareketi başarıyla sonuçlanmıştır, ancak böyle olması herhangi bir farklılık oluşturmaz. Zira her iki harekete de bir tür düşünce, bir tür anlam ve genel bir plan hâkimdi. Gereksinimlerin farklı olması hasebiyle o hareket, İmam Hüseyin (a.s.)'in şahâdetiyle ve bu hareketin yazgısı da büyük İmamımızın hükümetiyle sonuçlandı. Bu, genel anlamda açık ve anlaşılır bir şeydir.

“İstikamet” her iki hareketin bariz özelliklerindedir. İstikamet kelimesi ve anlamı hafife alınmamalıdır; zira çok önemlidir.

İmam Hüseyin (a.s.)'in istikameti, hükümetin karşısında durmaktı ve henüz sorunlar kendini göstermemiştir. Bir müddet sonra İmam Hüseyin (a.s.), Yezid ve onun zalim

hükümetine teslim olmama kararı aldı. Savaş buradan başladı; din yolundan tamamen sapan bir hâkimin karşısında teslim olmamak. İmam Hüseyin (a.s.) Medine'den bu niyetle hareket etti. Sonra, Mekke'de yardımcısının olduğunu düşünerek, niyetini kıyamla birleştirdi. Bunlar olmalıydı; çünkü Hüseyinî ölçüler gereğince böyle bir hükümetin karşısında dikilmemek tahammül edilecek bir şey değildi.

Hareketin İlk Merhalelerinde İmam Hüseyin (a.s.)'ın Karşılaştığı Sorunlar

İmam Hüseyin (a.s.) hareketin ilk merhalelerinde art arda yaşanan sorunlarla karşılaştı. Mekke'den çıkmak zorunda kalması, Kerbelâ'da karşılaştığı olaylar ve İmam Hüseyin (a.s.)'ın şahsını hedef alan Kerbelâ hadisesinin ağır yükü söz konusu bu sorunlardandı. Büyük işlerde, şer'i özürlerin insanın önünü kesmesi görevi yapmayı engelleyen nedenlerden biridir. İnsan farz bir sorumluluğu yerine getireceği zaman, bu farzın eda edilmesinin büyük bir sorunu gerektireceği düşüncesiyle -örneğin pek çok kişi ölecektir- vazifesinin kalktığını düşünebilir. Dikkat ederseniz, İmam Hüseyin (a.s.)'ın karşısında, zâhiri durumu ölçü alan herkesi yola devam etmekten caydıran o kadar şer'i özür olduğunu göreceksiniz. Bunlar peşi sıra patlak veren olaylardı. Önce Kufe halkının yüz çevirmesi ve Müslim'in öldürülmesi gerçekleşti. Farz ediniz ki, İmam Hüseyin (a.s.) burada şöyle diyebilirdi: "Bundan sonra şer'i özür vardır ve vazife düşmüştür. Yezid'e biat etmek istememiştik; ancak anlaşıldığı kadarıyla bu durumda olacak gibi değildir. Halk da tahammül etmiyor. O halde vazife ortadan kalmıştır. Bunun için zorla ve çaresizlikten Yezid'e biat ediyorum."

İmam Hüseyin (a.s.)'ın Hareketinin Son Merhalesinde, Yani Kerbelâ'da ve Âşurâ Gününde Sorunların Daha Çok Kendini Göstermesi

İkinci merhale, Kerbelâ hadisesi ve Âşurâ'nın gerçekleşmesidir. Bu merhalede, İmam Hüseyin (a.s.): “Çölün bu yarıklıkına karşı kadın ve çocuğun takati yoktur. O halde vazife kaldırılmıştır” diyebilirdi. Yani teslim olabilir ve şimdiye kadar kabul etmediği şeyi kabul edebilirdi. Veya Âşurâ günü, düşmanın saldırısı başlayıp İmam Hüseyin (a.s.)'ın ashabının çoğu şahâdete ulaştıktan sonra -yani sorunlar daha çok kendini göstermiştir- İmam Hüseyin (a.s.): “Şimdi savaşlamayacağı ve ilerlenemeyeceği belli oldu” diyerek, kendini geriye çekebilirdi. Veya İmam Hüseyin şehid edileceğini görüp şahâdetinden sonra da Âlûllah'ın -Emîrelmü'minîn (a.s.)'ın ve Peygamber (s.a.a.)'in haremi- çölde, namahrem ellerde yalnız kalacağını düşünerek, -artık namus meselesi öne çıkacaktır- gayret sahibi bir insan olarak şöyle buyurabilirdi: “Artık vazife kaldırılmıştır. Kadınların durumu ne olacak? Bu yola devam edersek ölürüz. Peygamber (s.a.a.) ve Emîrelmü'minîn (a.s.)'ın Ehl-i Beyt'i ve İslam âleminin en temiz kadınları düşmanların eline -şeref ve namus adına hiçbir şeyi tanımayan bir grup çapulcunun eline- düşecektir. Dolayısıyla vazife kaldırılmıştır.”

Sorunların Tamamı Karşısında ve İlahî Vazifeyi Yerine Getirme Doğrultusunda İmam Hüseyin (a.s.)'ın Benzersiz İstikameti

Aziz kardeş ve bacılar, dikkat ediniz! Kerbelâ hadisesine bu açıdan teveccüh edilmelidir; İmam Hüseyin (a.s.), Ali

Asgar'ın şehid olması, kadınların esir alınması, çocukların susuzluğu, gençlerin tamamının öldürülmesi ve Kerbelâ'da yaşanan diğer pek çok acı ve zor hadiselerin karşısında, olaylara sıradan birisi gibi baksaydı kendi görevini unuttur ve adım adım geri çekilerek şöyle diyebilirdi: "Artık vazifemiz yoktur. Şimdi Yezid'e biat edeceğiz. Çözüm nedir!? Zaruretler tehlikeleri mubah kılar." Ne var ki, İmam Hüseyin (a.s.) böyle yapmadı. Bu, onun istikamet ve tahammül sahibi olduğunun göstergesidir. İstikamet yani bu! İstikamet anlamı, her yerde sorunlara tahammül etmek anlamına gelmez. Büyük bir insanın sorunlara tahammül etmesi, maslahat gibi görünen ölçülerin karşısındaki meselelere tahammül etmesinden çok daha kolaydır. Bunlara tahammül etmek, diğer sorunlara tahammül etmekten çok daha zordur.

Bazen birisine: "Bu yoldan gitme, sana işkence yapabilirler" denildiği zaman dayanıklı birisi şöyle cevap verir: "İşkence etsinler! Ne sakıncası var? Yoluma devam edeceğim." Veya: "Gitme! Ölebilirsin" denildiğinde büyük bir insan şöyle cevap verir: "Olsun, öleyim! Ne önemi var?" Ancak öyle bir zaman olur ki, öldürülmek, işkenceye maruz kalmak ve mahrumiyete duçar olmak söz konusu değilken şöyle derler: "Gitme! Toplumun bir kısmı senin bu hareketinden dolayı öldürülebilir." Artık burada pek çoğunun hayatı ortadadır. Veya: "Gitme pek çok kadın, erkek ve çocuk senin bu hareketinden dolayı sıkıntıya düşebilir" denilir. Artık böyle bir durumda öldürülmeleri, kendileri için önemli olmayan kimselerin ayakları titrer. Ne var ki, öncelikle yüksek derecede basirete sahip olan ve nasıl büyük bir iş yaptığının farkında olan, ikincisi, kendine güç yetiren ve zayıflığa düşmeyen kimsenin ayağı titremez. İmam Hüseyin (a.s.)

Kerbelâ'da bu iki özelliği gösterdi. Bunun içindir ki, Kerbelâ hadisesi tarihin karanlığında güneş gibi parladı; henüz de parlamaktadır ve sonsuza kadar da parlayacaktır.

İmam Humeynî (r.a.)'ın, İmam Hüseyin (a.s.)'ın Basiret ve İstikametine Tam Anlamıyla Tâbi Olması

Büyük İmamımız İmam Humeynî (r.a.)'ın bu iki hususta, tam anlamıyla İmam Hüseyin (a.s.)'ı takip ettiğini arz etmek istiyorum. Dolayısıyla öncelikle İmam Humeynî (r.a.)'ın bu iki özelliği İnkılâbı başarıya ulaştırdı. İkincisi ise kendisinin dünyadan gitmesinden sonra da zaferi güvence altına aldı. Hem düşünsel muvaffakiyetini hem siz halkın böylesine azametli şekilde bir araya gelmesini hem de farklı milletlerin birçok alanda İslam ve kendi yoluna ilgi göstermelerini sağlayan yolun başarısını garantiledi. İmam Humeynî (r.a.) bu başarıları, istikametinden dolayı elde etmiştir.

İslam İnkılâbı Tarihinde İmam Humeynî (r.a.)'ın Daha Yolun Başında Karşılaştığı Zorluklara Örnekler

Bir gün İmam Humeynî (r.a.)'a şöyle dediler: “Bu harekete devam edersen Kum İlim Havzası'nı kapatacaklar.” Burada mesele can meselesi değildi ki, İmam Humeynî: “Canımı alsınlar, önemli değil” desin. Canını ortaya koymak isteyen pek çok insan vardır, ancak: “Senin bu hareketinle Kum İlim Havzası kapatılabilir” denildiğinde pek çoğunun ayakları titrer. Ancak İmamın ayağı titremedi, yolunu değiştirmeden ilerledi.

Bir gün İmam Humeynî (r.a.)'a şöyle dediler: “Bu yola devam edersen büyük âlim ve mercileri senin aleyhine tahrik edip

harekete geçirebilirler.” Yani İslam âleminde ihtilaf öne çıkar. İşte burada çoklarının ayakları titrer, ancak İmam Humeynî (r.a.)’ın ayağı titremedi ve İnkılâb başarıya ulaşana kadar yoluna devam etti. İmama defalarca: “Siz İran halkını Pehlevî rejimi aleyhine ayaklanmaya teşvik ediyorsunuz. Yere dökülecek kanların cevabını kim verecek?” Yani gençlerin kanlarını İmam Humeynî (r.a.)’ın karşısına çıkardılar. 1963-1964 yıllarında büyük âlimlerden birisi bu konu hakkında bana şöyle dedi: “-İmam Humeynî’nin- 8 Ağustos’taki hareketinde en iyi gençlerimizin çoğu öldürüldü. Bunların cevabını kim verecek?” Düşünceler bu tarzdaydı. Bu tarzdaki düşüncelerin baskısı herkesi yolundan vazgeçirebilirdi. Ancak İmam Humeynî (r.a.) istikamet gösterdi. Onun ruhunun büyüklüğü ve ona hâkim olan basiretin büyüklüğü buralarda görülüyordu...

Konuşmamızın özeti iki kelimedir -elbette bu özet genişletilebilir ve üzerinde düşünülebilir:

1. Âşurâ hareketinin en bariz çizgilerinden birisi, hatta daha ötesi Âşurâ hareketi çizgisinin göstergesi İmam Hüseyin (a.s.)’ın istikametinden ibarettir.

2. Büyük İmamımız İmam Humeynî (r.a.) kendi hareketi ve yaşam tarzında Hüseyinî hareket çizgisini seçti ve bunun için İslam Cumhuriyeti’ni garantileyebildi. Düşmanı, tehdit ve baskısından caydırabildi. Çünkü düşmana baskının eserinin olmadığını anlattı. Tehdidin eseri yoktur. Saldırmanın eseri yoktur ve bu hareket, bu sözlerle yoldan çevrilebilecek bir akım değil ve bu rehber, bu sözlerle yolundan çevrilebilecek bir rehber değildir. Bu söz, size anlattığım konuların özetidir.

3.6.1996 yılında İmam Humeynî (r.a.)’ın kabri şerifini ziyaret eden büyük halk kitlesine yaptığı açıklamaları.

33. KONUŞMA

İmam Hüseyin (a.s.)'a Yapılan “İslam'ın Dışına Çıktı” Suçlaması, Müslümanların Gaflet ve Vurdumduymazlığının Sonucudur

Hadiste şöyle buyrulmuştur: “*Adil imamın aleyhine kıyam eden kimsenin kanı boşa gitmiştir.*” Halkın kanına bu ölçüde değer veren İslam'ın buradaki tavrı budur. İmam Hüseyin (a.s.) kıyam ettiğinde, Peygamber (s.a.a.)'in, Fâtumatü'z-Zehra (s.a.)'nın ve Emîrelmü'minîn (a.s.)'in oğlu İmam Hüseyin (a.s.)'i adil imamın aleyhine kıyam eden birisi olarak tanıtan kimseler vardı. Adil imam kimdir? Yezid b. Muaviye!

Gelecekte Âşurâ Faciasının Tekrar Etmesinin Önünün Alınmasının Gerekliliği Hakkında Uyarı

İmam Hüseyin (a.s.)'i adil imamın karşısında kıyam eden birisi olarak tanıtan grup başarılı oldu. Zalim hükümetin kurumları neyi söylemek isterse onu söyler. Ancak halk bunu niçin kabul etmeli? Halk niçin sessiz kalmalı? Benim zihnim meşgul eden konu budur. Şimdi soruyoruz: Ne oldu da iş buraya vardı? İslam hükümlerini inceliklerine kadar bilen ve Kur'an ayetlerine dikkat eden İslam ümmeti, ne olmuştu da böylesine açık bir hadisede gaflete düşmüştü. Birden bire

bu büyük facia niçin patlak vermişti? Böylesi hadiseler insanı düşündürüyor. Sanki Bizler, Hz. Peygamber (s.a.a.) ve İmam Ali (a.s.) döneminde yaşayan insanlardan daha mı sağlamız? O halde bu duruma düşmemek için neler yapmalıyız? “Neler yaşandı ki, hadise bu raddeye vardı?” sorusuna kapsamlı olarak, kimseler cevap vermedi. Demek istediğim, bu konuda konuşulmadığı; konuşulduysa da bunun yeterli olmadığıdır. Bu nedenle bendeniz bugün, kısaca bu mevzu üzerinde durmak istiyorum. Sohbetim, olayın aslıyla kıyaslandığında kısadır. Konuyu başlıklar halinde sizlerin zihinlerine arz edeceğim. Sonrasında ise mevzu hakkında düşünün. Fikir adamları ve araştırmacılar konuyu derinlemesine araştırınsınlar. Salih amel sahipleri de “Bu konuda ne yapmalı da önü alınabilsin?” diye düşünsünler.

Bu hadisenin önünü almalıyız. Bu 50 yıl, 5 yıl, 10 yıl sonra olabilir ki, bakarsınız bir anda İslam toplumumuz bu hale gelmiştir, şaşırmanız. Eğer keskin gözler işlerin derinliğine nüfuz edip onları görür, güvenilir bir gözcü insanlara yolu gösterir, düşünen insanları, halkı ve işi yönlendirip hareketin sürükleyicisi olursa sorun o zaman çözümlür. İşte o zaman sağlam bir kalemiz olur ve kimse oraya nüfuz edemez. Lâkin olayları kendi haline bırakacak olursak tarih tekerrür edecektir. İslam ümmetinin önceden içine düştüğü vaziyet tekrar eder ve akan kanların hepsi heder olur.

Sadr-ı İslam'da iş öyle bir yere varmıştı ki, Bedir Savaşı'nda Emîrül-mü'minîn Ali (a.s.), Hz. Hamza ve diğer kumandanlar eliyle cehenneme gönderilen kişilerin çocukları, Yezid gibi torunları Peygamber-i Ekrem (s.a.a.)'in makamına oturdu. Bu şahıs, Resûl-i Ekrem (s.a.a.)'in ciğerparesinin kesilmiş başını önüne koydu ve bir sopayla Hazretin mübarek dudaklarına

vurmaya başladı. O esnada da şu şiiri okudu: “Kalksınlar Bedir’de ölenlerimiz ve görsünler, biz onları öldürenlere ne-ler yaptık.” Evet, hadise bu şekilde gerçekleşti.

Mesele budur. Bundan dolayıdır ki, Kur’an “ibret al” diyor! Nitekim Kur’an’da şöyle buyrulur: “*Deki: Yeryüzünde gezip dolaşın.*” Yani tarih sayfalarında gezin ve ne olduğunu görün; işte o zaman kendinizi sakındıracaksınız.

9.6.1996 yılında 27. Ordu Muhammed Resûlullah
(s.a.a.) Karargâhı Komutanlarıyla yaptığı görüşmedeki
açıklamaları.

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

34. KONUŞMA

Hak ve Bâtıl Cephesinde Havâssın (Seçkinlerin) Rolü⁴³

Mesela, Hz. Müslim b. Akil (r.a.) Kûfe'ye geldiğinde insanlar, “Benî Haşim ailesinden Hz. Hüseyin (a.s.)’ın amcaoğlu Müslim geldi. Onun yanına yardıma gidelim; çünkü onlar kıyam edecektir” vb. sözler sarf ettiler. Hz. Müslim’in etrafında toplandılar ve İmam adına kendisine on sekiz bin kişi biat etti. Beş-altı saat sonra Kûfe’ye kabile reisleri geldi: “Ne yapıyorsunuz, kiminle savaşıyorsunuz, kimi koruyorsunuz? Hepinizi öldürürler!” vb. sözler sarf ettiler. Bu sözler üzerine herkes evlerine gidiyor. İbni Ziyad’ın askerleri, Hz. Müslim’in bulunduğu ev olan Tev’e’nin hanesini kuşattıklarında, Hazretin Kûfe’ye gönderdiği elçisine karşı savaşanlar yine aynı şahıslar oldu. İşte bu karaktere sahip olanlar

⁴³ Kitabın bundan sonraki kısımlarında “havâss” kelimesiyle çok sık karşılaşılacaktır. Değerli okuyucuların, söz konusu edilen meseleyi daha iyi kavrayabilmeleri için “havâss” kelimesinden neyin kastedildiğini bilmeleri gerekir. “Havâss”, yani toplumda önde gelen, kitleler üzerinde nüfuzu olup toplum içinde saygınlığı bulunan ve yeri ve zamanı geldiğinde de toplumu aydınlatabilecek kapasiteye sahip kimseler. (çev.) Ayrıca daha derin ve detaylı bir bilgi için de yayınevimizden çıkan şu kitaba müracaat edilebilir: Ayetullah Seyyid Ali Hameneî, *Kerbela Kıyamında Avâm ve Havâss/Âşurâ’da Hak ve Bâtıl Cephelelerinin Seçkinleri*, Feta yay., Ekim 2015.

avâmdırlar. Olaylar karşısında bir fikirleri, teşhisleri, doğru bir tahlilleri bulunmamaktadır. Ortama göre hareket etmektedirler. Bunlar sıradan halktır. Dolayısıyla her toplumda özel şahıslar ve sıradan halk vardır. Filen “avam” halkı bırakıp “havas”(özel şahıslar)ı ele alacağız.

O halde her toplumun havâssı ve avâmı bulunmaktadır. Şimdilik avâmları bir kenara bırakıp havâsslara değinelim. Havâss dediğimiz insanlar iki fırkaya ayrılmaktadır: Hak cephesinin havâssı/seçkinleri ve bâtil cephenin havâssı/seçkinleri. Öyle değil mi? Bir grup insan fikir, medeniyet, marifet sahibidir. Hak cephesinde savaşılmaktadır. Hakkın kimliğini tanımışlardır. “Hak, bu cenahladır” der ve onu tanıır, onun için çalışırlar. Bu birinci gruba dâhil olan havâss, teşhis yapabilmektedir. Diğer grup ise hakkın karşısındadır ve ona muhaliftirler. İslam’ın ilk yıllarına, sadr-ı İslam’a dönecek olursak; bazıları İmam Ali (a.s.), İmam Hüseyin (a.s.) ve Haşimoğullarının tarafında yer alıp onların dostuydu. Diğer bir grup ise Muaviye’nin ve Ümeyyeoğullarının dostlarıydı ki, onlar da seçkinlerdendi; düşünen, akıl sahibi ve zeki kişilerdi. Ümeyyeoğullarının bu taraftarları da havâsstandı; onların içerisinde de seçkinler bulunmaktaydı.

Demek ki, toplum içerisindeki havâss dâhilinde de hak taraftarı ve bâtil yanlısı olan seçkinler bulunmaktaydı. Bâtil yanlısı olan seçkinlerden beklenen nedir? Tabii ki, hak ve sizler aleyhine plan yapmalarını beklersiniz; bu nedenle de açıkça bildiği gibi onunla mücadele etmeniz, savaşmanız gerekmektedir..

9.6.1996 yılında 27. Ordu Muhammed Resûlullah (s.a.a.) Karargâhı Komutanlarıyla yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

35. KONUŞMA

Havâssın Dünya Sevgisi, Tarihte, Hüseyin b. Alilerin Katligâha Gitmelerinin Alt Yapısını Oluşturmaktadır

Azizlerim! Hak yanlısı olan bu seçkinler iki türdür. Bir kısmı dünya karşısında hayat, makam, şehvet, para-servet, lezzet, rahatlık, şehvet, şöhret vb. güzel şeylerle ilişki içerisinde. Bunların her biri hayatın güzellikleri, metadır. “Dünya hayatının geçimliliği (meta).” Geçimlilik (meta) yani faydalanılan şeyler. Kur’an’da şöyle buyrulur: “*Bunlar dünya hayatının meta (geçimliliği)dir.*”⁴⁴ Kur’ân’da metaa yüklenen anlam kötü değildir. Meta, Allah’ın sizler için yarattığı şeylerdir. Ama -Allah göstermesin- çetin bir imtihan gelip çatığında bu nimetlere kapılarak kendinizden geçerseniz bu nimetlerden kopamayan seçkinlerden olursunuz. Ama bu nimetlerden istifade edip zor bir imtihan ile karşılaştığımızda bunlardan rahatlıkla el çekebiliyorsanız seçkinlerin diğer bir kısmına dâhil olursunuz.

Hak Taraftarı Olan İki Grup Havâss

Bunlar hakkında iyi düşünün; zira bu meseleler dikkatle incelemeyi gerektiren hususlardır. İnsanoğlu toplumu, inkılâbı ve düzeni alelade bir şekilde garanti altına alamaz.

⁴⁴ Âl-i İmrân, 14.

Bunun için dikkat etmeli, düşünmeli ve araştırma ve incelemelerde bulunmalıdır.

Bu iki kısım, iki insan tipolojisi, iki tür hak taraftarı seçkinlerdir. Her toplumda hak yanlısı seçkinlerin iyi kısmı, yani gerektiğinde dünya metaından el çekip yüz çevirenlerin sayısı çok olursa İslam toplumu hiçbir zaman İmam Hüseyin (a.s.) dönemindeki insanların düştüğü hataları tekrarlamaz; buna emin olun! Toplum bu minvalde olursa ebediyete dek garanti altına alınmış olur. Ancak bunlar az olur ve seçkinlerin ikinci kısmı, yani hakkı tanımalarına ve ona taraftar olmalarına rağmen dünyaya kendilerini kaptıranlar, onun karşısında ayakları titreyenler ve dünya metanın gönüllerini çeldiği kimseler fazlalaşursa elbette böyle bir garantiden söz edilemez ve toplum tehlikeye düşer.

Dünya ne demektir? Para, ev, şehvet, makam, şöhret, yaşama arzusu/can korkusudur. Eğer birileri canı için Allah'ın yolunu terk ediyorsa, bu kimseler hakkı söylemeleri gereken yerde onu dillendiremezler. Çünkü bunu yaptıkları takdirde canları tehlikeye düşecektir; bunlar makamları, servetleri, çocukları, aileleri, dostları ve yakınları için Allah yolunu terk ederler. Eğer bunların sayısı diğerlerinden fazla olursa o zaman “eyvah” demenin vaktidir. O zaman Hüseyin b. Ali (a.s.) Kerbelâ'da doğranır. O ve onun gibiler katligâhlara çekilirler. O zaman Yezidler iş başına gelir ve Benî Ümeyye bin ay boyunca, Peygamber-i Ekrem (s.a.a.)'in tesis ettiği ülkede yönetimi ele geçirip hüküm sürer. İmamet de saltanata dönüşür.

9.6.1996 yılında 27. Ordu Muhammed Resûlullah (s.a.a.) Karargâhı Komutanlarıyla yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

36. KONUŞMA

Âşurâ'dan Önce, Hadiselerin Gerekli Zamanda Yeniden Ele Alınmasında Havâssın Karar Almasının Önemi

Allah Teâlâ, İmam Ali (a.s.) ve İmam Hüseyin (a.s.)'in Kanlarının Hak Sahibidir

Emîre'l-mü'minîn Ali (a.s.)'in kanı İmam Hüseyin (a.s.)'in kanı kadar değerlidir. Nitekim okuduğunuz Vâris Ziyâreti'nde şöyle demektesiniz: “*Selam olsun sana ey Allah'ın kanı ve kanının oğlu!*” Yani Allah, İmam Hüseyin (a.s.)'in ve babası Emîre'l-mü'minîn Ali (a.s.)'in da kanının sahibidir. Bu tabir başka hiç kimse için kullanılmamıştır. Dünyada dökülen her kanın (onun hakkını arayan) sahibi, vardır; kan sahipleri. Biri öldürüldüğünde babası, oğlu veya kardeşi onun kanının sahibi olurlar. Araplar bu kanı sahiplenme hakkına *كُلٌّ/şâr* demektedir.

İmam Hüseyin (a.s.)'in *sârı* Allah azze ve celle'nindir; yani Hazretin kanının hakkı Allah'ın kendisine aittir. Aynı şekilde, Emîre'l-mü'minîn Ali (a.s.)'in kanının sahibi de Allah'tır. Bu iki yüce şahsiyetin dökülen kanlarının sahibi bizzat Allah'ın kendisidir.

İmam Hüseyin (a.s.)'in İmtihan Koşullarının Zorluğu

Emîre'l-mü'minîn Ali (a.s.), bu arz ettiğim vaziyetten dolayı şehid edildi. Onsan sonra İmam Hasan (a.s.) da aynı

sebepler nedeniyle altı aydan daha fazla yöneticilikte kalamadı; zira onu yapayalnız bıraktılar. İmam Hasan-ı Mücteba (a.s.), İslam toplumunda seçkinlerin arasında bile ahlakî çöküntünün fazlasıyla meydana gelmiş olduğunu gördü. Bu az sayıdaki insanlarla giderek, Muaviye ile savaşır şehid olursa bile onun kanının peşinden gitmeyeceklerini anladı. Muaviye'nin propagandası, parası, desiseleri vb. hilelerinin hepsi toplumu etki altına alacak, bir iki yıl içerisinde de insanlar, "Hz. Hasan, Muaviye ile boşuna savaştı" kanaatini taşıyacaklardı.

İmam Hasan (a.s.) her şeyi etraflıca düşündü. Toplumun sürüklenebileceği mecrayı görüp kanının heder edileceğini ve bunun da İslam toplumunun hayrı için bir değerinin olmadığını gördü. Bu nedenle Hazret, başına gelen tüm zorluklara göğüs gerdi ve meydana savaşılarak şahâdete erişme hareketine girişmeyi uygun bulmadı. Bildiğiniz gibi, bazen şehid olmak hayatta kalmaktan daha kolay; yani hayatta kalmak şehid olmaktan daha zor olabilmektedir. Mana, hikmet ve basiret sahipleri bunu çok iyi anlar ve bilirler. Bu insanlar bazen hayatta kalma, yaşama, toplum içinde çaba harcamanın Allah yolunda öldürülüp şehid olmaktan ve bu şekilde Allah'a kavuşmaktan daha zor bir iş olduğunu idrakindedirler. İmam Hasan (a.s.) da zor olanı seçti.

İmam Hasan (a.s.)'ın Döneminde, Ölmenin Karşısında Hayatta Kalmanın Değeri

O zamanın durumu bu şekildeydi; seçkinler teslim olmuşlardı. Harekete geçmeye hazır değillerdi. Bu sebeple Yezid başa geçti ve o savaşılması gereken biriydi. Yezid kötülükte öyle bir derecedeydi ki, eğer bir kişi ona karşı kıyam

eder ve öldürülürse kanı heder olmayacak, boşuna akmayacaktı. İmam Hüseyin (a.s.) bu nedenle kıyam etmiştir. Yezid'in hâkimiyet döneminde durum öyle bir hal almıştı ki, İmam Hasan-ı Mücteba (a.s.)'ın zamanının aksine, kıyamdan başka bir seçenek söz konusu olamazdı; tek seçim buydu. İmam Hasan (a.s.)'ın, hayatta kalmak veya kıyam edip şehid olmak şeklinde iki seçeneği bulunmaktaydı. Hayatta kalmanın tesir ve zahmeti, öldürülmekten daha fazla idi. Bu nedenle İmam Hasan (a.s.) da hayatta kalmayı tercih etmiştir. İmam Hüseyin (a.s.) için ise sadece bir seçenek söz konusuydu. O'nun için kıyam etmemenin ve hayatta kalmanın bir anlamı bulunmamaktaydı. Mutlaka surette kıyam etmesi gerekmektedir. Bu kıyam neticesinde ya yönetimi ele geçirir veyahut da bu gerçekleşmezse şehir olurdu. Bu şekilde yapılması gereken şeyi göstermeli ve gidilmesi gereken yola işaret etmeliydi. Yolun başına bayrağı dikerek, "Bu tür durumlarda yapılması gereken şey budur" demeliydi. Bu nedenlerle İmam Hüseyin (a.s.) kıyam etmiştir.

İmam Hüseyin (a.s.) kıyam ettiği zaman, İslam toplumunda sahip olduğu yücelik ve saygınlığa rağmen, yukarıda tasvir ettiğimiz havâss ona yardım etmedi. Bakın! Seçkinler bir toplumu nasıl, ne şekilde ve ne kadar bozabiliyor!

İmam Hüseyin (a.s.) ve Abdullah b. Zübeyir'in Durum ve Hareketlerinin Karşılaştırılması

Hazretin kıyamını, Medine'den ayrılışını araştırırken şunu gördüm: İmam (a.s.)'ın Medine'den çıktığı günden bir önceki gece Abdullah b. Zübeyr de şehirden çıkmıştı. İkisi de aynı durumdaydı. Ancak İmam Hüseyin (a.s.) nerede, Abdullah b. Zübeyr nerede?!

İmam Hüseyin (a.s.)'ın konuşması, karşılık vermesi, sa-
vaşı o denli etkili idi ki, zamanın Medine valisi Velid b. Utbe,
İmam Hüseyin (a.s.) ile konuşmaya bile cesaret edememek-
teydi. Mervan'ın sözlerine karşı Hazret öyle bir cevap ver-
miştir ki, Mervan susup oturmak zorunda kalmıştır. Bu in-
sanlar aynı zamanda Abdullah b. Zübeyr'in evini kuşatan
kişilerdir. Abdullah b. Zübeyr, onlara kardeşiyle "Bana vali
konağına gelmemem hususunda müsaade edin." mesajını
yolladı. Cevaben: "Dışarı çıkmazsan seni öldürür ve şunu
şunu yaparız" dediler. Bu tehditler karşısında Abdullah b.
Zübeyr kardeşini gönderme kararını alarak, yumuşama gös-
terdi ve kendisinin de daha sonra geleceğini belirtti. Muhasa-
rayı gerçekleştirenlerden biri bu izni verdi. Abdullah b. Zü-
beyr sıradan bir sahabe değildi; ama İmam Hüseyin (a.s.)
ile bu denli bir farkı bulunmaktaydı.

Hürmeti, azameti, şahsiyeti ve ruhî kudretinden dolayı
kimse İmam Hüseyin (a.s.)'a bu şekilde davranamaz, onunla
bu şekilde konuşmaya cüret edemezdi. Sonrasında Mekke'ye
geldiği zaman, İmam Hüseyin (a.s.)'a yetişip onunla konu-
şan herkes Hazrete nezaketle hitapta bulunmaktaydı. "Sana
kurban olayım; anam, babam, amcam, dayım sana feda ol-
sun" vb. sözlerle kendisiyle muhatap olmaktaydılar. İmam
Hüseyin (a.s.)'ın Müslümanlar yanındaki şahsî mertebesi
bu şekilde seçkindi.

Abdullah b. Muti, Mekke'de Hazretin yanına geldi ve
şunu arz etti: "Ey Resûlullah'ın oğlu! Kıyam eder öldürü-
lürseniz, bu yönetim sizden sonra bizleri köleleştirecektir.
Bugün sizin ihtiramınız, korkunuz ve heybetiniz sebebiyle
bizlere normal bir muamelede bulunuyorlar" dedi. Haz-
retin yüceliği bu şekildeydi. Bu azamete sahip olan İmam

Hüseyin (a.s.) karşısında İbni Abbas, Abdullah b. Cafer, -Hazreti sevmemesine rağmen- Abdullah b. Zübeyr saygı göstermekteydiler.

Büyükler, hak ehlinin seçkinleri olan bu şahsiyetler, yönetimi elinde bulunduran Ümeyyeoğullarının tarafında de-ğillerdi. Bu bâtil yönetimi desteklemiyorlardı. Hatta arala-rında İmam Ali (a.s.)'ın Şıası olanlar, onu ilk halife olarak kabul edenler de bulunmaktaydı. Tüm bu havâss ehli kişiler yönetimin şiddetiyle karşılaştıklarında canlarının, sağlıkların-ın, rahatlarının, makamlarının ve mallarının tehlikeye düş-tüğünü gördüklerinde geriye çekildiler. Haliyle bunlar geri çekilince de halkın avâm kısmı da öteki tarafa geçti.

İmama Hüseyin (a.s.)'ı Davet Eden Havâssın Arasında Dünya Malına Gönül Verenler Çoktu

Kûfe'den İmam Hüseyin (a.s.)'a mektup yazıp onu şehir-lerine davet edenlerin isimlerine baktığınız zaman hepsinin havâss, yani toplumun ileri gelen seçkinleri olduğunu gö-receksiniz. Yazılan bu mektuplar çok fazlaydı. Yüzlerce sa-hife, çuvallar dolusu mektup yazılmıştı. Bu mektupların bir-çoğunu şehrin büyükleri, ileri gelenleri, tanınmışları, yani seçkinleri yazmıştı. Ancak zikredilen bu mektupların muh-tevasından kaynaklanan havasına baktığınızda, bu hak yan-lısı havâsstan hangilerinin dinlerini dünyaya satıp kurban etmeye hazır olduklarını anlarsınız; bu durum mektuplar-dan anlaşılmaktadır.

Dinini, dünya için kurban etmeye hazır olanların sayı-sının fazla olması dolayısıyla, Müslim b. Akil Kûfe'de şe-hid edildi. On sekiz bin kişinin İmam Hüseyin (a.s.) adına

Müslim'e biat ettiği bu şehirden İmam Hüseyin (a.s.)'a karşı Kerbelâ'da savaşan yirmi bin, otuz bin insan çıkıyor. Burada görüldüğü gibi, havâssın hal ve hareketi, avâmın/halkın duruşunu da etkilemekte ve onları kendi peşinden sürüklemektedir.

Bilmiyorum! Bu hakikatin azameti akıllı insanların yakasını hiçbir zaman bırakmaz. Mesele bizler için aydınlığa kavuşuyor mu, kavuşmuyor mu? Kûfe hadisesinin şu şekilde gerçekleştiğini hepimiz duymuşsunuzdur: İmam Hüseyin (a.s.)'a mektup yazdılar. Bunun üzerine Hazret de amcaoğlu Müslim b. Akil'i Kûfe'ye gönderdi. "Müslim'i gönderdim. Eğer durumun müsait olduğuna dair beni haberdar ederse ben de gelirim." dedi. Bunun üzerine Müslim b. Akil Kûfe'ye gitti. Şîa'nın ileri gelenlerinin evlerine misafir oldu. İmam Hüseyin (a.s.)'ın mektubunu okudu. İnsanlar grup grup gelip bağlılıklarını bildirdiler. O sırada Kûfe valisi, Numan b. Beşir adındaki şahıstı. Zayıf ve mülayim bir kişiydi. "Benimle savaşmayan ile ben de savaşmam" düşüncesindeydi ve bu nedenle de Müslim b. Akil'in çalışmalarına karşı herhangi bir müdahalede bulunmadı. Buna binaen de ortamın sakin olduğunu gören şehir halkı biat etmeye devam etmeye başlamıştı.

Emevîlerin seçkin taraftarından iki üç kişi Yezid'e "Eğer Kûfe'yi elinde tutmak istiyorsan buraya uygun birini gönder; Numan b. Beşir, Müslim b. Akil'in karşısında duracak biri değildir" minvalinde mektup yazdı. Yezid de o sırada Basra valisi olan Ubeydullah b. Ziyad'ı Kûfe valisi olarak gönderdi. Ubeydullah b. Ziyad, Basra valiliği yanında Kûfe valiliğini de yerine getirmek üzere göreve getirildi. Bunun üzerine Ubeydullah b. Ziyad bir çırpıda yeni görev yeri olan Kûfe'ye gitti. Bu şahsın Kûfe'ye gelişinde de havâssın rolü

bulunmaktadır; eğer süre kifayet ederse bunlardan da birkaç örnek arz etmeye çalışacağım.

Ubeydullah, Kûfe'ye vardığında gece idi. Kûfe'nin olayları tahlil etmekten yoksun olan avâm halkı, yüzü kapalı birinin maiyetiyle birlikte şehre girdiğini görünce onu İmam Hüseyin (a.s.) zannedip "Selam sana ey Resûlullah'ın oğlu!" diyerek karşıladı.

Havâssın Avâm Üzerindeki Tebligatının Rolü ve Etkisi

Avâm insanın durumu işte budur. Tahlil etme amelini yerine getirmeyen, meseleleri tahkik edip araştırmaz. Atı ve teçhizatıyla şehre birinin geldiğini görür görmez ve henüz bir tek kelam bile etmeden onu İmam zannedip hataya düştüler. İçlerinden biri "Bu İmam Hüseyin'dir" deyince "İmam Hüseyin! İmam Hüseyin!" nidaları yükselmeye başladı. Ona selam verip ihtiram gösterdiler. Halbuki biraz sabredin ve gelen kişinin kim olduğuna iyice bir bakın ki, gelen kimdir?

Ubeydullah da insanların bu coşkusuna iltifat göstermeden vali konağına gitti. İşte o andan itibaren Müslim b. Akil ile mücadele planına başladı. Bu planın temelinde, Müslim b. Akil'in taraftarlarını en ağır baskı, tehdit ve işkencelere duçar etmek vardı. Bunun için Hani b. Urve'yi hileyle vali konağına getirtti. Çünkü Müslim b. Akil, Hani b. Urve'nin evinde kalmakta ve en büyük desteği de onun kabilesinden görmekteydi. Casuslar Ubeydullah b. Ziyad'a bu durumu haber verdi ve o da türlü bahanelerle Hani b. Urve'yi sarayına getirtti. Onu zorla alıkoymamasının nedeni; Müslim'i destekleyen Kûfelilerin ve özellikle de Hani bin Urve'nin kabilesinin durumdan şüphelenmesini önlemektir.

Olayın burasında da havâssın rolü, tabiri caizse hakkı tanıyan ve onu bâtıldan ayıran, ancak dünyalarını hakka tercih edenler kendini göstermektedir. Diğer taraftan Müslim büyük bir kitleyle harekete geçti. İbni Esir'in bildirdiğine göre; bu olayın yaşandığı gün Müslim b. Akil'in otuz bin taraftarı bulunmaktaydı. O gün, sadece Müslim'in oturduğu evin önüne toplanıp, ona bağlılıklarını bildiren dört bin kişi bulunmaktaydı.

Bu olay Zilhiccenin dokuzuncu gününde yaşanmaktadır. İbn Ziyad Topluluğun içerisine casuslarını yollayıp "Bunlar Emevilerdir! Muaviye, Yezid ve Ubeydullah gibi her şeye sahip kişilerle mücadele edilebilir mi? Paraları, orduları ve imkânları var, diğerlerinin ise hiçbir şeyi yok, en iyisi bir şeye karışmadan evde beklemek" gibi manipülasyon içerikli sözleri yayararak halkın dağılmasını sağladı. Öyle ki, gün bitiminde Müslim b. Akil'in yanında o binlerce kişiden hiç kimse kalmamıştı!

Bu durumu tahlil eden Ubeydullah, tüm Kûfelilerin yatısı namazını mescitte cemaatle kılması gerektiğine dair emir çıkartarak, bunun şehrin her yerinde duyulmasını sağladı. Tarihî kaynakların yazdığına göre; o günün yatısı namazında Kûfe mescidi, Ubeydullah'ın arkasında saf tutmak için gelen insanlarla dolup taşmıştı. Neden böyle oldu? Bunun nedenleri üzerine düşündüğümde havâssın hatalı olduğunu görmekteyim. Hak taraftarı havâss kişiler de suçluydu. Maalesef, bu hak taraftarı havâssın bir kısmı, kötülüğün en son raddesinde bir duruş sergiledi. Mesela; bunlardan biri Kadı Şureyh'tir. Oysa bu şahıs Emevilerden biri değildi; hakkın kiminle, kimin hak ile olduğunu anlayan, idrak eden ve mevcut durumu iyi tahlil edebilecek biriydi. Hani b. Urve'yi başı yüzü kanlar içinde zindana attıkları zaman, Kadı Şureyh'in kabile fertleri hükümet konağını muhasara etmişti.

Hani b. Urve'nin Şahâdetinde Kadı Şureyh'in Olumsuz Tavrı

Hani b. Urve hadisesinde İbni Ziyad halkı teskin için Urve'nin kendini ziyarete geldiğini, ancak hastalandığını bu nedenle de huzurlarına gelemediğini belirtti; isterlerse onun durumunu kontrol etmesi için birini seçip gönderebileceklerini söyledi. Zira Hani'nin kabilesi ve taraftarları onun ölümünden şüpheleniyorlardı, o da bu nedenle korkmuştu. Neticede İbni Ziyad'ın bu önerisi makul görülüp âlim ve mütedeyyin biri olarak bilinen Kadı Şureyh, Urve'nin durumunu araştırıp Kûfelilere bildirmesi için seçilen kişi oldu. Kadı Şureyh saraya alındıktan sonra İbni Ziyad ona "Hani'nin hayatta olduğunu göreceksin; dışarı çıktığında da onun hayatta olduğunu söyle!" dedi. Gerçekten de Kadı Şureyh, Hani b. Urve'yi görmesi için saray askerlerinden bazılarıyla zindana götürüldüğünde onun hayatta; ama yaralı olduğunu gördü. Urve ona, Kûfelilerin kendini kurtarmak için neden geldiklerini sordu ve İbni Ziyad'ın ne amaçla geldiğini anlattı. Ancak ne yazık ki, Kadı Şureyh Hani'ye Kûfelilerin onu kurtarmak için toplandıklarından bahsetmediği gibi, dışarı çıktığında da casusların durumu İbni Ziyad'a aktarmasından endişe edip korkarak, bu meselenin üzerini örttü, anlatmaya cesaret edemedi; Urve'nin hasta olduğunu ve iyileşene dek İbni Ziyad'ın yanında kalacağını, durumunun iyi olduğunu bildirdi. Kûfeliler de bu haber üzerine saray kuşatmasını kaldırıp evlerine döndüler.

Cesaret edememek ne anlama gelmektedir? Dünyayı ahirete tercih etmek! Tâbiünden olan Kadı Şureyh'in bu tercihi, onun dünyaya nasıl tamah ettiğini; salih bir Müslüman olan Urve'yi, zalim Ubeydullah'ın zindanlarında şahâdetle

sonuçlanacak işkenceye hangi korkularla ve beklentilerle terk ettiğini gözler önüne seriyor. Oysa sarayı kuşatan Kûfelilere hakikati anlatsa, “Hani hayattadır; ama işkence görmekte ve bu nedenle de ölmek üzeredir” deseydi belki de saraya baskın yapılacak ve Urve kurtarılacaktı. Zira İbni Ziyad’ın Kûfe’deki gücü henüz tam anlamıyla yerleşmemiştir. Urve ve Müslim b. Akil, Kûfe’nin yönetimini ele alacak ve İmam Hüseyin (a.s.) da kıyâmı için güçlü bir merkez edinecekti. İmam Hüseyin (a.s.) sadece altı ay sürecek bir İslamî hükümet bile teşkil etseydi, inanın bunun birçok bereketi olacaktı. Tarihin akışı değişecekti. Ama Kadı Şureyh’in zalimlerin yanında olma tercihi Urve’nin, Müslim’in ve Hz. Resûl-i Kibriyâ aleyhi âlâfu’t-tahiyyeti ve’s-senânın ciğerparesi İmam Hüseyin aleyhisselâmın şahâdetiyle neticelendi.

Bazen, doğru zaman ve yerde yapılan bir eylem tarihi değiştirip onu doğru yönde ilerletebilmekte; fakat korku, dünya sevgisi, yaşama kaygısı vb. nedenlerle gerekli olan bu eylemi yerine getirmemek ise tarihi ters yüz edip diplere çekebilmektedir. Ey Kadı Şureyh! Hani’nin kötü durumunu gördüğün halde neden buna tanıklık etmedin?

Bu, dünyalarını dinlerine tercih eden havâssın rolüdür.

Kûfe’ye geri dönelim; Ubeydullah b. Ziyad şehrin önde gelen kabile reislerine “Gidin ve halkı, Müslim’in etrafından dağıtın; bunu yerine getiremezseniz sizleri öldürürüm” dediği vakit, bu şahıslar neden bu emri kabul edip yerine getirdiler? Bu kabile reisleri Emevî değillerdi ve Şam’dan da gelmemişlerdi. Üstelik Şebes b. Reb’î gibi bu zâtların bir kısmı İmam Hüseyin (a.s.)’a mektup yazıp onu Kûfe’ye davet eden şahıslardandı. Ancak Ubeydullah’ın tehditleri karşısında Müslim’in etrafındaki insanları dağıtmak için faaliyet

gösterenlerin ilkleri arasında da yine bu şahıs yer aldı. Şebes b. Reb'ın bulduğu hassas anlardaki gibi vakitlerde Ubeydulah b. Ziyad yerine Allah'tan korksalardı tarih değişirdi, değişecekti.

Farz edelim bunlar, bu şahıslar üzerlerine düşeni yapmadı; peki Müslim'in etrafında bulunan havâss mü'min insanlar, neden propagandalara uyararak onu yalnız bırakıp avâm insanlar gibi dağıldılar? Bu insanlar arasında iyi kişiler bulunmaktaydı. Nitekim burada hata edenlerden bir kısmı sonradan hatalarını anlayıp Kerbelâ'ya gelip şehid oldular.

Tevvâbin Kıyamının Etkisinin Az Olmasının Sebebi: Geç Karar Alma ve Teşhiste Gecikme

Elbette Kerbelâ'da şehid olanlar bu hatalarının kefareтини ödemiş oldu. Hatalarını düzelterken bu insanlar mevzuumuzun dışında olduklarından isimlerini zikretmiyoruz. Fakat hakkın havâssından, hata yaptığı halde Kerbelâ'ya gitmeyenler oldu. Gidemediler; ilahî tevfiik nasipleri olmadı. Daha sonra ise pişmanlıkları nedeniyle Tevvâbîn'den olmak zorunda kaldılar; ama ne fayda!

Peygamber'in evladı İmam Hüseyin öldürülüp bu dünyadan göçtükten sonra; facia gerçekleşip tarihin seyri inişe geçtikten sonra bunun ne faydası olur? Bu nedenledir ki, sayıları Kerbelâ şehidlerinden kat kat fazla olan Tevvâbîn hareketi mensupları, Kerbelâ şehidleri gibi bir günde şehid edilmelerine rağmen, Kerbelâ şehidlerinin tarihte yarattığı eserin binde birini bile gerçekleştirebilmiş değildir. Bunun nedeni, harekete zamanında katılmamaları ve yapmaları gereken şeyi zamanında yapmamalarıdır. Kararlarını geç verip

meseleyi vaktinde teşhis edemediler. Neden Müslim b. Akil'i yalnız bıraktınız? İmam Hüseyin (a.s.)'ın elçisi olduğunu gördünüz. İmam'ın emri üzere yanınıza gelmiş ve sizler de ona tâbi olup biat etmişsiniz. Bu sözüm elbette avâm için değil; havâssa yönelik konuşmaktayım. Neden ikinci namazından sonra Müslim'i yalnız bıraktınız da o Tev'a'nın evine sığınmak zorunda kalmıştı.

Eğer bu hak taraftarı olan havâss, Müslim'i yalnız bırakmasaydı, mesela yüz kişi olsaydı, Müslim'i birinin evine götürüp orayı koruyabilirlerdi. Nitekim Müslim b. Akil, Ubeydullah tarafından yakalanmak istendiğinde tek başına olmasına rağmen saatlerce sürdü. İbn Ziyad'ın ve askerlerinin birçok hamlesini Müslim geri püskürtmeyi başardı. Eğer onun yanında yüz kişi bulunsaydı yakalayabilirler miydi? Yakalayamazlardı ve halk yeniden onun etrafında toplanmaya, kenetlenmeye başladılar.

Burada, hak taraftarı havâssın Müslim'i korumamakla büyük bir hata yaptıkları anlaşılmaktadır. Gördüğünüz gibi; her nereden hareket edersek edelim dönüp dolaşıp havâssa/seçkinlere gelmekteyiz.

Gerektiği anda havâssın doğru karar alması ve meseleyi teşhis etmesi, dünyadan vazgeçmesi, Allah için harekete geçmesi tarihe kurtuluş bahşeden hususlardır. Değerleri kırtarıp onları muhafaza eder. Yapılması gereken şeyi vaktinde yerine getirmek gerekir.

9.6.1996 yılında 27. Ordu Muhammed Resûlullah (s.a.a.) Karargâhı Komutanlarıyla yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

37. KONUŞMA

H. Ebû Abdillah (a.s.) Tüm İnsanlık İçin En Büyük Belirleyici Unsur ve Örneklerden Birisidir

İnsanların En Akıllısı, Allah'ın Velilerini Seçip Örnek Alır

Büyüklere benzemeye çalışmak ve Allah'ın velilerine bağlanmak akıllı insanların işidir. Herkes kendisi için bir örnek ister ve örneğinin peşinde gider; ancak örneğin bulunmasında herkes doğru yoldan gitmez. Bazı kimselere “Zihnini celp eden şahıs kimdir?” diye sorulduğunda, ömrünü nefsanî isteklerine uymakla geçiren ve yalnızca gafillerin hoşuna gidecek hünerleri olan -küçük ve gafil insanları oyalayacak hünerin dışında başka bir şeye sahip olmayan- hakir ve alçak kimseleri sıralarlar. Söz konusu bu kimseler, sıradan insanların âlimi ve örneği olurlar. Bazıları ise siyasetçileri, tarihî şahsiyetleri ve bunlara benzeyen insanları kendilerine örnek edinirler. İnsanların en akıllıları ise Allah'ın veli kullarını kendilerine örnek edinen kimselerdir. Zira Allah'ın veli kullarının en büyük özelliği, cesaret ve gücün son haddinde kendi nefislerini kontrol altına almaları ve nefsanî isteklerinin emri altına girmemeleridir.

Eski filozof ve hekimlerden birisi İskender'e: “Sen, kölelerimden birisisin” der. İskender şaşırır ve çok sinirlenir.

Filozof şöyle der: “Sinirlenme! Sen şehvet ve gazabının kölesisin. Bir şey istediğin zaman şaşkın ve kararsızsın; bir şeye kızdığın zaman da şaşkın ve sabırsızsın! Sen böyle yaparak, şehvet ve gazabına kulluk etmekte; hâlbuki şehvet ve gazap benim kölelerimdir.”

Bu hikâyenin doğruluk payı olabilir de olmayabilir de. Ancak Allah'ın velileri, peygamberler ve beşeriyeti ilahî yola hidayet eden şahıslara nispet ettiğimizde doğrudur. Yusuf (a.s.), İbrahim (a.s.) ve Musa (a.s.) vd. buna örnektir. Allah'ın veli kullarının hayatlarında bunun çeşitli örnekleri mevcuttur. İnsanların en akıllıları, bu büyükleri, cesur ve güçlü insanları kendilerine örnek alıp bu sayede batınlarında güç ve büyüklük elde edenlerdir.

İmam Hüseyin (a.s.), En Büyük Belirleyici Örneklerden ve Varlık Âleminin Tamamının İhtiyaç Duyduğu Numunelerden Birisidir

Bu büyük şahsiyetler arasında öyle kimseler vardır ki, hiç şüphesiz İmam Hüseyin (a.s.) bunlardan birisidir. Hakikaten söylenmesi gerekir ki, sadece bizim gibi hakir ve değersiz insanlar değil, bilakis; veliler, büyük insanlar ve Mukarreb Meleklerin ruhları ve bizim için açık olmayan ve aşına olmadığımız varlık âleminin tamamı Hüseyin b. Ali (a.s.)'in nursal yansımasına muhtaçtır ve o, güneş gibi parlamaktadır. İnsan bu güneşin nursal yansımasından istifade ederse son derece büyük ve seçkin bir iş yapmış olacaktır.

14.12.1996 yılında Pastar günü münasebetiyle İslam İnkılabı Muhafızlarıyla yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

38. KONUŞMA

İbadet, Marifet, Basiret, İstikamet ve Cesaret; Seyyidü’ş-Şüheda (a.s.)’ın Şahsiyetinin Varlıksal Boyutları

İmam Hüseyin (a.s.)’ın Yaşamı Boyunca Hüseyinî Himmetin Yansımaları

Dikkat ediniz! İmam Hüseyin (a.s.) Peygamber (s.a.a.)’in oğluydu, Emîrelmü’minîn (a.s.) ve Fâtmatü’z-Zehra (s.a.)’nın oğluydu -bunların tamamı bir insana yücelikler bahşeden değerlerdir-. İşte, öyle bir evde yetişen birisi olarak, maneviyatı çok güçlüydü ve aynı zamanda cennetin efendilerindendi, ancak bunlarla yetinmedi. Allah Resûlü (s.a.a.) dünyadan göçtüğü zaman, İmam Hüseyin (a.s.) dokuz on yaşlarında bir gençti. Emîrelmü’minîn (a.s.) şahâdete ulaştığında otuz yedi, otuz sekiz yaşlarında bir delikanlıydı. Eğitim, öğretim ve çabalarla dolu bir dönem olan Emîrelmü’minîn (a.s.)’ın zamanında, kabiliyetlerle donanmış böylesi bir sermaye babasının eliyle yoğrulmuş ve ıslıl ıslıl parlayan güçlü birisi haline gelmişti.

Eğer bir kimse bizim gibi bir himmete sahipse “Yeter artık, güzel! Bununla Allah’ın huzuruna gideyim” der. Hüseyinî himmetse bu değildir. İmam Hüseyin (a.s.), tâbi olduğu imam, yani İmam Hasan (a.s.)’ın zamanında da büyük hareketine devam etmiştir. Bu dönemde, kardeşinin, zamanın mutlak İmamının yanında yer alıp ilerlemiştir. Bunların tamamı birer

derece ve yüceliktir. İmam Hüseyin (a.s.)'ın an be anını hesap ediniz; kardeşinin şahâdetini görmüş ve kardeşinden sonra da on yıl -İmam Hasan (a.s.)'ın şahâdetinden İmam Hüseyin (a.s.)'ın şahâdetine kadar geçen süre yaklaşık on yıldır- mübarek yaşamını sürdürmüştür. Sizler İmam Hüseyin (a.s.)'ın Âşurâ'dan önce bu on yılda neler yaptığına bakınız.

İmam Hüseyin (a.s.)'ın ibadeti, huşusu, tevessülü, Peygamber (s.a.a.)'ın evindeki itikâfı, manevî ve ruhî riyazeti olayın bir tarafı; onun ilim ve maarifin yayılmasında ve tahrifle savaşmasındaki gayretleri de diğer bir tarafıdır. O günde tahrif, kokuşmuş sel misali İslam toplumunun zihnini baştanbaşa kuşatan en büyük manevî belalardan birisiydi. O dönem, İslam şehirlerine ve Müslüman ülke ve milletlerine İslam'ın en yüce şahsiyetine lanet edilmesinin tavsiye edildiği bir dönemdi! Emîrelmü'minîn (a.s.)'ın imamet ve velayetini kabul etmek suç sebebiydi ve bunu savunular taktik altına alınıyordu. *“Zan üzere öldürülüyor ve töhmet üzere tutuklanıyordu.”*⁴⁵

Böyle bir dönemde İmam Hüseyin (a.s.) dağ misali dimdik durdu ve çelik gibi tahrif perdelerini parçaladı. İmam Hüseyin'in âlimlere yönelik söylemiş olduğu tarihî buyruk ve hitaplarının bazılarını baktığımızda, onun bu alanda ne kadar çok çaba sarf ettiğini görmekteyiz.

İmam Hüseyin (a.s.)'ın yaptığı işlerden bir diğeri de emri bi'l-maruf ve nehyi ani'l-münkeri icra etmesidir ki, bunun en mükemmel örneği, tarih kitaplarında da -Şia kaynaklarında değil- yer aldığı gibi, Muaviye'ye yazmış olduğu mektuplardır.

⁴⁵ Emîrül-mü'minîn (a.s.)'ın Muaviye'ye yazdığı mektuba işaret edilmiştir. *Bihâru'l-Envâr*, c. 44, s. 214.

Bu mektupları -hatırladığım kadarıyla- bizzat Ehl-i Sünnet tarihçileri nakletmişlerdir; sanırım Şîa nakletmemiştir, yani ben rastlamadım. Eğer Şîa tarihçileri nakletmiş olsa bile onlardan nakletmişlerdir. İmam Hüseyin (a.s.)'ın emri bi'l-maruf ve nehyi ani'l-münkeri içeren mektupları, Medine'den hareket edip Yezid'in saltanata ulaşmasına kadar devam eder. *“Ben iyiliği emredip kötülükten sakındırmak istiyorum.”*⁴⁶

Bakınız! Bir insan hem nefsi arındırma yolunda, hem tahrifle savaşın ilahî hükümleri açığa çıkartarak yüce insanların yetiştirilmesi için kültürel alanda ve hem de iyiliği emredip kötülükten sakındırarak siyasî alanda büyük adımlar atıyor. Sonra da siyasî alanla alakalı o önemli gayretleri. . . Bu insan, üç alanda da kendini yetiştirip ilerlemekle meşguldür.

Aziz kardeşlerim! Bu insan, bir örnektir -bunlar Kerbelâ öncesiyle alakalıdır- ve bir an bile durmamak gerekir. Sürekli ilerleme halinde olmak gerekir, zira düşman nüfuz etmek için gevşeklik aramaktadır. Düşman saldırmak için durmayı gözetmektedir. Düşmanın saldırısını durdurmanın ve safını bozmanın en iyi yolu, sizin saldırmanızdır. Düşmana saldırmanız, sizin ilerlemenizdir.

Düşmanın Faaliyetleri Karşısında Ferdî, Ailevî ve Toplumsal Alanlarda Kendini Yetiştirmenin Zorunluluğu

Bazıları düşmana saldırmayı, sadece, bir yere top, tüfek götürmek veya siyasî slogan atmak olarak algılıyor. Elbette yeri geldiğinde bunlar da lazımdır. Evet, insanın siyasî slogan atması da gerekir. Bazıları, kültürel bir meseleye işaret

⁴⁶ *Bihâru'l-Envâr*, c. 44, s. 329.

ettiğimiz zaman, düşmanın karşısında feryat edilmesini kastedtiğimizi düşünmesinler. Yeri geldiği zaman kesinlikle bu da gereklidir; ancak sadece bu değildir. İnsanın kendini, çocuklarını, eli altındakileri ve ümmetin fertlerini yetiştirmesi en büyük işlerdendir. Düşman sürekli bu büyük seti bir şekilde kaldıracak veya sarsıp nüfuz etmek için pençe atmaktadır. Düşman bunlardan vazgeçmez.

Batılı müstekbirler cahilî kültürleri ve tâğutî yapılarıyla görünüşte büyük, ama içi boş bir düşmandır. Asırlar boyunca varlık bulmuş bu düşman, dünyanın tamamına -iktisadî, kültürel, insanî ve siyasî kaynaklarına- pençe atmıştır. Şimdi ise hakiki İslam engeliyle -iddiada kalan İslam değil- yüz yüze kalmıştır. Elbette iddiada kalan İslam ve iddiada kalan Müslümanların varlığı söz konusudur; düşman bunlarla beraber sofraya da oturur ve parmaklarını da yalar! Doğal olarak, bunda korkacak bir şey yoktur.

Gerçek engel, hakiki İslam, yani Kur'an'ın hakiki İslam'ıdır. İslam budur: “Allah, mü'minlerin aleyhine kâfirlere hiçbir yol vermeyecektir.”⁴⁷ Ve “Hüküm ancak Allah'a aittir.”⁴⁸ Eğer daireyi biraz daha daraltıp da dairenin merkezine doğru yaklaşırsanız İslam'ın: “Şüphesiz Allah, mü'minlerden canlarını ve mallarını, kendilerine vereceği cennet karşılığında satın almıştır.”⁴⁹ buyruğunda tarif edildiğini görürsünüz. Bedenleri şarapnel parçalarıyla dolu ve baştan ayağa görev, savaş, Allah yolunda cihad gibi şeylerle donanmış olan sizlerin İslam'ıdır. İster siz gaziler, ister şehid aileleri, isterse savaşa gidip Allah'a ham-

⁴⁷ Nisa, 141.

⁴⁸ Yusuf, 40.

⁴⁹ Tevbe, 111.

dolsun sapasağlam dönen ve hayatta kalanlar -düşmanların canlarına değsin- olsun; gerçek engel budur.

Düşman bu engelden gafil değildir. Sürekli buna pençe atmaktadır. Düşmanın pençesi ve hilesiyle mücadele etmeliyiz. Hareket ve gayret gereklidir; hem kendini yetiştirme alanında –bu, her şeyin önünde yer alır ve efendimiz Hüseyin (a.s.) bunun örneğidir- hem siyasî cephede –ki, bu, iyiliği emredip kötülükten sakındırmak ve siyasî alanda hareket edip gerektiğinde dünya istikbarı karşısında siyasî konumu belirleyerek açıklamaktır- hem de kültürel alanda -yani insan yetiştirme, kendini yetiştirme, fikirsel ve kültürel gelişim anlamında-. Bunların tamamı, İmam Hüseyin (a.s.)'ı kendisine örnek edinen herkesin vazifesidir. Sevinerek söylemeliyim ki, milletimiz Hüseyin b. Ali (a.s.)'ın önünde saygıyla eğilmekte ve onu büyük saymaktadır. Hatta gayrimüslimlerin çoğu da böyledir.

Kerbelâ Olayının Mana ve Ruh Açısından Önemi

Şimdi başka açıdan Kerbelâ hadisesini ele alalım. Yine bu konu da İmam Hüseyin (a.s.)'ı örnek edinmek isteyenler için derstir. Aziz kardeşlerim, bakınız! Kerbelâ olayı yaklaşık yarım günden fazla -ya da daha az- devam etmemiştir. Sayılı bir grup -yetmiş iki veya yetmiş küsur bundan az ya da çok- şehid olmuştur. Dünyada bunca şehid vardır. Siz Kerbelâ hadisesinin ne kadar önem arz ettiğine bakınız ki, gerçekte böyledir ve bu şehidler çok yücedir. Kerbelâ hadisesinin beşerin zihinsel derinliklerinde bu kadar etki bırakıp nüfuz etmesi, bu hadisenin ruhundan dolaydır. Bu hadisenin fizikî açıdan o kadar hacmi yoktur. Sonuç itibariyle

küçük çocuklar her yerde öldürülmüştür; hâlbuki Kerbelâ'da bir tane altı aylık çocuk öldürüldü. Düşmanlar bu güne kadar birçok yerde toplu kıyım yaptı ve yüzlerce çocuğu öldürdüler. Burada konu fiziksel açıdan değil, mana ve ruhsal açıdan çok önemlidir.

İmam Hüseyin (a.s.), Sapmış ve Karanlıklara Boğulmuş Bir Dünya ile Karşı Karşıya

Kerbelâ olayının özü, İmam Hüseyin (a.s.)'ın bir orduyla, kendisinin yüz katı fazlası insan topluluğuyla yüz yüze gelmesinde değil, onun sapmış ve karanlıklara boğulmuş bir dünyayı karşısına almasında gizlidir. Bu çok önemlidir. İmam Hüseyin (a.s.), sapmış, karanlığa boğulmuş ve zalim bir dünya ile karşı karşıyaydı ve böyle bir dünyanın her şeyi vardı. Parası, altını, zorbası, şiiri, kitabı, muhaddisi ve âlimi vardı. Son derece vahşiydi. Sıradan birisinin -hatta sıradan olmayanların bile- karanlığa gömülü bu içi boş büyük dünya karşısında ayakları titriyordu. İmam Hüseyin (a.s.)'ın ise bu dünya karşısında kalbi ve ayakları titremedi; zayıflık hissine kapılmadı, kuşkulanmadı ve tek başına meydanın ortasına geldi. Bu olayın azameti, Allah için kıyam edilmesindedir.

Peygamber-i Ekrem (s.a.a.)'in Bişet'teki Ameliyle İmam Hüseyin (a.s.)'ın Kerbelâ'daki Amelinin Benzerliği

İmam Hüseyin (a.s.)'ın Kerbelâ'daki amelini, mutahhar cediti Muhammed b. Abdullah'ın bişette yaptığı işe benzetmek mümkündür. Olay budur. Nasıl ki, Peygamber (s.a.a.) o zaman dünyanın tamamıyla yüz yüze geldiyse, Kerbelâ

olayında da İmam Hüseyin (a.s.) tüm dünyayı karşısına almıştı. Peygamber (s.a.a.) de korkmadan öne çıkıp dikildi ve İmam Hüseyin (a.s.) da. Nebevî hareketle Hüseyinî hareket bir dairenin ortak merkezidir. Her iki hareket de bir tarafa doğrudur. Dolayısıyla bu şekilde, “*Hüseyin bendendir ben de Hüseyin’denim*”⁵⁰ buyruğu anlamını bulmaktadır. Bu azamet, İmam Hüseyin (a.s.)’in işidir.

İmam Hüseyin (a.s.) Âşurâ gecesi: “*Gidin ve burada kalmayın, benim çocuklarımla elinden de tutup götürün. Bunlar beni istiyor*”⁵¹ dediğinde şaka yapmadı. Onların kabul edip gittiklerini ve İmam Hüseyin (a.s.)’in yapayalnız veya on kişiyle kaldığını farz ediniz, İmam Hüseyin (a.s.)’in yaptığı işin azametinden bir şey eksilecek mi? Hayır, yine de aynı büyüklükte kalacaktı. Yetmiş iki kişi yerine yetmiş iki bin kişi İmam Hüseyin (a.s.)’in etrafında toplanmış olsaydı işin azameti eksilir miydi?

İmam Hüseyin (a.s.)’in Yiğitliği, Azameti ve Gayretiyle Diğer Yiğitliklerin Farkı

Hayır! İmam Hüseyin (a.s.)’in yaptığı işin büyüklüğü; itiraz ve iddialarla dolu bir dünyanın baskısı karşısında, sıradan insanlar şüphe hissine kapılırken onun her hangi bir kuşkuya yer vermemesinden kaynaklanır. Defalarca söylemişimdir; Abdullah b. Abbas -büyük bir şahsiyettir- ve Kureyş büyüklerinin tamamının çocukları bu durumdan rahatsızlardı. Abdullah b. Zübeyr, Abdullah b. Amr, Abdurrahman b. Ebübekir, büyük sahabelerin çocukları ve sahabelerden

⁵⁰ *el-İrşâd*, c. 2, s. 127.

⁵¹ *Vak’atü’l-Lutf*, s. 198.

bazıları, söz konusu durumdan rahatsızdılar. Sahabenin çoğunluğu Medine'deydi ve bunlar gayret sahibi insanlardı, gayretsiz olduklarını düşünmeyin. Zikri geçen bu şahıslar, Medine'de yaşanan "Harre" olayında -bir sene sonra Medine'ye saldırmış ve toplu kıyım yapmışlardı- Müslim b. Ukbe'nin karşısında durmuş ve onunla savaşmışlardı. Bu kimselerin korktuklarını zannetmeyiniz. Hayır! Bunlar kılıç ehli olup cesur kişiydiler.

Ancak savaş meydanına çıkma yiğitliğine sahip olmak bir mesele ve tüm dünyanın karşısına çıkmak ise başka bir meseledir. İmam Hüseyin (a.s.), ikincisini yapmıştır. Bu ikincisi için hareket etmiştir. Defalarca, büyük İmamımız İmam Humeynî (r.a.)'ın hareketinin Hüseyinî bir hareket olduğunu tekrar etmemin sebebi budur. Zamanımızda, İmamımızın hareketi Hüseyinî hareketin bir damlasıdır. Bazıları şöyle diyebilir: "İmam Hüseyin (a.s.) Kerbelâ çölünde susuz şehid oldu, ama İmam Humeynî (r.a.) hükümet izzetiyle yaşadı ve vefat ettiğinde teşyî edildi." Olayın gerçek belirleyicisi bunlar değildir. Her şeye sahip içi boş bir büyüklük ve güçle karşı karşıya gelmektir asıl olan.

Daha önce, İmam Hüseyin (a.s.)'ın düşmanının çok fazla parası, gücü, savaşçıları ve propagandacılarının olduğunu söylemiştim. Aziz kardeşlerim! Şu an sizin durumunuz budur. Kerbelâ, kıyamete kadar devam edecektir. Kerbelâ, bir kaç yüz metre karelik toprakla sınırlanamaz. Şimdi, o gündür. Dünya zorbalarının tamamı tüm zulüm politikalarıyla İslam Cumhuriyeti'ne karşı cephe almıştır.

13.1.1997 yılında Pastar günü münasebetiyle İslam İnkılabı Muhafızlarıyla yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

39. KONUŞMA

İslam Hükümetinde Yapılan Dinî Tebliğle Diğer Dönemlerdeki Dinî Tebliğin Farkı

Muharrem olayının -İslam tarihinde her yönüyle örnek ve benzersiz bir olaydır- en bariz yönü, tebliğ meselesidir. Bu ay, Hüseyin b. Ali (a.s.), onun ashabı ve saygın ailesinin haksız yere dökülen tertemiz kanı ve onun mazlumane hadisesinin bereketine, halkın, o tertemiz kanlarla korunmuş olan bu dinî hakikatlere aşına olması için bir fırsattır. Bu ise Kerbelâ hadisesinin kalıcı bereketlerinden birisi olup bunun kadrinin bilinmesi gerekir.

İslamî Hakimiyetin Kurulmasında İslam'ın Farklı Alanlarıyla Bağlantılı Olarak Tebliğ Edilmesinin Etkisi

Birkaç asırdan bu yana İran'da ve dünyada Ehl-i Beyt (a.s.) mezhebi mensuplarının yer aldığı diğer bölgelerde, Muharrem ayı geldiğinde tebliğ faaliyetleri devam etmektedir. İslam'ın hâkim olmadığı dönemlerdeki tebliğle İslam'ın hâkim olduğu dönemlerdeki tebliğ arasında temel bir fark vardır. İslam'ın hâkim olduğu dönemlerde, dinin her bir bölümü yerli yerince tebliğ edilebilir, yani insanların yaşamlarını idare edebilmeleri için gerekli olan şeyleri. Hâlbuki

İslam hâkimiyeti olmadığı zaman böyle değildir; bölümler birbirinden ayrıdır, birbiriyle irtibatsız ve bütünün tamamı kâmil değildir.

3.5.1997 yılında âlimler ve tebliğle görevlendirilen mübelliğlerle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

40. KONUŞMA

Şehidlerin Kanının Yaşatılıp Korunmasında İmam Seccad (a.s.) ve Hz. Zeyneb (s.a.)'nın Çabasının Değeri ve Önemi

Bu hakikat, şehidlerin karşısında sorumlulukları olan kimselerin vesilesiyle yaşatılır, korunur, kutsanır ve büyüklüğü muhafaza edilirse onların yaptığı bu büyük fedakârlıktan bizden sonrakiler de sürekli faydalanacaktır. Tıpkı, şehidlerin efendisi İmam Hüseyin (a.s.)'ın haksız yere dökülen kanından insanlığın bu güne kadar faydalandığı gibi. Çünkü o kanın vârisleri bu kanı yaşatmak için en mükemmel ve anlaşılır bir üslubu kullanmışlardır.

Âşurâ Ashabının Kanının Korunup Tertemiz Saklanması İçin Bizim Bugünkü Sorumluluğumuz

Bazen, şehidin kanının yaşatılması, korunması için çekilen zahmet, şahâdetin kendisinden daha az zahmetli olmayabilir. İmam Seccad (a.s.)'ın otuz küsur yıllık zahmeti ve Zeyneb-i Kübra (s.a.)'nın zahmetli yılları bu türdendir. Onlar bu kanın korunması için zahmet ve meşakkat çektiler. Onlardan sonra da Gaybet dönemine kadar İmamların tamamı bu meşakkate tahammül etti. Bizim vazifemiz de budur. Elbette bu günün koşullarıyla o günün koşulları farklıdır. Bu

AYETULLAH SEYYİD ALİ HAMENEİ

gün Allah'a hamdolsun hak hükümet -yani şehidlerin hükümeti- dimdik ayaktadır, o halde sorumluyuz.

7.5.1997 yılında Tahran şehri şehid komutanların aileleriyle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

41. KONUŞMA

Âşurâ Hadisesinin Kalıcı Olmasının Büyük Sırrı

Âşurâ; Büyük Musibet ve Büyük Sabrın Bütünü

Şerefli bir yaşamda elbette musibetler çoktur. Hüseyinî Âşurâ, türlü felaketlerin yaşandığı bir sahnedir. Allah Teâlâ'nın bu Hüseyinî Âşurâ sahnesini nasıl olup da büyük belaların vuku bulduğu bir yer haline getirmesi, Hüseyin (a.s) önderliğindeki büyük insanların da kerametle, yücelikle, sabır ve şükürle bu büyük musibetlere tahammül etmeleri gerçekten çok ilginçtir. Beşerî tarih alanında olayın her iki tarafı da benzersizdir. Hem onca şiddetiyle sabahtan ikindiye kadar gerçekleşen musibetler hem de bu musibetlerin karşısında gösterilen sabır tarihte ve dünyada eşsizdir.

İmam Seccad (a.s.) ve Hz. Zeyneb (s.a.); Musibetlere, Zorluklara ve Esarete Tahammül Eden Asli Şahsiyetler

O şahâdetler, o mazlumiyetler, o gurbet, acılara maruz kalmak, o gelecek endişesi, sonra da varlık âlemi azizlerinin en azizi -yani Hüseyin b. Ali (a.s.)- ve aile, çocuk ve ashabının şahâdeti. Ardından esaret; üstelik şerefli bir grubun

elindeki bir esaret değil; çünkü şerefli insanların elinde esarete düşmeye tahammül edilebilir, ancak bunlar şerefli insanlar değillerdi, insan değillerdi; vahşi ve yırtıcıydılar. İmam Hüseyin (a.s.)'ın hanedanı Âşurâ sabahından ikindi vaktine kadar musibetlerin tamamına ve sonrasında da böyle bir esarete tahammül ettiler. Tahammül eden kimdir? İmam Secad (a.s.)'dır -imamet makamıdır- Zeyneb (s.a.)'dır -imamet makamından bir sonraki makamdır- ve sonra zâhırde imamet ve velayet gibi yüce manevî makamlara sahip olmayan; ancak tahammül eden kadın ve çocuklardır. Âşurâ hadisesini ebedi kılan büyük sır budur.

5.21.1997 yılında zoraki yüklenilen savaşta esir düşen ve kaybolanların muhterem aileleriyle yaptığı görüşmedeki açıklaması.

42. KONUŞMA

İmam Hüseyin (a.s.)'ın Büyük Şahsiyet ve Cihadının Arkasındaki Maneviyat

İmam Hüseyin (a.s.)'ın o nurlu şahsiyetinin iki yönü vardır: Birinci yön, tarihte başlattığı cihat ve şahâdet tufanıdır ve bu tufan, tüm bereketiyle dimdik kalacaktır; sizler de buna aşinasınız. İkinci yönü, manevî ve irfanî boyutudur ve bu boyut özellikle Arefe duasında oldukça belirgindir. Böylesine yakıp eritici olup Hz. Hakk'ın inayetine tevessül edilmiş ve Zât-ı Mukaddes-i Rubûbi'nin karşısında fâniliği dile getiren çok az dua vardır. Gerçekten de bu dua çok derin anlamlar ihtiva eder.

İmam Seccad (a.s.)'ın Arefe Duası, İmam Hüseyin (a.s.)'ın Arefe Duasının Şerhidir

Sahife-i Seccâdiye'de Arefe günüyle ilgili İmam Hüseyin (a.s.)'ın oğlunun başka bir duası vardır.⁵² Ben bu iki duayı birbiriyle mukayese ettim; önce İmam Hüseyin (a.s.)'ın duasını okuyor sonra da *Sahife-i Seccâdiye*'yi okuyordum. Defalarca, Hz. Seccad (a.s.)'ın duasının, Arefe duasının şerhi olduğu aklımdan geçti. Arefe duası ana metin, İmam Seccad (a.s.)'ın duası şerhtir. O dua asıl, bu dua onun fer'idir. Arefe

⁵² *Sahife-i Seccâdiye*, 47. Dua.

duası çok önemli bir duadır. Siz, Arefe duasının anlam ve içeriğini, İmam Hüseyin (a.s.)'ın kendi zamanında Mina'da İslam büyükleri, tâbiinden geride kalanlar ve benzeri kimse-
lere yaptığını dikkate aldığımızda kavrayabilirsiniz. Zâhiren o yılda veya bir sonraki yıldadır ki –şu an aklımda değildir- tarih kitaplarında kaydedilmiştir.

Âşurâ Olayının İrfanî Boyutuna Kısa Bir Bakış

Âşurâ ve Kerbelâ olayına dönelim. Burasının yiğitlik ve savaş meydanı olmasına karşın tarihin naklettiğine göre; ilk andan son ana kadar İmam Hüseyin (a.s.) Kerbelâ'nın sıcak topraklarına başını koymuş ve zikir, yalvarış ve Allah'ı anıp O'na tevessülle birlikte şöyle arz etmiştir: “İlahî! Razıyım senin rızana ve teslimim senin emrine.”⁵³ Mekke'den ayrılacağı zaman: “Kim canını bizim yolumuzda feda etmek isterse kendini Rabbiyle görüşmeye hazırlasın”⁵⁴ buyruğu Arefe duasının başındaki o ruhla, yani dua, tevessül ve ilahî buluşma vadesiyle başlayarak, son ana kadar şahâdet yerindeki şu buyrukla bitmektedir: “İlahî! Razıyım senin rızana.” Yani Âşurâ hadisesinin kendisi irfanî bir olaydır. Savaş vardır, ölüp öldürmek vardır, yiğitlik vardır -Âşurâ yiğitliği fevkalade parlamaktadır- ancak siz bu olayın aslî örgüsüne baktığınızda hadisenin, irfanın maneviyatın, yakarışın ve Arefe duasının özünün olduğunu göreceksiniz. Dolayısıyla İmam Hüseyin (a.s.)'ın şahsiyetinin cihat, şahâdet ve yükseliş boyutunun azametinin yanında bu boyutunu da dikkate almak gerekir.

⁵³ Vak'atü'l-Lutf, s. 251.

⁵⁴ Bihâru'l-Envâr, c. 44, s. 366.

Şimdi sizlere arz etmek istediğim nokta şudur: Bu maneviyatın, irfanın, tevessülün, Allah'ta fâni olmanın, mâşukta mahvolmanın ve Zât-ı Mukaddes-i Rubibî'nin karşısında kendini görmemenin Âşurâ olayını bu şekilde azametli, görkemli ve ölümsüzleştirdiği kesindir. Başka bir ifadeyle ilki -yani cihat ve şahâdet- maddî boyutu ve ikincisi ise irfanî ve manevî boyutudur. Pek çokları gider, cihat eder ve şehid de olurlar -sonuç itibariyle şahâdettir ve hiçbir eksiği yoktur- ancak bir şahâdet daha vardır ki; iman ruhundan, yanıp tutuşan bir kalpten, Allah yolunda dinginliği olmayan sürekli uğraşı içindeki bir ruhtan, Yaraticıya olan sevgiden ve ilahî sıfat ve zâtta kaybolmaktan kaynaklanır. Bu, tekvîn âlemine başka bir eser bırakır.

Şehidlerin Vasiyetnamesinin Okunması ve Bu Vasiyetnamelerde İşlenmiş İrfanî Ruhun Anlaşılması Tavsiyesi

Biz savaşta bu vasiyetnameleri çok gördük. Eğer siz İmam Humeynî (r.a.)'ın, "Gençlerin vasiyetnamelerini okuyunuz" buyurduğunu görüyorsanız, öyle sanıyorum ki -elbette bu konuda ben kendisinden bir şey işitmedim- İmamın bu sözü, boş yere söylenmiş bir söz değildir. İmamın kendisi bu vasiyetnameleri okumuş, bunların yakıcılığı onun mübarek kalbinde eser bırakmış ve başkalarının da bundan nasipsiz kalmamasını istemiştir. Allah'a hamdolsun, ben de savaş yılları boyunca bu vasiyetnamelere aşınaydım ve bu gün de bir yere kadar aşinalığım vardır; bunların bazısının nasıl bir irfanî ruhtan kaynaklandığını görmüşümdür.

Bazı Savaşçı Gençlerin Manevî Yoldaki İlerleyişleri, Sâliklerin Bu Yoldaki Seyrinden Daha Hızlıdır

Bir ârif ve bir sâlikin otuz veya kırk yılda kat ettiği yolu -riyazet çeker, ibadet eder, üstatlardan öğrenir, ağlar ve yalvarıp yakarır- savaşçı bir genç on veya on beş günlük ya da yirmi günlük cephe hayatında kat eder. Yani genç, hangi istek ve hedefle olursa olsun -doğal olarak gençlik yiğitliyle beraber dini hedef de taşır- cepheye geldiği ilk andan itibaren zamanla azim, fedakârlık ve tamamıyla kendinden geçme haline bürünerek o hatıra ve vasiyetnamesini yazmıştır. Şahâdet anına kadar da gencin bu hali anbean daha bir hararetlenmiş, bu yakınlığı daha bir artmış ve manevî seyri daha bir çabukluk kazanmıştır. Eğer o gençten son günlerinde, son saatlerinde ve son anlarında bir şey kalmışsa yakıcı bir mermi gibi insanın kalbinde eser bırakır. Hatıralarını yazan ve şehid olan bir gencin yazılarında, insan böylesine özellikleri açıkça müşahede ediyor. Bu, Hüseyinî ruhun damlayıp sızmasıdır. Dolayısıyla Âşurâ'nın alt yapısı maneviyattır.

4.12.1997 yılında Pastar günü münasebetiyle İslam İnkılabı Muhafızlarının çoğuyla yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

43. KONUŞMA

En Meşhur Dualar, Daha Ziyade Savaşla Meşgul Olan Üç İmamdan Rivayet Edilmiştir

Hakikaten çok ilginçtir! Her ne kadar, İmamların (a.s.) tamamından bize ulaşan duaların hepsi çok etkili olsalar da bu duaların en çoğu ve en meşhuru -hatırladığım kadarıyla- ömürlerini büyük savaşlarla geçirmiş üç İmama aittir: Birincisi, Emîrelmü'minîn (a.s.)'dır ki, içerisinde bir âlemi barındıran ve insanın iç dünyasında fırtınalar koparan Kumeyl duası ve diğer duaları elimize ulaştırmıştır. İkincisi, İmam Hüseyin (a.s.)'dan bize ulaşan dualardır ve bu duaların en belirginini, Arefe duasıdır. Arefe duası hakikaten önemli bir duadır. Üçüncüsü, Âşurâ çocuğu, mesajcısı ve Yezid'in zulüm sarayı karşısında savaşan İmam Seccad (a.s.)'dan bize ulaşan dualardır. Savaş sahnesinde yer alan bu üç İmamdan gelen dualar daha çoktur. Bu duaların satır araları derslerle doludur. O halde siz *Sahife-i Seccâdiye*'ye bu gözle bakınız.

Sahife-i Seccâdiye Duasıyla Haşir Neşir Olunması Tavsiyesi

Ben, siz aziz gençlerin her birisine, yapabildiğiniz kadar *Sahife-i Seccâdiye* ile haşir neşir olmanızı tavsiye ediyorum. Bu kitap, son derece büyüktür. Bu kitap için Zebur-u

Âl-i Muhammed (s.a.a.) denilmiştir ve hakikaten de öyledir. Manevî ifadelerle doludur, dua ve dersler ihtiva eder. Hem ahlak dersi, hem kendini ve hem de toplumsal olayları tanıma dersidir. Şu ifadeye dikkat ediniz: “Allah’ım hırsın kabarmasından, öfkenin sersemliğinden, hasedin, galebesinden, sabrın zayıflığından, kanaatin azlığından, huyun kötülüğünden, şehvetin azmazından...”⁵⁵ Yani nefsimizdeki ahlakî ve manevî fesatları dua diliyle bize tanıtılmaktadır.

4.12.1997 yılında Pastar günü münasebetiyle İslam İnkılâbı Muhafızlarının çoğuyla yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

---

⁵⁵ Sahife-i Seccâdiye, 8. Dua.

44. KONUŞMA

Bi'set'ten Âşurâ Hadisesine Kadar İslam Tarihinin Kapsamlı Bir Analizi

Âşurâ Hakkında Temel Üç Konu

Âşurâ'yla ilgili üç temel konu vardır:

Birincisi, İmam Hüseyin (a.s.)'ın kıyamının sebepleri ve hedefleri: İmam Hüseyin (a.s.)'ın niçin kıyam ettiğinin dinî, ilmî ve siyasî analizi. Bu alandan önceden ayrıntılı olarak bahsetmiştik. Fazilet ehli ve büyük âlimler de bu konuyu detaylıca ele almışlardır. Bu gün bu alanda konuşmayacağız.

İkincisi, canlı, ölümsüz, süreklilik içeren ve özellikle bir zamana has olmayan Âşurâ dersleridir. Âşurâ dersi; fedakârlık, dindarlık, yiğitlik, yardımlaşma, muhabbet, aşk ve Allah için kıyam etme dersidir. Âşurâ derslerinden birisi; siz İran milletinin, zamanın Hüseyin'i ve Ebî Abdillah (a.s.)'ın oğlu (İmam Humeynî'nin) arkasında gerçekleştirdiğiniz büyük inkılâbdır. Bunun kendisi Âşurâ derslerindendi. Bu alanda da bu gün hiçbir şey söylemeyeceğiz.

Üçüncüsü, Âşurâ ibretleridir. Bundan birkaç sene önce, Âşurâ'nın derslerinden başka ibretlerinin de olduğunu söz konusu ettik. Âşurâ ibretleri, İslam'ın hâkim olduğu zamana hastır. En azından bu konunun bu zamana has olduğunu söyleyebiliriz; yani bizim zamanımıza ve bizim ülkemize hastır ve bizim ibret almamız gerekir.

Biz konuyu şöyle ortaya koymuştuk: Ne olmuştu da Peygamber-i Ekrem (s.a.a.)'in eksenindeki İslam toplumu; Peygamber (s.a.a.)'e aşk besleyen, O'na derinden iman eden, baştan ayağa yiğitlik ve dinî heyecanla dolu, dinî hükümlere bağlı –bu konuya ileride bir miktar değineceğim-, bizzat insanların kendilerini yetiştirdikleri, hatta içlerinden bazılarının Peygamber (s.a.a.)'in yakın dönemlerini gören bir toplum elli yıl sonra toplanıp Peygamber (s.a.a.)'in oğlunu en feci şekilde öldürmüştü? Sapma ve irtica/geriye dönüş, bundan daha çok ne olabilir ki?

Hz. Zeyneb (s.a.)'nın Kûfe Pazarında, Ümmetin İrticası/Geriye Dönüşü Hakkındaki Konuşması

Hz. Zeyneb-i Kübra (s.a.) Kûfe pazarında o büyük hutbesini esas itibariyle bu eksen doğrultusunda irat etti: “*Ey Kûfe halkı! Ey aldatılmış zavallı halk, bize mi ağlıyorsunuz!*”⁵⁶ Kûfe halkı İmam Hüseyin'in mübarek başını mızrak üstünde gördükleri, Ali (a.s.)'in kızının esaretine şâhid oldukları ve faciaya yakından tanık oldukları zaman ağlayıp feryat ettiklerinde Zeyneb (s.a) şöyle buyurmaktadır: “*Niçin ağlıyorsunuz? Ağlamanız hiç bitmesin. Sizler yün eğirip ip yapan ve sonra yaptığı ipi açıp tekrar yün yapan kadın gibisiniz.*”⁵⁷

Bu, geriye dönüştür. Bu, ibrettir. Her İslam toplumu böyle bir hatayla yüz yüzedir.

Bizim büyük imamımız İmam Humeynî (r.a.)'ın en büyük iftihar, bir ümmetin Peygamber (s.a.a.)'in sözüne amel etmesiydi. Peygamber ve masum olmayan şahıslar, peygamber

⁵⁶ *Luhuf*, Seyyid b. Tâvus, s. 67 ve 88. *Meâliş-Sıbtayn*, c. 2, s. 60.

⁵⁷ *A.g.e.*

ve masumlarla mukayese edilebilir mi? Peygamber öyle bir toplumu vücuda getirdi ve o toplum da Âşurâ hadisesini! Acaba her İslam toplumunun akıbeti bu mu olacaktır? Eğer ibret alırsa hayır, ibret almazsa evet. Âşurâ ibretleri buradadır.

Allah'a hamdolsun, bu zamanın halkı olarak bizler, Allah'ın lütfuyla o yolu yeniden yürüme, dünyada İslam'ın ismini yeniden canlandırma ve İslam ve Kur'an bayrağını dalgalandırma başarısına erdik. Bu iftihar dünyada bizim milletimize nasip oldu. İnkılâptan yaklaşık yirmi yıl geçmesine rağmen şimdiye kadar bu millet ayakta kalmış ve ilerlemiştir. Ama dikkat etmezsek ve bu yolu, olması gerektiği gibi korumazsak, o yazgının öne çıkması mümkündür. Âşurâ ibreti buradadır.

Şimdi birkaç yıl önce söz konusu ettiğim konu hakkında ki, Allah'a hamdolsun fazilet ehlinin bu konu etrafında bahsettiklerini, araştırma yaptıklarını, konuştuklarını ve yazılar yazdıklarını gördüm, genişçe konuşmak istiyorum. Elbette bu konu hakkında geniş konuşmanın yeri cuma namazı değildir, çünkü uzundur. Eğer hayatta kalır da tevfik bulursak, Allah'ın izniyle bu konuyu cuma namazı toplantısı dışında ele alacağım. Allah başarı nasip ederse bu gün, söz konusu edeceğim meseleyi kısaca ele alacağım ve gerçekte, bir kitabı bir hutbe kalıbına döküp size sunacağım.

Öncelikle hadisenin ne kadar büyük olduğunu anlamak için sebeplerine göz atalım. Birileri çıkıp da "Sonuç itibariyle Âşurâ hadisesi bir kıyımdı ve birkaç kişinin ölmesiyle sonuçlandı" demesin. Nitekim Ziyaret-i Âşurâ'da şöyle zikredilmiştir: "*Senin yasın ve musibetin bize ve İslam ehline çok ağır ve büyük oldu. Senin musibetin göklerde bütün gök ehline*

de çok büyük ve ağır oldu."⁵⁸ Burada geçen "reziyye" kelimesi çok büyük hadise anlamındadır. Bu hadise çok büyüktür, son derece sarsıcıdır ve eşsizdir.

İmam Hüseyin (a.s.)'in Yaşamının Üç Ayrı Döneminin Analizini Yaparak Âşurâ Hadisesinin Büyüklüğünü Kavramak

Bu hadisenin ne kadar büyük olduğunun anlaşılması için İmam Hüseyin (a.s.)'in yaşamının üç ayrı dönemini kısaca söz konusu edeceğim. Bakınız! Üç dönemini tanıdığınız böyle bir şahsiyetin Âşurâ günü, ceddinin ümmetinden bir grup tarafından muhasara edileceğini ve kendisi, dostları, ashâbı ve Ehl-i Beyt'inin (a.s.) feci şekilde toplu kıyımına uğratılacağını, sonrasında da kadınlarının esir alınacağını düşünebilir misiniz?

Bu üç dönemden birincisi, Peygamber (s.a.a.)'in hayatta olduğu dönemdir. İkincisi, gençlik dönemi, yani yirmi beş yaşından Emîrelmü'minîn (a.s.)'in hükümetine kadar olan dönemdir. Üçüncüsü, Emîrelmü'minîn (a.s.)'in şahâdetinden Kerbelâ hadisesine kadarki yirmi yıllık duraklama dönemidir.

Peygamber (s.a.a.)'in Döneminde İmam Hüseyin (a.s.)

Peygamber-i Ekrem (s.a.a.)'in döneminde İmama Hüseyin (a.s.) Peygamber (s.a.a.)'in biricik, nurlu bebeğiydi. Peygamber-i Ekrem (s.a.a.)'in Fâtıma isminde bir kızı vardı ve herkes Peygamber (s.a.a.)'in şu buyruğunu biliyordu: "*Kim Fatıma'yı gazaplandırırsa Allah'ı gazaplandırmıştır ve kim onu*

⁵⁸ *İkbâl*, Seyyid b. Tâvus, s. 333.

razı etmişse Allah'ı razı etmiştir."⁵⁹ Bakınız! Peygamber-i Ekrem (s.a.a.)'in, halkın karşısında hakkında böylesine konuştuğu kızının makamı ne kadar da büyüktür. Bu, sıradan bir mesele değildir.

Peygamber-i Ekrem (s.a.a.) bu kızını İslam toplumunda iftiharlar açısından en yüksek derecedeki birisine, yani Ali b. Ebû Tâlib (a.s.)'a vermiştir. Ali b. Ebû Tâlib; genç, cesur, şerefli, herkesten daha çok mü'min, herkesten daha çok İslam'da geçmişi olan, herkesten daha yiğit ve savaş meydanlarının tamamında yer alan birisidir. İslam onun kılıcıyla dönmektedir, herkesin duraksadığı yerde bu genç öne çıkıp düğümleri çözer ve çıkmazları aşardı. Resûlullah'ın ona olan sevgisi, akrabalığından ötürü değil, şahsiyetinin azametinden dolaydır; o, Peygamber'in (s.a.a.) nurlu eşinin sevgili damadıdır. Hüseyin b. Ali (a.s.), böyle bir ailenin çocuğudur.

Elbette bu sözlerin tamamı İmam Hasan (a.s.) için de geçerlidir, ancak şimdilik bahsimiz İmam Hüseyin (a.s.) hakkındadır ki, Peygamber (s.a.a.)'in azizlerinin en azizi. İslam dünyasının lideri, İslam toplumunun hâkimi ve toplumun tamamının gönlünün mahbubu (Peygamber) onu kucağına alıyor ve mescide götürüyordu. Bu çocuğun, tüm gönüllerin mahbubu olduğunu herkes biliyordu. Peygamber (s.a.a.) minber üzerinde hutbeyle meşgulken bu çocuğun ayağı bir şeye takılır ve yere düşer. Peygamber (s.a.a.) minberden aşağı iner, onu kucağına alır ve teskin eder. Bakınız, mesele budur.

Peygamber, İmam Hasan (a.s.) ve İmam Hüseyin (a.s.) altı yedi yaşlarındayken onlar hakkında şöyle buyuruyor:

⁵⁹ *Emâli*, Şeyh Müfid, s. 94.

“*Hasan ve Hüseyin cennet gençlerinin efendisidir.*”⁶⁰ Bunlar o zaman genç değil, henüz çocukturlar; ancak Peygamber (s.a.a.) buyuruyor “*Cennet ehlinin efendisidir.*” Yani altı yedi yaşlarında bile genç mesabesinde; anlıyor, derk ediyor, faaliyette bulunuyor, edebini yansıtıyor ve varlığının tamamında şerafet dalgalanıyor. Eğer birisi çıkıp, “Bir gün bu çocuk Peygamber (s.a.a.)’in ümmeti eliyle hiçbir suçu yokken katledilecektir” deseydi, kabul edilecek bir şey değildi. Ne var ki, Peygamber (s.a.a.) buyurup ağladığında halk şaşırıyor; yani ne?! Böyle bir şey olabilir mi?!

**Peygamber-i Ekrem (s.a.a.)’in Döneminden
Emîrelmü’minîn (a.s.)’in Dönemine Kadar İmam
Hüseyin (a.s.)**

Bir sonraki dönem, Peygamber-i Ekrem (s.a.a.)’in vefatından Emîrelmü’minîn (a.s.)’in hükümetine kadarki yirmi beş yıllık dönemdir. Hüseyin (a.s.) büyümüştür, âlimdir ve cesurdur. Savaşlara katılıyor, büyük işlerin içinde yer alıyor ve herkes onu azamete yâd ediyor. Affetme konusu geçtiğinde gözlerin tamamı ona çevriliyor. Medine, Mekke ve İslam bayrağının dalgalandığı her yerdeki Müslümanlar arasında zikredilen faziletlerin tamamında o, güneş gibi parlıyor. Herkes ona saygı duyuyor. Zamanın halifesi, Hüseyin (a.s.) ve kardeşi için saygı duyuyor, onun karşısında saygıyla eğiliyor ve adını kutsayarak diline alıyor. Dönemin örnek genci ve herkesin yanında saygın. Eğer birisi “Bu genç, bu halkın eliyle öldürülecektir” deseydi, kimse inanmazdı.

⁶⁰ *Bihâru’l-Envâr*, c. 37, s. 78.

Hz. Ali (a.s.)'ın Şahâdetinden Sonraki Dönemde İmam Hüseyin (a.s.)

Üçüncü dönem, Emîrelmü'minîn (a.s.)'ın şahâdetinden sonraki dönemdir, yani Ehl-i Beyt (a.s.)'ın gurbet dönemi. İmam Hasan (a.s.) ve İmam Hüseyin (a.s.) yine Medine'dedirler. İmam Hüseyin (a.s.) babasının şahâdetinden sonra yirmi yıl Medine'de tüm Müslümanların manevî imamı, müftüsü, büyüğü, saygı duyduğu, herkesin gelip ilim tahsil ettiği ve Ehl-i Beyt (a.s.)'a sevgi gösterenlerin tevessül ettiği birisi olarak yaşamıştır. Herkes tarafından sevilen, büyük, şerefli, seçkin, asil ve âlim bir şahıstır. O, Muaviye'ye mektup yazıyor. Öyle bir mektup ki, kim, hangi hükümdara yazarsa yazsın cezasının ölüm olacağı bir mektup. Muaviye saygıyla bu mektubu alıyor, okuyor, tahammül ediyor ve bir şey demiyor. O anda da birisi çıkıp yakın gelecekte bu muhterem, şerefli, aziz ve seçkin şahsın -herkesin gözünde İslam ve Kur'an'ın yansıtıcısı-, bu İslam ümmetinin eliyle öldürüleceğini -üstelik öylesine bir durumda- söyleseydi, hiç kimse bunun mümkün olacağını düşünmezdi. Ne var ki kabul edilemeyecek, acayip ve hayretlere düşüren bu hadise gerçekleşti. Kimler yaptı? İmam Hüseyin'in hizmetine gelenler, ona selam verenler ve samimiyetini gösterenler. Bu da ne demektir? Bunun anlamı şudur: İslam toplumu elli yıl boyunca maneviyattan ve İslam hakikatinden uzaklaşmıştır. Zahiri olarak İslam'dır, ancak içi boştur. Tehlike buradadır. Namazlar kılınmaktadır, cemaat namazı ikame edilmektedir, halkın ismi Müslüman'dır ve bir grup, Ehl-i Beyt (a.s.) taraftarıdır!

Elbette İslam âleminin tamamında Ehl-i Beyt (a.s.)'ın kabul gördüğünü, bu gün de aynı şekilde saygı gösterdiklerini ve bunda kimsenin kuşkusunun olmadığını söylemeliyim. Ehl-i Beyt (a.s.) sevgisi, İslam âleminde geneldir; bu gün de

böyledir. Bu gün de İslam âleminin neresine giderseniz gidiniz Ehl-i Beyt (a.s.)'ın sevildiğini, görürsünüz. İmam Hüseyin (a.s.)'e nispet edilen o mescitte (Re'sû'l Hüseyin mescidi) ve Kahire'de Hz. Zeyneb (s.a.)'ya nispet edilen diğer bir mescitte ziyaretçiler dolup taşıyor. Halk kabirleri ziyaret ediyor, öpüyor ve medet umuyor.

Bir iki yıl önce bana Ehl-i Beyt (a.s.)'ın anlamı hakkında yazılmış yeni bir kitap -eski kitap değildi, zira eski kitaplar pek çoktur- getirdiler. Hâlâ hayatta olan hicazlı bir yazar tarafından kaleme alınan bu kitapta, Ali (a.s.), Fâtma (s.a.), Hasan (a.s.) ve Hüseyin (a.s.)'ın Ehl-i Beyt'ten olduğu delillerle ispatlanarak ortaya konuluyordu. Evet, bu eserde yer alan sözler biz Şiîlerin tartışmasız kabul ettiği şeylerdir; ancak Şiî olmayan bir Müslüman kardeşimiz bu kitabı yazıp yayınlamıştır. Bu kitap mevcut olup benim de elimdedir. Şimdiye kadar kesinlikle binlerce nüshası basılıp yayınlanmıştır.

Dolayısıyla Ehl-i Beyt (a.s.) saygındır ve o gün de saygınlığın son haddindeydi; ancak böyle olmakla birlikte toplum boşa kaldığı zaman bu hadise gerçekleşir. Şu halde ibret nerededir? Toplumun öyle olmaması için ne yapılması gerektiği ibrettir. Bizim, o zamanın toplumuna ne olduğunu ve işlerinin niçin böyle sonuçlandığını anlamamız gerekir. Bu, genişçe açıklanması gereken konulardandır ve ben size kısaca arz edeceğim.

Peygamber-i Ekrem (s.a.a.)'in Kurduğu Düzenin Dört Ana Ekseni

İlk etapta, giriş olarak şunu arz edeceğim: Peygamber-i Ekrem (s.a.a.)'in oluşturduğu düzenin birkaç asli çizgisi

vardı. Ben, bu asli çizgiler arasında dört tanesinin temel olduğunu gördüm:

1. *Şeffaf ve açık marifet*: Dinî marifet, hükümler karşısında marifet, topluma karşı marifet, sorumluluk marifeti, Allah'a karşı marifet, peygambere karşı marifet ve tabiata karşı marifet. Böyle bir marifet, ilim öğrenmekle sonuçlanmış ve hicri dördüncü yılda İslam toplumunu marifetin en uç noktasına çıkarmıştı. Peygamber (s.a.a.) bir şeyin gizli saklı kalmasına müsaade etmiyordu. Bu alandaki Kur'an ayetleri şaşırtıcıdır, ne var ki zamanımızın azlığından ötürü bu ayetlere değinemeyeceğiz. Gizliliğin olduğu her yerde, bir ayet iniyor ve oluşan bu kapalılığı/gizliliği bertaraf ediyordu.

2. *Mutlak adalet ve göz yumma*: Yargıda adalet, genel davranışlarda adalet (özel değil) -halka ait imkânların adalet üzeri paylaşılması- ilahî sınırların uygulanmasında adalet ve atamalarda, görev verilmesi ve görev kabul edilmesinde adalet. Elbette adalet, eşitlikten başka bir şeydir, karıştırmayınız. Bazen eşitlik zulümdür. Adalet, her şeyi kendi yerine koymak ve herkesin hakkını vermektir. Peygamber (s.a.a.) zamanında İslam toplumunda hiç kimse adalet çerçevesinin dışında değildi.

3. *Yaratıcı karşısında kâmil bir ubûdiyet ve şirk koşmama*: Ferdî amel ve işlerde Allah'a ubûdiyet, yakınlaşma niyetiyle namazda ubûdiyet, toplumsal yapıda ubûdiyet, hükümet düzeninde ubûdiyet, toplumsal yaşam düzeninde ubûdiyet ve toplum arasındaki içtimâî münasebetlerde yalnızca Allah'ın esas alındığı ubûdiyet. Bu sonuncu kısmın açıklaması oldukça uzundur.

4. *Kaynayıp coşan aşk ve muhabbet*: Bu da İslam toplumunun asli özelliklerinden birisidir; Allah'a aşk ve Allah'ın

topluma aşkı: “Allah onları sever, onlar da Allah’ı severler”⁶¹, “Şüphesiz Allah çok tevbe edenleri sever, çok temizlenenleri sever”⁶² ve “De ki: ‘Eğer Allah Teâlâ’yı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin.’”⁶³ Eşini ve çocuğunu sevmek; insanın çocuğunu sevip onu öpmesi ve sevgisini belli etmesi müstehaptır, insanın eşine aşk beslemesi müstehaptır. İnsanın Müslüman kardeşini sevmesi müstehaptır... Peygamber (s.a.a.)’i sevmek ve Ehl-i Beyt’i sevmek: “Sizden istediğim ancak yakınlarıma karşı sevgidir.”⁶⁴

Peygamber (s.a.a.) bu çizgileri çizdi, toplumu bu çizgiler esasına göre şekillendirdi ve hükümeti on yıl boyunca bu çizgiler çerçevesinde idare etti. Elbette insanların terbiye edilmesi meselesinin anlık değil, tedrici olduğu aşikârdır. Peygamber on yıl boyunca bu temelleri sağlamlaştırmak için gayret etti; ancak asırlarca bu özelliklerin zıddına şekillenen bir halkın değiştirilmesi için bu süre çok azdır. Cahiliye toplumu, bu dört asli çizginin tamamen dışındaydı. Halkın marifeti yoktu, şaşkınlık ve cehalet içinde yaşıyordu. Ubüdiyetleri de yoktu, tâğüt vardı, tuğyan vardı. Adalet diye bir şey yoktu, zulüm ve ayrımcılıktan başka bir şey yoktu. Emîrelmü’minîn (a.s.)’ın bu konu hakkındaki fasih buyruğu hakikaten sanatsal bir tablodur: “Fitneler halkı ayakları altına almış, güçlü tırnaklarıyla onları yok etmiş ve sapasağlam dikilmişti.”⁶⁵ Muhabbet ve sevgi de yoktu, kız çocuklarını diri diri toprağa gömüyorlardı. Falan kabilenin ferdini suçsuz yere öldürüyorlardı -sen

⁶¹ Maide, 54.

⁶² Bakara, 222.

⁶³ Âl-i İmrân, 31.

⁶⁴ Şura, 23.

⁶⁵ Nehcül-Belâğâ, 2. Hutbe.

bizim kabilemizden birini öldürdün, biz de sizin kabilenizden birini öldüreceğiz, diyerek-. Katil olsun ya da olmasın, günahkâr olsun ya da masum olsun. Mutlak zulüm, mutlak merhametsizlik ve mutlak sevisizlik...

Böyle bir atmosferde yetişen halk, zâhiren belki on yılda terbiye edilebilir, insanlaştırılabilir ve Müslümanlaştırılabilir; ancak onların varlıklarının derinliklerine nüfuz edilemez, özellikle başkalarında da aynı tesiri bırakacak bir nüfuz.

Halk peyderpey Müslüman oluyordu. Onlar Peygamber (s.a.a.)'i görmemişler ve söz konusu on yılı derk etmemişlerdi. Şîa'nın inandığı "vasî" meselesi burada şekillenmektedir. İlahî vasî ve atamanın kaynağı burasıdır ve bunun devam etmesi için terbiye lazımdır. İlahî atama ve vasînin, ölen birisinin kendi yerine çocuğunu ataması gibi alışılage-len atama ve vasî karar kılma cinsinden olmadığı aşîkârdır. Asıl mesele, Peygamber (s.a.a.)'den sonra O'nun programını devam ettirme meselesidir.

Şimdi kelimelerine girmek istemiyoruz. Ben size tarihi anlatmak ve bir miktar da onu analiz etmek istiyorum. Daha fazlasını sizler analiz ediniz. Bu konular herkesi ilgilendirir; yalnızca Şîa'ya has değildir. Bu mesele Şîa, Sünnî ve İslam fırkalarının tamamıyla alakalıdır. Herkesin bu konuya dikkat etmesi gerekir; zira bu konu herkes için önemlidir.

Mübarek Fatıha Sûresi'nin Ayetlerinin İncelenmesi Işığında Bireysel ve Toplumsal Değişimlerin Analizi

Peygamber (s.a.a.)'in rihletinden sonraki olaylara dönem. Bu elli yılda ne oldu da İslam toplumu o halden bu hale geldi? Olayın aslı budur ve burada tarihî metinlere de

bakılması gerekir. Elbette Peygamber (s.a.a.)'in bıraktığı bina, bu kadar kısa sürede harap olacak bir bina değildi. Bunun içindir ki, Peygamber (s.a.a.)'in vefatında sonraki ilk yıllara bakarsanız her şeyin -atama ve vasî meselesinin dışında- yerli yerinde olduğunu göreceksiniz. Adalet güzeldir, zikir güzeldir ve ubûdiyet güzeldir. Birisi o yılların başlarına bakarsa, zâhiren bir şeylerin geriye gittiğini görmez. Elbette bazı şeyler belirmişti; ancak zâhiren Peygamber (s.a.a.)'in oluşturduğu esaslar ön plandaydı. Ne var ki, bu durum kalıcı değildir. Gün geçtikçe İslam toplumu tedricen zayıflık ve boşluğa doğru gitmektedir. Ben çeşitli oturularda mübarek Hamd Sûresi'ndeki bir noktayı defalarca arz etmişimdir. İnsanın Âlemlerin Rabbi'ne: "*Bizi dosdoğru yola ilet*"⁶⁶ diye arz etmesinin hemen ardından, bu dosdoğru yolun ne olduğu gösteriliyor: "*Kendilerine nimet verdiklerinin yoluna.*"⁶⁷ Allah Teâlâ pek çoklarına nimet vermiştir. İsrailoğullarına da nimet vermiştir: "*Ey İsrailoğulları! Size verdiğim nimeti hatırlayın.*"⁶⁸ İlahî nimetler nebi, salih ve şehidlere has değildir: "*Kim Allah'a ve Peygamber'e itaat ederse, ite onlar, Allah'ın kendilerine nimet verdiği peygamberlerle, siddiklerle, şehidlerle ve iyi kimselelerle birliktedir.*"⁶⁹ Onlara da nimet verilmiştir; ancak İsrailoğullarına da nimet verilmiştir.

Kendilerine nimet verilenler iki kısımdır:

Bir grup, ilahî nimete ulaştıktan sonra Allah'ı gazaplandırarak bir şey yapmaz ve kendilerini kaybetmezler. Bu

⁶⁶ Fatiha, 6.

⁶⁷ Fatiha, 7.

⁶⁸ Bakara, 40.

⁶⁹ Nisa, 69.

kimseler sizin, “Ey Allah’ım bizi onların yoluna ilet” dediğiniz kimselerdir. “Kendilerine gazaplandığın kimselerin yoluna değil”⁷⁰ buyruğu ilmî ve edebî tabirle “Kendilerine nimet verdiklerinin yoluna” buyruğunun sıfatıdır ve “ellezîne” (o kimseler) kelimesinin sıfatı “Gazaba uğramış ve sapmışların yoluna değil” buyruğudur. Nimet verilen bu kimseler gazaba uğramamış ve sapmamışlardır.

Diğer bir grup da kendilerine nimet verilmiş kimselerdir; ancak bunlar Allah’ın nimetini değiştirmiş ve harap etmişler, dolayısıyla gazaba uğramışlardır veya gazaba uğrayanların arkasına düşüp sapmışlardır. Elbette rivayetlerimizde “Gazap edilenler”in Yahudiler olduğu yer almaktadır ki, Yahudiler bunun en somut örneğidir; zira Yahudiler Hz. İsa (a.s.) döneminden Hz. Musa (a.s.) ve onun yerine geçenlerin zamanına kadar bilerek ve kasten hakka karşı savaşmışlardır. “Sapmışlar” Nasranîlerdir; çünkü onlar sapmışlardır. Mesîhiliğin de durumu böyleydi -en azından çoğu böyleydi- ancak Müslümanlara nimet verilmişti ve bu nimet “Gazap edilenler” ve “Sapmışlar”ın tarafına doğru gidiyordu. İmam Sâdık (a.s.)’dan, İmam Hüseyin (a.s.)’ın şahâdete ulaştığı zamanla ilgili şu söz rivayet edilmiştir: “Hüseyin şehid olduğu zaman Allah’ın halkın üzerindeki gazabı şiddetlendi.”⁷¹ Binaenaleyh Allah’ın nimet verdiği toplum, gazap tarafına doğru seyrediyor; bu seyrin görülmesi gerekir. Çok önemlidir, çok zordur ve çok dikkat gerektirir.

⁷⁰ Fatıha, 7. “Nimet verdiğin o kimselerin yoluna ki, onlar ne gazaba uğramış ve ne de sapmışlardır.”

⁷¹ Kâfi, c.1, s. 368.

Âşurâ Olayında Havâssın Durumu ve Davranış Örnekleri

Ben şimdi birkaç misal zikredeyim. Havâss ve avâmın her biri ayrı bir konumdaydı. Sapan havâss “gazaba uğrayanlar” ve avâm ise “sapanlar” olabilir. Elbette tarih kitapları bunların örnekleriyle doludur. Ben bundan sonrasını İbn Esîr’in tarihinden naklediyorum ve Şîa kaynaklarından nakletmiyorum. Hatta Ehl-i Sünnet’e göre Ehl-i Sünnet tarihçisi olup olmadıklarında şüphe duyulan -İbn Kuteybe gibi- yazarların kitaplardan da nakletmiyorum. İbn Kuteybe ed-Dîneverî’nin *el-İmâme veş-Siyâse* kitabındaki acayip ilginç nakillerin tamamını bir kenara bırakıyorum.

İnsan, İbn Esîr’in *Kâmilü’l-Tevârih* kitabına baktığı zaman, İbn Esîr’in Emevî ve Osmanî konularında mutassıp olduğu hissine kapılıyor. Elbette bir açıdan değerlendirdiği ihtimalini veriyorum. Osman’ı Kûfe, Basra, Medine ve diğer şehir halkının öldürdüğü “Yevmü’d-Dar”⁷² olayını nakledip çeşitli rivayetleri zikrettikten sonra “*Bu hadisenin, şimdi zikre demeyeceğim sebepleri vardır*” diyor: “*Li ilelin*” yani söylemeyeceğim illetleri vardır. Ebu Zer’in olayını naklederken: “*Muaviye, Ebu Zer’i çıplak devenin üstüne bindirdi, o şekilde Medine’ye kadar gönderdi ve sonra da Rebeze’ye sürdü*” dedikten sonra şöyle devam ediyor: “*Kaleme alamayacağım şeyler gerçekleşti.*”⁷³ Bunları söyleyen İbn Esîr ya gerçekten -günümüzün deyimiyle- kendi kendine sansür uyguluyordu ya da mutaassıptı. Sonuç itibarıyla İbn Esîr ne Şif’dir ve ne de Şîa taraftarıdır. Görüldüğü kadarıyla Emevî ve Osmanî eği-

⁷² Tarih-i İbn Esîr, c. 3, s. 167-170.

⁷³ A.g.e., c. 3, s.113-116.

limi olan birisidir. Bundan sonra nakledeceğim şeylerin tamamı İbn Esîr'dendir.

Havâssa birkaç örnek: Bu elli yıl içinde, havâss nasıl olmuştu da işler buraya varmıştı? Ben dikkat ettiğim zaman, zikrettiğimiz dört asli çizgiden uzaklaşıldığını görüyorum: Hem ubûdiyet, hem marifet, hem adalet ve hem de muhabbetten. Şimdi vereceğim birkaç örnek tarihin ta kendisidir.

1. *Said b. Âs*

Said b. Âs, Benî Ümeyye'den olup Osman'ın akrabalarındandı. Velid b. Ukbe b. Ebî Muid'den sonra -İmam Ali (a.s.) filminde sizler gördünüz; sihirbazın olayında bu şahıs da vardı- bu şahsın işlerini düzeltmek için Said b. Âs iş başına geldi. Said b. Âs'ın yer aldığı toplantıda bir kişi: "Talha b. Ubeydullah ne kadar cömerttir" dedi. Kesinlikle Talha birisine para vermişti ya da birisine sevgi göstermişti ve onu cömertlikle anan kimse de Talha'yı o şekilde tanımıştı. Said şöyle cevap verdi: "Neşastec gibi toprağı olan birisinin elbette cömert olması gerekir."⁷⁴ Kûfe yakınlarında "Neşastec" isminde bir mezra -bizim kullandığımız "Neşaste" kelimesinin kökeni buradan gelmektedir- vardı ve Peygamber (s.a.a.)'in büyük sahabesi bu mezranın sahibiydi. Said b. Âs şöyle devam etti: "Eğer benim de Neşastec gibi toprağım olsaydı sizin hayatınızı önemli ölçüde kolaylaştırırdım. O nedenle ona cömert demeni gerektirecek bir sebep yoktur."⁷⁵ Şimdi sizler bunu, Peygamber (s.a.a.)'in zamanındaki zühdle veya Peygamber (s.a.a.)'in vefatından sonra ilk yıllardaki zühdle karşılaştığımız zaman büyüklerin, valilerin ve sa-

⁷⁴ A.g.e., c. 3, s. 137-140.

⁷⁵ A.g.e.

habelerin o birkaç yılda nasıl bir yaşamlarının olduğunu ve dünyaya hangi gözle baktıklarını göreceksiniz. On yıl, on beş yıl sonra durum bu hale gelmiştir.

2. *Ebû Musa Eş'arî*

Bir diğer örnek, “Hakemlik” olayıyla meşhur olan Basra Valisi Ebû Musa Eş'arî'dir. Halk cihada gitmek istiyordu. Eş'arî minbere çıktı ve halkı cihada teşvik etti. Cihat ve fedakârlığın fazileti hakkında konuştu. Herkesin kendi atına binip gitmesi gerekiyordu; halkın çoğunun atı yoktu. Eş'arî, yayaların da cihada katılımını sağlamak için, cihada yaya gitmenin faziletini anlattı: Efendim cihada yaya gitmek öyle faziletlidir, böyle faziletlidir! Eş'arî öylesine ateşli konuşuyordu ki, atı olanlar bile: “Biz de yaya gideceğiz, at nedir ki!” demeye başladılar ve “Atlarını dağıttılar.”⁷⁶ “Gidin, biz bu sevaba ulaşmak için yaya gideceğiz!” dediler. Birazcık akli başında olanlarsa şunları söyledi: “Sabredelim ve acele etmeyelim, bakalım cihada yaya gitme hakkında böyle konuşan valinin kendisi nasıl dışarı çıkacak? Ameli de sözü gibi mi değil mi? Ondan sonar, yaya ya da atlı gideceğimize karar veririz.” Bu ifadeler olduğu gibi İbn Esîr'indir. İbn Esîr şöyle diyor: “Ebû Musa Eş'arî sarayından dışarı çıktığında beraberinde, kıymetli eşyalarla yüklü kırk at vardı. Cihat meydanına onlarla birlikte gitti!”⁷⁷ O günlerde banka yoktu ve hükümetler ise güvenilir değildi. Savaş meydanının ortasında birden bire Eş'arî'ye, halifeden, Basra valiliğinden azledildiği haberi gelse artık bunca değerli eşyalarıyla saraydan çıkmasına izin verilmeyeceğinden nereye giderse gitsin sahip ol-

⁷⁶ A.g.e., c. 3, s. 99-100.

⁷⁷ A.g.e.

duklarını yanında götürmeye mecburdu. O da bunun hesabını yaparak, değerli eşyalarını yükletmiş olduğu kırk atla cihat meydanına çıkmıştı! Atlarını bırakıp yola yaya düşenler Eş'arî'nin atının yularını tuttular ve “Bizi de yanındaki fazla atlara bindir”⁷⁸ dediler. Kendinle beraber savaşa götürdüğün bu şeyler nedir? Biz yaya gidiyoruz, bizi de bindir. “Bize söylediğin gibi kendin de yaya git.”⁷⁹ Eş'arî “Kırbacımı çekerek onların kafasına, yüzüne vurdu”⁸⁰ ve şöyle dedi: “Gidiniz ve boşa konuşmayınız!”⁸¹ Bunun üzerine Eş'arî'nin etrafından ayrıldılar. Medine'ye Osman'ın yanına gelerek şikâyet ettiler, o da Ebû Musa'yı görevinden azletti. Baktığınzda, Ebû Musa Peygamber (s.a.a.)'in ashabından birisidir, havâsstan ve büyüklerden birisidir; ama onun durumu böyledir.

3. Sa'd b. Ebî Vakkas

Sa'd b. Ebî Vakkas Kûfe valisi oldu. O, beytûlmal den borç aldı. O zamanlarda beytûlmal valinin elinde değildi. Bir şahsı halkın idari işlerini yürütmesi için başka bir şahsı da mali işler için görevlendiriyorlardı ve bu şahıs doğrudan halifeye karşı sorumluydu. Kûfe valisi Sa'd b. Vakkas ve mali işler sorumlusu ise büyük sahabe ve yüksek makam sahibi olarak bilinen Abdullah b. Mesud'du. Sa'd, beytûlmal den borç aldı -ne kadar aldığını bilmiyorum- ve sonra vermedi. Abdullah b. Mesud, Sa'd'a borcunu vermesini istedi ve: “Beytûlmalin parasını ver” dedi. Sa'd “Param yok” dedi. Derken birbirlerine söylenmeye başladılar. Hâşim b. Utbe b.

⁷⁸ A.g.e.

⁷⁹ A.g.e.

⁸⁰ A.g.e.

⁸¹ A.g.e.

Ebî Vakkas -Emîrelmü'minîn (a.s.)'ın ashabı ve büyük bir insandır- öne çıkarak şöyle dedi: "Yapmayın, kötüdür. Her ikiniz de Peygamber (s.a.a.)'in büyük sahabelerindensiniz. Halk size bakıyor. Sürtüşmeyin, gidin ve meselenizi bir şekilde kendi aranızda halledin." İşin bu şekilde çözülemeyeceğini gören Abdullah b. Mesud dışarı çıktı. Sonuçta halkın emini sayılıyordu. Dışarıda halktan bir grubu gören Abdullah b. Mesud onlara, gidip Sa'd b. Ebî Vakkas'ın evindeki mallarını -mal varlığının olduğu anlaşılmaktadır- dışarı çıkarmalarını söyledi. Sa'd b. Ebî Vakkas'a bu haber ulaşınca o da başka bir guruba: "Gidin ve izin vermeyin" dedi. Sa'd b. Ebî Vakkas beytülmale borcunu vermediği için büyük kargaşa çıktı. İşte bu Sa'd b. Ebî Vakkas şura ashabındandır, altı kişilik şura içinde o da vardır ve bir süre sonra bu duruma gelmiştir. İbn Esîr şöyle diyor: "Kûfe halkı arasında ihtilaf çıkan ilk olay budur."⁸² Havâsstan birisinin dünyaya olan meyli bu derece ilerlemiş ve farkında olmadan kendisini ortaya koymuştur!

Mervan b. Hakem Tarafından Ganimetlerin Humusunun Satın Alınması Olayı

Müslümanlar Afrika'yı -yani Tunus ve Mağrip bölgesi- fethettiler ve ganimetleri halk ve askerler arasında paylaştırdılar. Ganimetlerin humusunu Medine'ye göndermeleri gerekir. İbn Esîr'in tarihinde, humusun pek çok olduğu zikredilmiştir. Elbette İbn Esîr bunu burada değil, fetih hadisesini anlatırken çok miktarda humustan bahsediyor ve Medine'ye gönderildiğini söylüyor. Humus Medine'ye ulaşınca Mervan

⁸² A.g.e, c. 3, s. 82-83.

b. Hakem “Humusun tamamını beş yüz bin dirheme satın alırım” diyor ve ona satıyorlar!⁸³ Beş yüz bin dirhem az bir para değildi; ancak gönderilen malların değeri bundan daha çoktu. Halifeye yapılan eleştirilerden birisi de bu hadisedeydi. Elbette halife özrünü bildirerek, “Bu benim akrabamdır; ben sıla-i rahim yapıyorum ve durumu iyi olmadığı için ona yardım etmek istiyorum” diyor! Binaen aleyh havâss maddiyata boğuldu.

Velid b. Ukbe Döneminde Hilafetin Padişahlığa Dönüşmesi Olayı

Bir başka olay “Velid b. Ukbe b. Ebî Muid’in Kûfey’e Vali atanmasıdır.”⁸⁴ (Üçüncü halife) Sa’d b. Ebî Vakkas’tan sonra Velid b. Ukbe’yi -ki siz bu şahsı Kûfe valisi olarak tanıyorsunuz- vali olarak Kûfe’ye atadı. Velid, Ümeyye oğullarından olup halifenin akrabalarındandı. Velid Kûfe’ye geldiğinde herkes şaşırды; bu da nedir? Yani bu adam valiliğin verileceği birisi midir? Çünkü Velid hem ahmaklıkta meşhurdu hem de fesatta! Bu Velid, hakkında: “*Size fâsık (yoldan çıkmış) bir adam bir haber getirirse onun doğruluğunu araştırın*”⁸⁵ ayetinin indiği birisidir. Kur’an onu “fâsık” olarak tanıtmıştır; çünkü getirmiş olduğu bir haberden dolayı bir grup tehlikeye düşmüş ve ardından “*Size fâsık (yoldan çıkmış) bir adam bir haber getirirse onun doğruluğunu araştırın*” ayeti nazil olmuştur. Ayetteki fâsık Velid’in kendisiydi. Bu, Peygamber (s.a.a.)’in zamanıyla alakalıdır. Ölçülere, değerlere ve insanlardaki değişime bakınız! Peygamber (s.a.a.)

⁸³ A.g.e, c. 3, s. 88-91.

⁸⁴ A.g.e., s. 82-83.

⁸⁵ Hucurat, 6.

zamanında Kur'an'da "fâsık" olarak nitelendirilmişti ve bu Kur'an'ı da halk her gün okuyordu. Böyle birisi Kûfe'ye vali olmuştur! Hem Sa'd b. Ebî Vakkas hem de Abdullah b. Mesud şaşırды! Abdullah b. Mesud, Velid'i görünce şöyle dedi: "Ben bilmiyorum, biz Medine'den ayrıldığımızdan bu yana salih birisi mi oldun!" Abdullah b. Mesud'un ifadesi aynen şöyledir: "Bizden sonra sen mi salih oldun yoksa halk mı fâsit oldu!"⁸⁶ Sa'd b. Ebî Vakkas da şaşırды; ancak başka bir açıdan. Sa'd b. Ebî Vakkas'ın ifadesi şöyledir: "Sen ahmak birisiydin. Şimdi akıllı birisi mi oldun yoksa seni bize tercih edecekleri kadar biz mi ahmaklaştık?"⁸⁷ Velid şöyle cevap verdi: "Ey Sa'd! Şaşırma."⁸⁸ Ne biz akıllı olduk ne de sen ahmak oldun: "Bunların hiçbirisi değil. Mesele, padişahlık meselesidir!"⁸⁹ -İlahî hükümetin, hilafetin ve velayetin padişahlığa dönüşme meselesinin ilginç bir hikâyesi vardır- "Bir gün birine aittir diğer bir gün başkasına; elden ele dolaşır." Sonuç itibarıyla Sa'd b. Vakkas Peygamber (s.a.a.)'in sahabesiydi. Meselenin padişahlık meselesi olduğu sözü Sa'd için kulağı tırmalayıcı bir sözdü. Sa'd şöyle dedi: "Hilafeti padişahlığa dönüştürdüğünüzü görüyorum!"

Bir gün Ömer Selman'a şöyle dedi: "Sana göre, ben padişah mıyım yoksa halife mi?" Selman son derece muteber bir şahıstı, makamı yüce bir sahabeydi, görüşü ve yargısı çok önemliydi. Bundan dolayı Ömer onun görüşünü sormuştu. Selman şöyle yanıt verdi: "Eğer halkın malından bir dirhemden az veya bir dirhemden çok alır da değil

⁸⁶ Tarih-i İbni Esir, c. 3, s. 82-83.

⁸⁷ A.g.e.

⁸⁸ A.g.e.

⁸⁹ A.g.e.

kendin için, hak olmayan bir yere bile koyarsan artık halife değilsin.” Selman ölçüyü açıkladı. İbn Esîr’in rivayetinde şöyle gelmiştir: “Ömer ağladı.” Önemli bir nasihatir. Mesele, hilafet meselesidir. Velayet, muhabbet ve halkla kenetlenmenin eşliğinde halkın her bir ferdine sevgiyi beraberinde getiren bir hükümet olup sadece hükmeden bir hükümet değildir; ancak padişahlığın anlamı bu değildir ve halkla işi yoktur. Padişahlık, hükmetmekten ibaret olup her istediğini yapar.

Bu söylediklerimiz havâssa aitti. Kısa bir müddet sonra havâssın işleri bu raddeye gelmişti. Elbette söz konusu bu şeyler dikkat eden, bağlı olan, önem veren, yıllar yılı Peygamber (s.a.a.)’i anlayan, henüz Peygamber (s.a.a.)’in sesinin Medine’de çınladığı ve toplumda Ali b. Ebî Talib (a.s.) gibi birisinin yer aldığı Hulefâ-i Râşidîn dönemiyle alakalıdır. Sonra olay Şam’a intikal etti ve mesele anlatılanların çok daha ötesine taşıtı. Verdiğimiz örnekler havâssa ait küçük örneklerdir. Elbette İbn Esîr’in tarihini ve Müslüman kardeşlerimizin nezdinde muteber olan diğer kaynakları araştıran birisi yüz tane değil, bunlara benzer binlerce örnek bulabilir.

Zihinsel Erozyona Uğrayan Toplumda Ka’bu’l-Ahbarların Din Âlimi Makamına Ulaşması

Adalet ve Allah’a kulluk olmadığı zaman toplumun içinin boş olması gayet tabiidir, o zaman zihinler de bozular. Yani bir toplumda servet biriktirme, dünya malına eğilim gösterme ve onun hizmetine girip ona gönül bağlama meselesi buraya kadar ulaşırsa, böyle bir toplumda da Ka’bü’l-

Ahbar âlim olarak tanıtılır. Peygamber (s.a.a.)'i görmemiş ve henüz yeni Müslüman olmuş bir Yahudi! Bu şahıs Peygamber (s.a.a.) zamanında Müslüman olmamıştır, Ebû Bekir'in zamanında da Müslüman olmamıştır. Ömer'in zamanında Müslüman olmuş ve Osman'ın zamanında da ölmüştür! Bazıları Ka'bü'l-Akhbar diye telaffuz ederler (كعب الاخبار) ki, bu yanlıştır; doğrusu Ka'bü'l Ahbar'dır (كعب الاحبار). Ahbar (احبار), "hibr" in (حبر) çoğuludur. "Hibr", yani Yahudi âlimi. Söz konusu bu şahıs Yahudi âlimlerindendi. Müslüman olduktan sonra İslamî meseleler hakkında konuşmaya başladı! Bir gün Ka'b, Osman'ın yer aldığı topluluk arasında oturmuştu. Derken Ebû Zer çıkageldi. Ka'b, Ebû Zer'i kızdıracak bir şey söyledi. Bunun üzerine Ebû Zer şöyle dedi: "Şimdi sen mi bize İslam'ı ve İslam hükümlerini anlatıyorsun? Biz bu hükümleri bizzat kendimiz Peygamber (s.a.a.)'den işitmişizdir!"⁹⁰

Ölçülerin elden çıktığı, değerlerin zayıfladığı, zâhirlerin içinin boşaldığı ve ömürlerini saygınlıkla geçiren, yıllarını dünya malına ve geçimliliğine itibar etmeksizin geride bırakan ve o büyük bayrağı kaldırmayı başarabilen insanlara dünya ve mal sevgisi hâkim olduğu zaman, kültür ve marifetler dünyasında böyle birisi ilahî ve İslamî marifetlerin savunucusu oluyor. Yeni Müslüman olmuş birisi ve İslam'ın söylediğini değil, kendi anladığını söyleyen birisi. Böyle olduğu zaman da Ka'b'in sözü, İslamî geçmişi olan Müslümanların sözünden daha çok itibar görür!

⁹⁰ A.g.e, c. 3, s. 115.

Havâssın Basiretsizliği, Gafleti ve Dünya Sevgisi Nedeniyle Avâmın Sapmasının Örnekleri

Bu, havâssla alakalıdır. Havâss böyle olunca, avâm da havâssın gittiği yere gider ve onların arkası sıra hareket eder. Mümtez ve seçkin insanların sapması durumunda, halkın pek çoğunun sapmasına sebep olmaları, onların en büyük günahı olacaktır. Settin yıkıldığını gören, dillerde dolaşanın tersini işiten ve Peygamber (s.a.a.)’den nakledilenin aksine davranıldığını müşahede eden avâm halk, onların tarafına doğru hareket eder.

Şimdi avâm halktan bir örnek verelim: Basra valisi Medine’deki halifeye yazdığı mektupta şunları dile getirdi: “Fethedilen şehirlerden alınan vergiyi kendi halkımızın arasında paylaşıyoruz; ancak Basra’ya ayrılan azdır ve halkın sayısı artmıştır; iki şehrin daha eklenmesine müsaade eder misiniz?” Basra valisinin kendi halkı için iki şehrin vergisini halifeden aldığı işiten Kûfe halkı da kendi valilerinin yanına gitti. Kûfe halkının valisi kimdi? Dağ gibi sapasağlam dikilmiş “değerlerin adamı” Ammar b. Yasir’di. Elbette Ammar benzeri insanlar da vardı -sapasağlam kalmışlardı- ne var ki, çok değillerdi. Ammar b. Yasir’in yanına geldiler ve: “Sen de bizim için bunu talep et ve bizim için iki şehir daha al” dediler. Ammar şöyle dedi: “Ben bu işi yapmayacağım.” Kûfe halkı Ammar’a saldırıp ona sövdü. Kûfeliler halifeye mektup yazdı ve halife de Ammar’ı görevden aldı!⁹¹

Buna benzer olaylar Ebû Zer ve başkaları için de gerçekleşti. Abdullah b. Mesud bunlardan birisidir. Böylesi insanlar

⁹¹ A.g.e, c. 3, s. 30-31.

-Ammar b. Yasir, Ebû Zer ve benzerleri- işlerin başında olmazlarsa, toplum değerlerden uzaklaşır. İbret buradadır.

Dünya Peşinde Koşmakla Hizmet Arasındaki Fark

Aziz kardeşlerim! İnsan bu toplumsal değişimleri geç anlıyor, dikkat edilmeli. Takva, yani sadece kendisinden sorumlu olan kimselerin kendisine dikkat etmesidir. Yine hem kendinden hem de başkalarından sorumlu olan kimselerin de hem kendilerine hem de diğerlerine dikkat etmesidir. Hükümetin başında olan kimseler hem kendilerinin hem de toplumun dünyayı talep etmemesi, ona gönül bağlamaması ve bencillige kapılmaması için dikkat etmelidirler. Bu, topluma hizmet etmemek anlamına gelmez. Topluma hizmet edip ve servet elde etmelidirler; ancak bunu kendileri için istememelidirler, bu kötüdür. İslam toplumunu zenginleştirebilen ve büyük işler yapabilen herkes büyük bir sevap işlemiştir. Allah'a hamdolsun, bu birkaç yılda toplumu kalkanıdır, bu ülkede bunun bayrağını dikenler ve büyük işler yapanlar, çok güzel şeyler yapmışlardır. Bu işler, dünyayı talep etmek anlamına gelmez. Dünya arzusu, şahsın kendisi için istemesidir, kendisi için hareket etmesidir. Beytülmalen ya da başka bir yolla kendisi için biriktirme düşüncesidir, bu kötüdür. Dikkat etmemiz gerekir. Böyle olmaması için herkes dikkat etmelidir. Dikkat edilmediği zaman toplumun değerleri tehdit edilir ve yalnızca zâhiri bir bağın dışında hiçbir şeyin kalmadığı bir noktaya ulaşılır. Birden bire büyük bir imtihan öne çıkar -Ebî Abdillah (a.s.)'ın kıyamında yaşanan imtihan gibi- ve o zaman toplum bu imtihandan geçemez.

“Sana, Rey’in valiliğini vermek istiyoruz” dediler.⁹² O zamanlar Rey şehri son derece büyük imkânlarla doluydu. O zamanın valiliği şimdiki gibi değildi. Günümüzde valiler maaş alan idari birim görevlileridirler ve hepsi zahmet çekiyorlar. O zaman böyle değildi. Birisi bir şehrin valisi olduğu zaman, o şehrin tüm imkânları valinin elindeydi; istediği her şeyi yapıyordu, dolayısıyla vali olmak çok önemliydi. Sonra dediler ki, “Eğer Hüseyin b. Ali (a.s.)’la savaşmaya gitmezsen, Rey şehri valiliğini unut.” İlkesel birisi burada bir an bile düşünmez ve şöyle der: “Rey’in canı cehenneme! Rey de neymiş? Dünyanın tamamını da verseniz Hüseyin b. Ali (a.s.)’a karşı yüzümü bile buruşturmam. Ben Zehra (s.a.)’nın azizine karşı yüzümü bile ekşitmem. Gideyim, Hüseyin b. Ali (a.s.)’ı öldüreyim, siz de bana Rey şehrini verin öyle mi?!” Değerlere sahip bir insan böyledir. Ancak toplumun iç boşalıp değerlerden uzaklaştığında, toplumda asli çizgiler zayıfladığında el ayak titrer ve en fazla bir gece düşünülür. Kararlı bir şekilde akşamdan sabaha kadar düşünmek için izin alınır! Eğer bir sene düşünseydi bile yine aynı kararı alacaktı. Bu düşünmesinin hiçbir değeri yoktu. Bir gece düşündü ve sonunda “Tamam” dedi, “Rey şehrini istiyorum!” Elbette Allah Teâlâ onu da nasip etmedi. Aziz kardeşlerim! İşte böylelesinde Kerbelâ faciası gerçekleşir.

Âşıkâne Cihat ve Yiğitlik; Âşurâ’nın İki Yönü

Burada Âşurâ’nın analiziyle ilgili bir kaç cümle söyleyip konuya yalnızca işaret edelim. Kendisinde tüm değerleri barındıran Hüseyin b. Ali (a.s.) gibi birisi, kırılma ve

⁹² Ömer b. Sa’d b. Ebî Vakkas’a işaret edilmektedir.

sapmaların önünü almak için kıyam ediyor. Çünkü bu kırılma ve sapmalar toplumda hiçbir şey bırakmayacaktı, halk iyi ve Müslüman'ca yaşamak istediği zaman elinde hiçbir şey kalmayacaktı. İmam Hüseyin (a.s.) ayağa kalkıyor, kıyam ediyor, hareket ediyor ve süratle yokuş aşağı düşüşün önüne geçiyor. Elbette bu yolda kendisiyle birlikte en sevdiklerinin, Ali Asgar'ının, Ali Ekber'inin ve Abbas'ının canını feda ediyor; ancak sonuca ulaşıyor.

“*Ve Ene min Hüseyin*” (Ve Hüseyin de bendendir)”, yani Peygamber (s.a.a.)'in dini, Hüseyin b. Ali (a.s.)'in yaşattığı dindir. Olayın bir yüzü buydu; madalyanın diğer bir yüzü ise son derece büyük ve yiğitlikle dolu âşıkane Âşurâ hadisesidir ki, hakikaten aşk mantığı ve âşıkâne bakış açısı dışında Kerbelâ olayları anlaşılabilir. Hüseyin b. Ali (a.s.)'in takriben bir gece ve yarım gün veya yaklaşık bir gece ve gündüz -Tasua ikindi vaktinden Âşurâ ikindi vaktine kadar -ne yaptığını ve nasıl bir büyüklük ortaya koyduğunu anlamak için olaya âşıkane bir gözle görmek gerekir! Bu mesajın bugüne kadar gelmesinin ve sonsuza kadar da baki kalmaya devam etmesinin sebebi budur. Âşurâ hadisesini unutturmak için çok çaba harcadılar; ancak başaramadılar.

**Seyyid b. Tâvus'un *Luhuf* Kitabında Zikrettiği,
Hz. Kasım b. Hasan (a.s.)'in Başına Gelen Felaketler**

Ben bu gün, İbni Tâvus'un *Maktel*'inden -*Luhuf* kitabından- birkaç cümle okuyarak musibetlerden bahsetmek ve o büyük sahnelerin birkaçını siz aziz kardeşlerime anlatmak istiyorum. Elbette bu *Maktel*, son derece muteberdir. Seyyid b. Tâvus -Ali b. Tâvus'tur- fakih, ârif ve büyük bir şahıstır.

Son derece doğru sözlü, güvenilir, saygın ve pek çok fakihin de üstadıdır. Kendisi ediptir, şairdir ve oldukça seçkin bir şahıstır. Seyyid b. Tâvus'un kaleme aldığı maktelin içeriği hakkında herhangi bir şüphe söz konusu değildir. Ki bu kitap, yazılan ilk kısa makteldir. Elbette kendisinden önce de pek çok maktel yazılmıştır. Seyyid b. Tâvus'un üstadının -İbni Nema-, Şeyh Tûsî'nin ve başkalarının da maktel kitapları vardır. İbni Tâvus'tan önce çok sayıda maktel kitabı yazılmıştır; ancak *Luhuf* kitabının kaleme alınmasıyla diğer maktel kitapları bu kitabın gölgesi altında kalmıştır. Bu kitap son derece güzel bir kitaptır; zira kitapta kullanılan ifadeler çok güzel, incelikle ve özetlenerek seçilmiştir. Şimdi bu kitaptan birkaç cümle okuyacağım.

Âşurâ olaylarının en can alıcı sahnelerinden birisi Kasım b. Hasan'ın savaş meydanına gitme sahnesidir. Kasım b. Hasan (a.s.) İmam Hüseyin (a.s.)'in dostları içinde, gençliğe yeni adım atmış gençlerden birisidir. "Henüz buluş çağına girmemiştir."⁹³ İmam Hüseyin (a.s.) Âşurâ gecesi: "Bu hadise gerçekleşecek ve herkes ölecektir, gidiniz" buyurduğu zaman, ashabı gitmeyi kabul etmedi. On üç veya on dört yaşındaki, henüz gençliğe yeni adım atmış bu delikanlı şöyle sordu: "Amcacığım! Ben de meydanda şahâdete ulaşacak mıyım?" İmam Hüseyin (a.s.) bu genci -bizim deyimimizle- sınamak istedi ve şöyle buyurdu: "Yavrucuğum! Senin damağında öldürülmenin tadı nasıldır?" Şöyle cevap verdi: "Baldan daha tatlıdır." Bakınız bu, Peygamber (s.a.a.) Ehl-i Beyt'inde (a.s.) değerlerin her şeyden önce geldiğinin bir göstergesidir. Ehl-i Beyt (a.s.)'ın yetiştirdiği şahıslar böy-

⁹³ *Zindegân-i Hz. Ebî Abdillahi'l Hüseyin Seyyidü's Şüheda (a.s.)*, Telif: Ebu'l Kasım Sehâb, s. 484.

ledir. Bu genç, İmam Hüseyin (a.s.)'ın kucağında yetişmiştir, yani üç dört yaşlarındayken babası dünyadan göçmüş ve bu genci neredeyse İmam Hüseyin (a.s.) büyüt müştür. Terbiye edip yetiştiren İmam Hüseyin (a.s.)'dır. Şimdi, Âşurâ günü bu genç, amcasının yanına geliyor. *Luhuf*'ta şöyle zikredilir: Ravi şöyle diyor: “Bir genç çıkageldi.”⁹⁴ Kerbelâ'da olayları yazan raviler vardı. Kendilerinden olayların nakledildiği birkaç kişi vardır. *Luhuf* kitabı bu ravilerin birisinden naklede rek şöyle diyor: Biz birden bire genç birisinin Ebî Abdillah (a.s.)'ın çadırına doğru geldiğini gördük: “Yüzü sanki ay gibi parlıyordu.”⁹⁵ Bu genç, meydana gidip savaşmaya başladı.

Bilmelisiniz ki, Kerbelâ hadisesinin ayrıntıları kaydedilmiştir. Kim nasıl vurdu, önce kim vurdu ve kim neyi çaldı, hepsi zikredilmiştir. Örneğin; Kasım b. Hasan (a.s.)'ın zırhını kim çalmıştır, bu da zikredilmiştir ki, sonra zırhı çalan kimseye “Zırh hırsızı” demişlerdir. Dolayısıyla en ince ayrıntıların kaydedildiği bellidir. Peygamber (s.a.a.)'in Ehl-i Beyt'i (a.s.) ve Ehl-i Beyt (a.s.) dostları bu hadisenin tarihte kaybolmasına izin vermemişlerdir.

“İbn Fuzeyl el-Azudî gencin başını yardı, genç yüzüstü yere düştü ve ‘Amcacığım’ diye feryat etti. Hüseyin (a.s.) avcı doğan kuşu gibi kendini gencin yanın ulaştırdı.”

Cümledeki özellik ve inceliklere dikkat ediniz! İfadede geçen “*Sakr*” kelimesi, avcı doğan anlamına gelir. Yani Hüseyin (a.s.) kendisini avcı doğan kuşu gibi kendisini bu gencin yanına ulaştırmıştır. “*Sonra kızgın aslan gibi şiddetle saldırdı.*” İfadede yer alan “*Şedde*” kelimesi, hamle etmek ve saldırmak

⁹⁴ *Luhuf*, İbni Tâvus, Tercüme: Seyyid Ahmet Zencânî (Âh-i Suzan ber Mezar-ı Şehidan), s.115.

⁹⁵ A.g.e.

anlamındadır. “Bir darbeyle Fuzeyl’i yere düşürdü. Bir grup, katili kurtarmak istedi; ancak Hüseyin (a.s.) onların tamamına hamle etti. Kasım b. Hasan’ın bedeninin yanında büyük savaş oldu, savaştılar; ancak Hüseyin (a.s.) onları püskürttü.” Meydanın tamamı toz toprağa büründü. Ravi şöyle diyor: “Bir müddet sonra her yeri toz toprak bürüdü.” Bu sahneyi tasvir eden kişi, insanın bağırını yandırıyor. “Hüseyin (a.s.)’i gördüm. Bu gencin başucunda durmuş ve hasretle ona bakıyordu. O genç de ayaklarıyla yeri tırmalıyordu. Hüseyin (a.s.) şöyle buyurdu: ‘Seni öldürenler Allah’ın rahmetinden uzak olsun.’” Bu sahne çok hüznün verici bir sahne olup İmam Hüseyin (a.s.)’ın bu gence yönelik sevgi ve aşkını göstermektedir. Aynı şekilde, İmam Hüseyin (a.s.)’ın bu genci savaş meydanına göndermekle nasıl bir fedakârlık ortaya koyduğunu ve bu gencin ruhunun azametini, halkın bu gence cefasını ve nasıl davrandıklarını gösteriyor.

Ali Ekber (a.s.)’ın Başına Gelen Felaketler

Son derece dikkat çekici ve önemli taplolardan bir diğeri Ali Ekber (a.s.)’ın savaş meydanına gitme sahnesidir. Bu sahne her yönüyle ilginçtir. İmam Hüseyin (a.s.)’ın bizzat kendisi için, bu genç -Ali Ekber- açısından, kadınlar ve özellikle de Hz. Zeyneb (s.a) bakımından ilginçtir. Öncelikle şunu söylemem gerekir ki, bu gencin, on sekizle yirmi beş yaş arasında bir yaşta olduğu söylenmiştir; yani en az on sekiz ve en fazla yirmi beş yaşındadır. Ravi şöyle diyor: “Ali b. Hüseyin (a.s.) savaşmak için İmam Hüseyin (a.s.)’ın çadırından dışarı çıktı.” Ravi şöyle devam ediyor: “Bu genç, yaratılmış olan insanların en güzeliydi.” Güzel, yetişkin ve cesur birisi. Sonra: “Savaşmak için babasından izin istedi ve kendisine

izin verildi.” Kasım b. Hasan (a.s.) konusunda İmam Hüseyin (a.s.) hemen izin vermemiştir; ancak Kasım’ın ısrarından sonra izin vermiştir. Ne var ki, Ali b. Hüseyin gelince, kendi oğlu olması hasebiyle hemen izin verdi. “*Sonra arkasından ümitsizce ona baktı.*” Artık geri gelmeyecek bu gence ümitsizce baktı. “*Gözlerini kendi haline bıraktı ve ağladı.*”

İslam dünyasının duygusal özelliklerinden birisi budur; duygusal olayların karşısında gözyaşı dökmek. Siz İmam Hüseyin (a.s.)’ın olaylar karşısında çok ağladığını görüyorsunuz; bu ağlama, sevginin şiddetinden dolayıdır, çünkü İslam bu duygusallık ve sevgiyi fertte yetiştirir. İmam Hüseyin (a.s.) ağlamaya başladı ve hepinizin işittiği şu cümleyi buyurdu: “*Ey Allah’ım! Kendin şahid ol. İnsanlar içinde yaratılış, ahlak ve mantık olarak senin Resûlüne (s.a.a.) en çok benzeyen bir genç onlarla savaşmaya gitmiştir.*”

İmam Hüseyin (a.s.)’ın Ali Ekber (a.s.)’a Muhabbetinin Sırrı, Onun Peygamber (s.a.a.)’e Benzemesinde Saklıdır

Burada bir noktayı siz aziz kardeşlerime arz etmek istiyorum; İmam Hüseyin (a.s.) çocukluk yıllarında Peygamber (s.a.a.)’ın mahbubuydu; İmam Hüseyin (a.s.)’ın da Peygamber (s.a.a.)’e karşı sevgisi sınırsızdı. İmam Hüseyin (a.s.) altı veya yedi yaşlarındayken Peygamber (s.a.a.) dünyadan göçtü. Peygamber (s.a.a.)’in çehresi İmam Hüseyin (a.s.)’ın gözünde hiç kaybolmamış, zihninde yer edinmişti. O’nun (s.a.a.) aşkı gönlüne kazanmıştı. Sonra Allah Teâlâ İmam Hüseyin (a.s.)’a Ali Ekber’i nasip eder. Bu çocuk biraz büyüdüğü zaman, İmam Hüseyin (a.s.) onun çehresinin aynı

Peygamber (s.a.a.)’in çehresi gibi olduğunu görür. Şimdi, İmam Hüseyin (a.s.)’ın o kadar sevgi duyduğu ve âşık olduğu bu çehre Ali Ekber’de şekillenmiştir. Sesi Peygamber (s.a.a.) gibidir. Konuştuğu zaman Peygamber (s.a.a.) gibi konuşmaktadır. Ahlakı, Peygamber (s.a.a.)’in ahlakına benzemektedir; o büyüklük, o kerem ve o şeref, Peygamber (s.a.a.)’e benzemektedir.

İmam Hüseyin şöyle buyuruyor: “*Ne zaman Peygamber (s.a.a.)’i özleseydik bu gence bakıyorduk.*” Şimdi ise bu genç meydana gitmiştir. “*İmam Hüseyin feryat ederek şöyle dedi: ‘Ey İbn Sa’d! Sen nasıl bana acımadıysan (oğlum aldısın) Allah da senden rahmetini kessin.*” Nakledildiğine göre; Ali Ekber (a.s.) savaş meydanına gider, büyük bir yiğitlikle savaşır ve pek çok düşmanı öldürdükten sonra dönerek, susuz olduğunu söyler. Daha sonra tekrar meydana gider. Ali Ekber (a.s.) susuzluğunu dile getirince İmam Hüseyin (a.s.) şöyle buyurur: “*Yavrucağızım! Biraz daha savaş; çok geçmeyecek ki, deden Peygamber (s.a.a.)’in eliyle suya kanacaksın.*” İmam Hüseyin (a.s.) Ali Ekber’e (a.s.) böyle söylediğinde Ali Ekber (a.s.) o son lahzasında yüksek sesle şöyle arz eder: “*Ey babacığım Allah’a ısmarladık. Ceddin Peygamber (s.a.a.) sana selam söylüyor ve acele et bize doğru gel, diyor.*”

İmam Hüseyin (a.s.), Hz. Zeyneb (s.a.) ve Âşurâ Ashabı Vesilesiyle Tarihin Kurtuluşu

Bunlar, bu büyük olayın önemli sahnelerindedir. Bu gün ise Zeyneb-i Kübra (s.a.)’nın günüdür. Hz. Zeyneb (s.a.)’nın yaşadıkları da çok acayıptır. Hz. Zeyneb (s.a.), İmam Hüseyin (a.s.)’ın şehid olduğu andan itibaren bu emanetin yükünü

omzuna almış, yiğitçe ve tam bir cesaretle Emîrelmü'minîn (a.s.)'ın kızına layık olacak şekilde hareket etmiştir. Bunlar İslam'ı ölümsüzleştirmeyi ve halkın dinini korumayı başarmışlardır. İmam Hüseyin (a.s.)'ın hadisesi bir milletin kurtarılması değildi, bir ümmetin kurtarılması değildi, bilakis tarihin kurtarılmasıydı. İmam Hüseyin (a.s.), bacısı Zeyneb (s.a.), ashabı ve dostları bu hareketle tarihi kurtardılar.

8.5.1998 Tahran cuma namazı hutbesindeki açıklamaları.

45. KONUŞMA

Şehidin ve Şehidlik Makamının Yüce Değeri

Şahâdet olgusuna birkaç açıdan bakılabilir. Hangi taraftan bakılırsa bakılsın bu olgu son derece görkemlidir. Bir taraftan Allah Teâlâ'nın nezdinde şahâdetin değerine bakalım, bu açıdan şahâdetin değerini açıklama hususunda dilimiz yetersizdir. Peygamber-i Ekrem (s.a.a.)'den nakledilen bir rivayette şöyle buyrulmuştur: “Her hayır ve her değer in üstünde bir hayır ve değer vardır, ancak şahâdetin değerinden daha üstte bir şey yoktur.”⁹⁶

Dini ilkeler ve din felsefesi çerçevesinde bu konu hakkında konuşmak istersek, tam olarak böyle olduğunu göreceğiz. Bir insanın kendi eliyle ve iradesiyle kendi varlığını yüce ilahî ilkeye feda etmesinden daha yüce bir şey yoktur. Şahâdetin anlamı budur. Bundan dolayı şahâdet kelimesinin Allah Teâlâ'nın nezdinde özel bir anlamı vardır. Allah yolunda öldürülmek ölmek değildir: “Eğer o ölürse veya öldürülürse”⁹⁷ buyruğunda, Allah yolunda öldürülmenin sıradan ölümlerle bir olmadığı ifade edilmiştir. Şahâdetin, ilahî ölçüde, dinî ve Kur'anî açıdan başka bir mefhumu ve övünçsel bir anlamı vardır. Budan dolayı kim bu ilahî ver-

⁹⁶ Bihâru'l-Envâr, c. 100, s. 10.

⁹⁷ Âl-i İmrâm, 144.

giye mazhar olur da Allah yolunda şehid olursa bunun kendisi bizzat, Allah'a şükretmektir.

Allah Teâlâ şehide büyük bir lütufta bulunmuştur. Dikkat ediniz! Hiç kimse dünyada kalıcı değildir, herkes gidir. İnsanlar türlü şekillerde ölürler; bunun genci ve ihtiyarı da yoktur. İnsanlar gençlikte de ölürler, ihtiyarlıkta da ölürler ve çocuklukta da ölürler; ölüm herkes içindir. Allah Teâlâ, herkesin kesin yazgısı olan ve herkesin bu mecradan geçmesi gereken ölümü, şehid için değer olacak şekilde kararlaştırmıştır! Hâlbuki sıradan ölümlerde bu değer yoktur. Bundan daha büyük bir lütuf var mıdır? Şehidin fazileti bundan daha büyük ne olabilir? Hepimiz öleceğiz. Allah Teâlâ'nın, bu ölümü, bu gitmeyi ve bu kesin yazgıyı bu yolda bu kadar faziletli kılması ne kadar da değerlidir! Bundan dolayı şehid, melekût ve berzah âleminde Rabbine şükreder, kendisine böyle bir lütufta bulunduğu için şükranlarını arz eder. Şahâdet anı, her şehidin en tatlı anlarından başka bir şey değildir. Bakınız, şahâdet ne kadar değerli ve yücedir!

27.9.1998 yılında Silahlı Kuvvetler ve Yapılandırma Cihadının şehid aileleriyle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

46. KONUŞMA

İmam Hüseyin (a.s.)'in Belirleyici Üç Sıfatı: İhlâs, Allah'a İtimat ve Zaman ve Şartların Yerli Yerinde Tespiti

İslam ümmetinin İslam, Kur'an ve Ehl-i Beyt (a.s.)'in bereketi çerçevesinde sahip olduğu onlarca ve yüzlerce özellik vardır, bunlardan biri de halkımızın gözleri önünde duran büyük ve parlak örneklerdir. Milletler için örnek çok önemlidir. Dikkat ederseniz milletler sahip oldukları büyük şahsiyetleri, nesillerinin genel hareketini o tarafa doğru yönlendirmek için mutlaklaştırırlar, büyütürler ve onların isimlerini ölümsüzleştirirler. Bazen milletlerin sahip olduğu şahsiyetlerin gerçekliği yoktur; ancak hikâyelerde, şiirlerde ve çeşitli milli efsanelerde bu şahsiyetleri söz konusu ederler. Bunların tamamı, milletlerin kendi aralarında büyük örnekleri görmeye muhtaç olmalarından kaynaklanır. İslam'da bu tür pek çok ve benzersiz örnek vardır ki, bunlardan bir tanesi de Müslümanların önderi, Peygamber (s.a.a.)'in oğlu ve beşer tarihinin büyük şehidi Hz. Ebâ Abdillah (a.s.)'dir.

Ebâ Abdillah (a.s.)'in seçkin varlığı çeşitliği boyutlara sahiptir ve bu boyutların her biri, akabinde pek çok açıklamayı da beraberinde gerektirir. Ancak bu seçkin sıfatlar içinde iki ya da üç sıfatı zikredecek olursak, bunların ilki, İmam Hüseyin (a.s.)'in "ihlâs"ıdır, yani ilahî vazifeye amel etmek ve

işe şahsî, grupsal ve maddî hedefleri karıştırmamak. İmam Hüseyin (a.s.)'ın ikinci belirleyici sıfatı, “Allah’a itimat”ıdır. Görünürde olup bitenler, Kerbelâ çölünde bu ateşin sönmesine hükmedecekti. Nasıl olmuştu da şair Ferzadk’ın gördüğünü İmam Hüseyin (a.s.) görmemişti?! Kûfe’den gelen nasihatçiler bunu görüyorlardı da “Aynullah” olan İmam Hüseyin (a.s.) bunu görmüyordu ve anlamıyordu?! Kerbelâ çölünün zâhirî durumu buydu, ancak Allah’a itimat etmek, bu görünülere rağmen kesinlikle hak ve doğru sözün galip olacağına hükmediyordu. Olayın aslı ve hakikati de insanın niyet ve hedefinin gerçeklik kazanmasıdır. Hedef gerçekleşirse ihlâslı insan için kendi şahsının önemi yoktur.

Sülûk ve marifet ehli büyüklerden birisinin şöyle yazdığını görmüştüm: Farz ediniz, Allah Resûlü (s.a.a.) işlerinin tamamını yaptı ki, O’nun hedefi yapılması gereken şeyleri yapmaktı. Ancak O’nun yaptığı bu işler başkasının adına mal olsaydı Peygamber-i Ekrem (s.a.a.) rahatsız mı olacaktı? Harcadığım onca çaba başkasının kâr hanesine yazılıyor artık yapmayacağım mı diyecekti? Acaba böyle mi olacaktı? Yoksa aksi mi? Hedef, bu işlerin yapılmasıdır, kimin adına olursa olsun önemli değildir. Dolayısıyla hedef önemlidir. “Şahıs”, “ben” ve “kendim”, tüm bunlar ihlâslı insanlar için önemli değildir. İhlâsı olanın Allah’a itimadı da vardır ve Allah Teâlâ’nın kesinlikle bu hedefi zafere ulaştıracağını bilir; zira Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: “*Şüphesiz ordularımız galip gelecektir.*”⁹⁸ Galip gelen bu orduların pek çoğu şahâdet meydanında toprağa düşer ve ortadan kaybolurlar; ancak böyle olmasına karşın, onlar galiptir buyruluyor: “*Şüphesiz ordularımız galip gelecektir.*”

⁹⁸ Saffat, 173.

Üçüncü özellik, “zaman ve şartları iyi teşhis etmek”tir. İmam Hüseyin (a.s.) bu konuda da yanılmadı. Kerbelâ hadisesinden önce on yıl imamet ve sorumluluk ondaydı. Medine’de başka işlerle meşguldü ve Kerbelâ’ya dair herhangi bir eylem hazırlığı içinde de değildi; ancak o önemli işlerin yapılması için imkân doğar doğmaz onun üzerine gitti, şartları değerlendirdi ve hareket etti. Bu üç özellik belirleyicidir. Tarihte de böyle olagelmıştır, bizim İnkılâbımızda da böyleydi. İmamımız İmam Humeynî (r.a.)’ı da Allah’ın bu kadar yüce makama ulaştırdığını görüyorsunuz: “*Onu yüce bir makama yükseltti.*”⁹⁹ Bir baştan bir başa maddî dünya ve istikbar tüm çabalarıyla İmam Humeynî (r.a.)’ı yenilgiye uğratmak ve onu unutulmuşluğa terk edip halkın nazarında küçük düşürmek istemesine rağmen, Allah’ın onu koruması ve ölümsüzleştirmesinin sebebi, onun bu üç özelliğe sahip olmasıydı: İlki, o ihlâslıydı ve kendisi için bir şey istemedi; ikincisi, Allah’a itimat etti ve hedefinin gerçekleşeceğini biliyordu -Allah’ın kullarına da itimadı vardı-; üçüncüsü, zaman ve şartları gözden kaçırmadı. Gerektiği anda gereken girişimde bulundu. Gerekeni konuştu, gerekeni işaret etti ve gerektiği gibi hareket etti.

13.11.1998 yılında İmam Hüseyin (a.s.)’ın doğum günü ve Pastar günü münasebetiyle İnkılâp Muhafızları ve Gönüllü Askerler (Besicler) kitleleriyle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

⁹⁹ Meryem, 57.

47. KONUŞMA

İmam Ali (a.s.) ve İmam Hüseyin (a.s.)'ın Kanının Sahibi Allah Teâlâ'dır

İslamî eserlerin tamamına baktığımızda sadece iki kişi için “Sârallah” ifadesi kullanıldığı görürüz. Arapçada kullanılan “Sâr” kelimesinin Farsça karşılığı yoktur. Bir aileden birisi zulüm üzere öldürüldüğü zaman, öldürülenin kan sahibi onun ailesidir. Buna Arapçada “Sâr” derler ve maktulün ailesi kan hakkı talep edebilir. “Sâr” kelimesi için “Allah’ın kanı” ifadesi son derece yetersiz ve eksik bir tabirdir ve istenilen anlamı ifade etmemektedir. “Sâr”, yani kan hakkı. Eğer birisi bir ailenin “Sârı” ise bu ailenin kan isteme hakkı vardır. İslam tarihinde, kanlarının karşılığını Allah’ın istediği iki kişinin ismi zikredilmiştir. Bu iki kişiden birisi, İmam Hüseyin (a.s.) ve diğeri ise babası Emîrelmü’minîn (a.s.)’dır. “*Yâ Sârallah ve’bni sârih*”. Allah, İmam Hüseyin (a.s.)’ın ve babası Emîre’l-mü’minîn Ali (a.s.)’ın kanının sahibidir.

23.11.1998 yılı Tahran cuma namazı hutbesi.

48. KONUŞMA

Ümmetin Islahı ve Dinî Hükümlerle Amel Etmenin Yaygınlaştırılması, Seyyidü'ş-Şüheda (a.s.)'ın Hareketinin En Önemli Hedeflerindedir

Ben Hz. Ebî Abdillâh (a.s.)'ın buyrukları arasından -ki her birinde bir nükte vardır ve ben, siz aziz kardeşlerimden, halkı aydınlatmak için bu açık sözlerden ve bu büyük şahsiyetin cümlelerinden mümkün olduğu oranda yararlanmanızı istirham ediyorum- şu cümleyi meclisimize uygun gördüm. Nakledildiğine göre; İmam Hüseyin (a.s.) şöyle buyurmuştur: “Allah'ım, şüphesiz sen bilirsin, bizim burada bulunuşumuz, dünya iktidarına meylimizden, geçici dünya malını ısteyişimizden değildir.”¹⁰⁰ Ey Rabbim! Bizim bu hareketimiz, kıyamımız, aldığımız ve uygulamaya koyduğumuz kararımızın güce ulaşmak için olmadığını sen biliyorsun. Güce ulaşmak, bir insanın gerçek hedefi olamaz. Gücü elimize almak istemedik. Dünya malına ulaşip yaşamın zevklerini tadarak tok karınla matem tutmak ve mal biriktirerek serveti darma-dağın etmek de istemedik, amacımız bunların hiçbirisi değildi. O halde ne içindi? Burada kendileri, bizim çizgimizi çecek ve bize yön verecek birkaç cümle buyurmuşlardır ve bu cümleler İslam tebliğ tarihinin tüm dönemleri için bir

¹⁰⁰ *Nehcū'l-Belāğa*, 131. Hutbe.

hedefdir: “*Fakat biz, dinin işaretlerini yeniden dikmek ve bel-
delerini ıslah etmek istiyoruz.*”

İşaretler çok önemlidir. Şeytan sürekli dindar toplum içinde tahriften yararlanarak yolu tersine göstermeye çalışır. Eğer, dinî imanı sadece şehvetler ve zararlı tebligatlar yoluyla bizden alabilseydi, “dini bir kenara bırak” deyip bizi saptırabilseydi bu işi yapardı. İşte, her zaman bu mümkün olmadıği için bizzat kendisi devreye girerek, dinin işaretlerini değiştirir. Bu şuna benzer: Bir caddede hareket ederken gitmek istediğınız yeri bulmak için işaret levhasına -yönlendirici işaretlere- bakar ve onun göstermiş olduğu tarafa doğru yol alırsınız. Hâlbuki hain bir el gelmiş ve levhayı değiştirerek yanlış bir tarafa çevirmiştir.

İmam Hüseyin (a.s.) ilk hedefini şöyle kararlaştırmıştır: “*Fakat biz dinin işaretlerini yeniden dikmek ve beldelerini ıslah etmek istiyoruz.*” Yani İslam ülkeleri arasındaki fesadın kökünü kazıyalım ve ıslah edelim. İslah nedir? Yani fesadı yok etmek. Fesat nedir? Fesadın türlü kısımları vardır: Hırsızlık fesattır, hıyanet fesattır, malî sapmalar fesattır, yersiz düşmanlıklar fesattır, din düşmanlarına yönelmek fesattır ve dinin zıddına olan şeylere ilgi göstermek fesattır. Her şey dinin ışığı altında hayat bulur. Bir sonraki buyruğunda şöyle diyor: “*Senin mazlum kulların emniyet bulsun.*” Burada zalimler, zulmü öncü edinenler, sistemin övücüleri ve sistemin taraftarları değil, toplumun mazlumları kastedilmektedir. Mazlumlar, eli ayağı bir yere yetişmeyen ve bir yere yol bulamayan kimselerdir. Hedef, toplumun zayıf bırakılmışları ve zayıf insanların -hangi ölçüde ve nerde olursa olsun- emniyet bulmalarıdır: Haysiyet emniyeti, mal emniyeti ve günümüzde olmayan yaşam emniyeti. İmam Hüseyin (a.s.), o

zamanın zalim ve tâğütunun istediğinin tam aksine bir şeyi istiyordu. Bu gün de yeryüzüne baktığınızda bunu görürsünüz, dinin işaretlerini tersine çevirmişlerdir. Allah'ın mazlum kullarını daha da mazlumlaştırırlar ve zalimler pençeleriyle mazlumların kanlarını daha çok akıtırlar.

Balkan Müslümanlarının Uğradığı Şiddetli Mazlumiyet, Günümüzdeki Zalimin Fesadına Bir Örnektir

Bakınız, dünyada ne olup bitiyor! Kosova Müslümanlarına nasıl davranıyorlar! Beş yüz bin -belki daha fazla- çocuk, yaşlı, kadın, erkek ve hasta, yollarda ve sınırlarda. Üstelik güvenli bölge ve sınırlarda bile değiller. Aksine, güzergâhlarına mayın döşeyen düşmanla arada, baskı altında bırakılıyorlar ve arkalarından da kurşun yağdırılıyor. Hedef, bu mazlumları kurşuna dizmektir.

Bu gün sizlere, toplumsal iradenin Balkan Müslümanlarını -çok fazla üzerinde durmak da istemiyorum – perişan edip dağıtmak istediğini söylemek istiyorum. Düşman, Balkan Müslümanlarının İslamî bir devlet kurmasının ve İslamî bir toplum haline dönüşmesinin -hangi İslam olursa olsun, hatta ilahî maariflerden doğru düzgün bir şekilde istifade etmemiş yüz yıllık önceki bir İslam anlayışı olsa bile- önünü almak istiyor. Zira onlar için bu kadarı bile tehlikelidir! Biliyorlar ki, Balkan Müslümanları bu gün İslam'la aşına olmasa bile yarınki nesli İslam'la tanışacaktır. Onların İslamî kimliklerinin canlanması tehlikedir; bazıları açıklamalarında bu noktaya işaret etmişlerdir. Devletler birbirleriyle savaşıyorlar; ancak çatışmalar yaşanırken üzerinde durulmayan

ve gerçek manada değer verilmeyen şey -her ne kadar dilde bazı şeyleri söylüyorsalar da- mazlum Müslümanların durumudur. “*Senin mazlum kulların emniyet bulsun.*” Her kıyamın, her inkılâbın, her İslamî gücün hedefi ve hatta asıl itibarıyla Allah’ın dininin hâkim olmasının hedefi; “mazlumların” durumunun ele alınması, farzlarla amel edilmesi ve ilahî sünnet ve hükümlerin uygulanmasıdır.

İmam Hüseyin (a.s.) buyruğunun sonunda şöyle diyor: “*Senin farzlarına, hükümlerine ve sünnetine amel edilsin.*” İmam Hüseyin (a.s.)’ın hedefi bunlardır. Şimdi falan şahıs bir köşeden çıkıyor ve İslamî maarife, İmam Hüseyin (a.s.)’ın sözlerine ve Arap lügatinin bir kelimesine bile en küçük aşinalığı olmadan İmam Hüseyin (a.s.)’ın kıyamının hedefleri hakkında kalem oynatarak, “İmam Hüseyin (a.s.) falan hedef için kıyam etmiştir” diyor! Nereden çıkartıyorsun bunu?! Halbuki bu, İmam Hüseyin (a.s.)’ın kelimidir: “*Senin farzlarına, hükümlerine ve sünnetine amel edilsin.*” Yani İmam Hüseyin (a.s.) kendi canını ve kendi zamanının en temiz insanların canını halkın dinî hükümlerle amel etmesi için feda ediyor. Niçin? Çünkü saadet, dinî hükümlerle amel etmektedir; çünkü adalet, pratiğe aktarılan dinî hükümlerdedir; çünkü özgürlük ve insanların hürriyeti dinî hükümlerle amel etmekle gerçekleşir. Özgürlüğü nereden bulmak istiyorlar? Tüm insanların isteğinin yerine getirileceği, dinî hükümlerin çatısı altında.

12.4.1999 yılında Muharremü’l-Haram ayı münasebetiyle âlim ve tebliğcilerle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

49. KONUŞMA

Âşurâ Ashabının Hakiki Bekasının Etkeni: Manevî Etkenler ve Allah Yolunda Çaba Gösterme

Şu noktaya mutlaka dikkat çekmek gerekir: Her birisi bir şekilde, baştanbaşa günümüz insanlığını aydınlatan bu büyük şahsiyetler -Hüseyin b. Ali (a.s.), İmam Seccad (a.s.) ve Hz. Ebu'l Fazl (a.s.)-, bâtil ve maddeci görüşü benimseyenler açısından daha o günlerde tamamen yok olup gittiler! Hüseyin b. Ali (a.s.) gençleri ve ailesinin seçkin şahsiyetleriyle -kardeşleri, çocukları, yakınları, gençleri ve gayretli ashabi- tam bir gurbetlik içinde şahâdete ulaştı ve yalnız bir şekilde defnedildiler. Onları, ne birileri teşyii etti ne de onlar için matem merasimi düzenlediler. O günün zalimleri kendi bâtil zanlarınca onların naaşlarının kalıp halk tarafından defnedilmesi durumunda intikam alma yolunun açılacağını düşünüyorlardı. Onlar Hüseyin b. Ali (a.s.) ve dostlarının işinin bittiğini sanıyorlar! İmam Seccad (a.s.) Kerbelâ hadisesinden sonra otuz dört yıl zâhirde Medine'de inzivaya çekilmişti. İmam Seccad (a.s.)'ın ne ordusu vardı, ne topluluğu vardı ve ne de görünürde onun için meydanlarda olan birileri vardı. Ebu'l Fazl Abbas (a.s.) da Âşurâ gününün şehidlerinden birisidir. Maddeci bâtil güçler -maddi mantıkla olayları değerlendirenler- genellikle bu şahsiyetlerin yok olup gittiklerini düşünürler, ancak olayın hakikatinin bu

olmadığını görüyorsunuz. Bunlar kaybolmadılar, günümüze kadar ulaştılar. Gün geçtikçe azametleri ve çekicilikleri arttı, gönülleri celbettiler ve kendilerine yönelik sevgi dairelerini genişlettiler. Bu gün milyonlarca Müslüman -Şîi olan ve olmayan- bunların ismini teberrük olarak anıyor, sözlerinden yararlanıyor ve isimlerini saygıyla anıyor. Bunlar tarihin galipleridir, tarihin hakiki ve ölümsüz galipleri bunlardır.

Maddî ve Manevî Güç Etkenleri

İnsanın zihnini kurcalayan soru şudur: Olay nedir? Bu kalıcılığın etkeni nedir? Bana göre bu, beşer tarihinin en temel noktası olması yanında, en açık ve en yaygın hakikatlerinden birisidir. Ancak diğer apaçık hakikatlerin hepsinde olduğu gibi gafil insanların dikkatini çekmiyor. Âlemin hakikatlerinin tamamı önemli oluşumlardır -bu güneş, bu ay, bu gece ve gündüzün oluşumu, bu mevsimlerin art ardına gelip gitmesi, bu gelmeler ve gitmeler, bu ölüm ve yaşam- ve bunların her birisi insan için düşünce konusu ve derstir. Ne var ki, gafil fertler buna dikkat etmiyorlar. Bunlar hakkında düşünen kimseler bu hadiselerle itina ediyor, bunlardan yararlanıyor ve faydasını da görüyorlar. Tarih boyunca var olduğunu söylediğimiz apaçık bu hakikatler şudur: İki türlü güç etkeni vardır: Maddî güç etkenleri ve manevî güç etkenleri. Maddî güç etkenleri, yani para, zorbalık ve güç sahiplerinin tarih boyunca yaptığı işler. Maddî güç sahipleri eğer bir sonuca ulaşmışsalar, ulaştıkları bu sonuçlar birkaç günlük ömürden başka bir şey değildir. Bakınız! Dünyadaki güç sahipleri ne kadar yaşamışlardır; o savaşlardan, o siyasî işlerden, onca çaba ve gayretlerden sonra bir neticeye ulaşabilmişler midir? Son derece kısa ve birkaç yıl... Bu da

gerçekte hiçbir şey değil. Ancak manevî güç etkenleri yani iman, paklık, takva, doğruluk, hakkaniyet, çaba ve gayretle birlikte dinî ve ilahî değerler. Bu güç, ölümsüz güçtür. Bu yolla elde edilen güç, kap kaç, faydasını gör ve yararlan anlamında değildir, tarihin ölümsüz gücüdür. Beşerin yazgısını tayin eden ve kalıcı bir güçtür. Öyle ki, günümüzde bile nebiler hâlâ canlıdırlar, insanlık tarihinde adaletin meşalesi olan büyük şahsiyetler hâlâ canlıdırlar. Canlıdırlar, yani ne demek? Yani o çizgiyi sabitleştirip yerleştirmek için gayret edenler insanlığın yaşamında yer edindiler ve beşer için kalıcı bir kavram ve bir ders şekline dönüştüler. Günümüzde de beşer için hayırlar ve güzellikler varsa bunlar, o derslerin, o nebilere öğretilerinin ve o islah edicilerin gayretlerinden kaynaklanmaktadır. Kalıcı olan bunlardır.

Süper Güçlerin Dinî Hâkimiyeti Yok Etmek İçin Yürüttükleri Faaliyetler

İmam Hüseyin (a.s.) manevî gücün etkisine sahipti. Şahâdete ulaştı, onun çaba ve gayreti birkaç günlük mutlu bir yaşam için değildi ki, artık şehid oldu ve dolayısıyla yenildi diyebilelim. O, beşeriyet içinde tevhit çizgisini, Allah'ın hâkimiyet çizgisini, din ve kurtuluş çizgisini ve insanların ıslahını ölümsüzleştirmek için gayret etti; zira bu çizgiyi tamamen ortadan kaldırmak isteyen güçler vardı. Bu gün siz, bunun örneklerini görüyorsunuz. Bir zamanlar söylediğimiz bu hakikatler sadece düşünsel şeylerden sayılıyordu; ancak bu gün, o zihni hakikatler gerçeklik kazanmıştır. Bu gün dünya güçlerinin dinî hâkimiyet çizgisini dünyadan silmek için ısrarla para harcadıklarını görüyoruz. Dünyanın bir bölümünde bir hadise gerçekleşmiş ve bir millet, zorba

güçlere rağmen kıyam ederek dinî hâkimiyeti ve dinî değerleri oluşturmuştur. Bu, dünyanın diğer milletleri için de bir ders olmuştur. Bu gün, bu çizgiyi silmek için çaba harcamaktadırlar. Mesele sadece bu düzenin yenilgiye uğraması değildir. Bilakis meselenin aslı, beşer için kalıcı olacak bu dersleri örnek almak isteyenlerin zihinlerinden hepsinin silinmesi meselesidir.

13.11.1999 yılında Pastar Günü münasebetiyle komutanlar ve İslam İnkılâbı Muhafızlarının bir kısmıyla yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

50. KONUŞMA

İnsanın Acz ve Cehaleti Aleyhine Cihat Etmek, İmam Hüseyin (a.s.)'in Hedefleri Arasındadır

İmam Hüseyin (a.s.)'ın Erbain Ziyareti'nde, tıpkı diğer ziyaretname ve dualardaki cümlelerin pek çoğunda olduğu gibi son derece anlam dolu bir cümle zikredilmiştir. Bu gün Tasua, Âşurâ ve matem günü münasebetiyle birinci hutbede bir miktar bu cümle hakkında -ki Hüseyinî kıyamı dile getirmektedir- konuşmak istiyorum. Erbain Ziyareti'ndeki cümle şudur: “*Canımı senin yolunda feda etti*”¹⁰¹Bu, Erbain Ziyareti'dir, ancak bu ziyaretin ilk bölümlerinde bu cümlelerle Allah Teâlâ'ya yakaran şahıs şöyle arz etmektedir: “*Kullarını cehaletten ve dalalet şaşkınlığından kurtarmak için senin yolunda canımı feda etti.*”¹⁰² Bu olayın bir tarafı, yani İmam Hüseyin (a.s.)'la alakalı bölümüdür. Olayın diğer tarafı ise bir sonraki cümlede açıklanmıştır: “*Dünyanın aldattığı ve payını dünyanın değersiz alçak metasına ve ahiretini, en değersiz paraya satan, hevâ ve hevesine dalan ve zillete düşen kimseler onun aleyhine birleştiler ve ona sitem ettiler.*”¹⁰³ Bu, Hüseyinî hareketin özetidir.

¹⁰¹ Misbâhu'l Müteheccid, s. 788.

¹⁰² A.g.e.

¹⁰³ A.g.e.

Bu açıklamanın üzerinde dikkatle durulduğunda, insan, Hüseyinî hareketi gerçekte iki bakış açısıyla değerlendirilebileceğini hissetmektedir ki, her iki bakış açısı da doğru olup bu hareketin büyük boyutlarını göstermektedir. Birinci bakış açısı, Hüseyin b. Ali (a.s.)'in hareketinin zâhirî yönüdür, yani fâsit, sapık ve zulüm hareketinin -Yezid hükümeti- aleyhine gerçekleşen bir harekettir. Ancak bu olayın bânını daha büyük bir hareket olup ikinci bakış açısı insanı buraya ulaştırmaktadır, yani insanın cehalet ve dalalet şaşkınlığının aleyhine gerçekleşen hareket. Evet, zâhirde İmam Hüseyin (a.s.) her ne kadar Yezid'le savaştıysa da onun tarihi savaşının asıl evrensel boyutu, Yezid'in kısa ve değersiz ömrüyle sınırlı değildir. Aksine, insanın cehalet ve dalalet şaşkınlığına karşı gerçekleştirilen bir niteliğe sahiptir. İmam Hüseyin (a.s.) bunlar için savaşmıştır.

Peygamber-i Ekrem (s.a.a.)'in Bi'set'inden İmam Hüseyin (a.s.)'in Dönemine Kadar, Toplumdaki Olay ve Değişimlerin Kısaca Değerlendirilmesi

İslam'ın vesilesiyle ilkesel bir hükümet kuruldu. İmam Hüseyin'in olayının birkaç satırlık özeti şudur: Beşeriyet zulüm, cehalet ve ayrımcılığa duçar olmuştu. Kayser ve Kisra gibi o zamanın büyük hükümetleri -gerek o günün İran'ı, gerekse o günün Rum İmparatorluğu olsun- aristokrasi hükümeti, halk tabanlı olmayan hükümet, mantıksız kılıçla yönetilen hükümet, cehalet hükümeti ve fesat hükümetiydi. Küçük hükümetler ise -Arap Yarımadası'nda olduğu gibi- büyük hükümetlerden daha kötüydü ve genel olarak, cahiliyet dünyayı kaplamıştı. Bu arada Allah Resulü (s.a.a.)'in vesilesiyle, ilahî yardımlarla ve halk gücünü aşan büyük

savaşımı İslam'ın nuru ilk etapta Arap Yarımadası'nı aydınlatmayı başarmış, sonra tedricen ilerleme kaydetmiş ve bu nurun ışıkları her tarafı kaplamıştı. Peygamber (s.a.a.) dünyadan göçtüğü zaman, İslam hükümeti tarih boyunca beşeriyetin tamamı için örnek olacak bir güce sahipti. Eğer bu hükümet olduğu şekliyle devam etseydi hiç şüphesiz tarih değişirdi. Yani asırlar sonra -şimdiki durumda İmam-ı Zaman (a.f.)'un zuhur zamanında- oluşabilecek şartların tamamı o günün koşullarında mevcuttu. Dünyanın baştan-başa adaletle, paklıkla, doğrulukla, marifetle ve muhabbetle dolup taşması İmam-ı Zaman (a.f.)'un dönemiyle alakalıdır ve beşerin gerçek yaşamı da zuhur sonrasıdır. İnsanın bu dünyadaki hakiki yaşamı İmam-ı Zaman (a.f.)'un zuhur sonrası dönemleriyle alakalıdır ve beşerin bu dönemlerde nasıl bir büyüklüğe nail olacağını Allah bilir. Dolayısıyla Peygamber (s.a.a.)'in hükümetinin devamı mümkün olsaydı ve o ilk dönemleri oluşsaydı tarih değişirdi, insanların işleri daha da güzel sonuçlanırdı; ancak çeşitli sebeplerden dolayı bu iş olmadı.

Peygamber (s.a.a.)'in hükümetinin özelliğinde zulmün yapılandırılması yerine adaletin yapılandırılması vardı, şirk ve insanî tefrika düşüncesi yerine tevhit ve Zât-ı Mukaddes'e ubûdiyette odaklanma vardı. Cehaletin yerine ilim ve marifete dayanma vardı. İnsanların birbirlerine kin beslemeleri yerine muhabbet, irtibat, kaynaşma, kardeşlik ve müsamaha vardı, yani zâhir ve bâtınla bezenen bir hükümetti. Böyle bir hükümette kendini geliştiren bir insan takvalı, iffetli, âlim, basiretli, faal, neşeli, hareketli ve erdemlidir. Elli yılın geçmesiyle olay değişti. İslam'ın ismi kaldı, adı İslam'dı; ancak artık bâtını İslam değildi. Adalet hükümeti yerine, tekrardan

zulüm hükümeti işbaşına geldi. Kardeşlik ve eşitliğin yerini, ayrımcılık, ikilik ve tabakalaşma aldı. Marifetin yerine cehalet hâkim oldu. Bu elli yıllık dönemin ne kadar ilerisine gidilirse o kadar çok konu başlığı bulmak mümkündür. Yüzlerce şahid ve örnek vardır ve araştırma ehlinin bunları genç ve arayış içinde olan zihinleri aydınlatması için bulup çıkartması gerekir.

İmamet saltanata dönüştü! İmamet mahiyetiyle saltanatın mahiyeti birbirinden farklı ve birbirine zıttır. Bu iki kavram birbirinin çelişigidir. İmamet, ruhî ve manevî önderlik, halka duygusal ve inançsal bağlılıktır. Ancak saltanat, hiçbir manevî, sevgisel ve imanî duygu olmaksızın zorbalık ve aldatmaya dayalı bir hükümettir. Bu iki hükümet türü tam olarak birbirinin karşısındadır. İmamet, ümmet arasında, ümmet için ve ümmetin hayrı doğrultusundaki harekettir. Saltanat, halkın maslahatları aleyhine ve özel bir tabaka için zorba bir sultadır, hâkim grubun servet biriktirip şehvete tapmasıdır. İmam Hüseyin (a.s.)'in kıyamında gördüğümüz şey birincisi değil, ikincisidir. Yani işbaşına gelen Yezid'in ne halkla ilişkisi vardı, ne ilmi vardı, ne takvası vardı, ne iffeti vardı, ne Allah yolunda cihat geçmişi vardı, ne zerre miktarı İslam maneviyatına inancı vardı, ne davranışı mü'min davranışıydı ve ne de söylemi bir hâkimin söylemiydi. Hiçbir şeyi Peygamber (s.a.a.)'e benzemiyordu. Böylesi koşullarda Hüseyin b. Ali (a.s.) gibi birisi için -ki İmamdır ve Peygamber (s.a.a.)'in yerinde olması gerekir- fırsat doğdu ve kıyam etti.

Olayın zâhirine baktığımız zaman bu kıyam, fâsit ve halkın karşısındaki Yezid hükümeti aleyhinedir; ancak bâtında İslamî değerler için, marifet için, iman için ve maneviyat

için yapılan bir kıyamdır. Bu kıyam, halkı fesattan ve ce-
halet alçaklığı ve şaşkınlığından kurtarmak içindir. Bunun
için İmam Hüseyin (a.s.) Medine'den çıktığında ilk ola-
rak, kardeşi Muhammed b. Hanefiyye'ye mesajında -ger-
çekte tarihî mesajında- şöyle buyurdu: “Şüphesiz ben şıma-
rıp böbürlenmek, tuğyan etmek, zulmetmek ve fesat çıkarmak
için kıyam etmedim. Sadece ceddimin ümmetini ıslak etmek
için kıyam ettim.”¹⁰⁴ Peygamber (s.a.a.)'in ümmeti arasında
durumun değiştiğini görüyorum. Bu gidişat yanlıştır, sap-
maya doğrudur. İslam'ın istediği ve Peygamber (s.a.a.)'in
getirdiğinin zıddına bir harekettir. Bunlarla savaşmak için
kıyam ettim.

İmam Hüseyin (a.s.)'in Savaşının İki Yönü

İmam Hüseyin (a.s.)'in savaşının iki yönü vardır ve bu
iki yönün iki ayrı şeyle sonuçlanması mümkündür; ancak
her iki sonucun ikisi de iyidir. Sonuçlardan birisi şuydu:
İmam Hüseyin (a.s.) Yezid'in hükümetine karşı başarılı ola-
bilir ve gücü, halka zorbalık ve halkın yazgısını karartmak
için kullanan kimselerin elinden alıp işi olması gereken nor-
mal seyrine oturtabilirdi. Bu iş gerçekleşseydi, elbette tarih
değişirdi. Diğer bir yönü ise şöyleydi: İmam Hüseyin (a.s.)
çeşitli delillerle bu siyasî ve nizamî başarıyı elde edememesi
durumunda kuru bir söylemle değil, bilakis kanla, mazlu-
miyetle ve tarihin sonsuza kadar unutamayacağı bir dille;
sürekliliği olan ve dur durak bilmeyen bir hareket misali ta-
rihte kendi sözünü söyleyecekti ki, İmam Hüseyin (a.s.) bu
iş gerçekleştirdi.

¹⁰⁴ *Bihâru'l-Envâr*, c. 44, s. 329.

Elbette, imandan dem vuran kimseler İmam Hüseyin (a.s.)'a sözlerinde dursalardı birinci seçenek öne çıkacaktı; ancak vurdumduymazlık yaptılar! Elbette, niçin vurdumduymazlık yaptıkları sorusu son derece uzun bahisleri gerektirmektedir ve ben birkaç yıl önce bu konuları “Havâss ve Avâm” başlığı altında söz konusu etmem hasebiyle -yani kimler vurdumduymazlık yaptı, suç ve günah kimlerin boyundaydı, nasıl ihmalkâr davrandılar ve nerede ihmalkârlık yaptılar- bu sözleri yeniden tekrarlamak istemiyorum. Dolayısıyla ihmalkârlık oldu ve başkalarının ihmalkârlığı sebebiyle birinci maksat (hükümete ulaşma) değil, ikinci maksat (şahâdet) gerçekleşti. Bu ikinci maksat, hiçbir kudretin İmam Hüseyin (a.s.)'in elinden alabileceği bir şey değildir. Şahâdet meydanına gitme gücü, kendi canını ve azizlerinin canını feda etme gücü, düşman ne kadar azametli olursa olsun karşısında küçülüp mahvolacağı yüce bir fedakârlık gücü... Işıl ışıl parlayan bu güneş her geçen gün İslam dünyasını ısıtmakta ve insanlığı kuşatmaktadır.

İslam'ın Hüseyin b. Ali'si bu gün geçmişe göre daha çok tanınmıştır. Zamanımızdaki düşünür, aydın ve garazı olmayan kimseler İslam tarihine baktıklarında İmam Hüseyin (a.s.)'in olayını gördükleri zaman saygıyla eğiliyorlar. İslam'ı anlamayan, ancak adalet, izzet, yücelik ve insanî yüce değerler içeren kavramaları derk edenler, bu gözle bakıyorlar. İmam Hüseyin (a.s.) özgürlük isteyenlerin, adalet taliplilerinin, kötülüklerle ve insanî cehalet ve şaşkınlıkla savaşanların imamıdır.

16.3.2001 yılı Tahran cuma hutbesindeki açıklamaları.

51. KONUŞMA

Beşeriyet İçin İmametın Faydaları: İzzet, Marifet ve Ubudiyet

İmamet, halk için ilahî izzeti vücuda getiren bir sistemdir. Halka ilim ve marifet verir, halk arasında kardeşlik ve mûsamahayı yayar ve düşmanların karşısında İslam ve Müslümanların azametini korur. Zalim saltanat ve hükümetler ise bunun tam karşı noktasında yer alır. Bu gün İslam dünyası ülkelerinin pek çoğunun lideri padişah değildir, ancak gerçekte padişahlırlar. İsimleri sultan değildir ve zâhirde bu ülkelerde demokrasi de uygulanır; fakat bātında saltanattan başka bir şey değildir, yani halka karşı kibir ve böbürlenme ve halkın başında yer alan hangi güç olursa olsun onları zelil eden davranışlar! Hatta sizler büyük ve güçlü bir ülkede, ülke siyasetçilerinin bir şekilde büyük ticarî şirketlerin, uluslar arası gizli şebeke merkezlerinin, mafya odaklarının ve Siyonist merkezlerinin ellerine mahkûm olduğunu görüyorsunuz. Söz konusu bu siyasetçiler bu merkezleri incitmemek için onların istediği doğrultuda konuşmaya ve konumlanmaya mecburdurlar. Bu, saltanattır. Başında zillet ve acizliğin olduğu bir hükümetin kuralları, şekilsel yapısı da zillet ve acizlik olacaktır. İmam Hüseyin (a.s.) bunların aleyhine kıyam etti.

İmam Hüseyin (a.s.)'in Kıyamının Tüm Merhalelerinde İzzet ve Maneviyatın Yansıma Bulması

İmam Hüseyin (a.s.)'in Medine'ye ilk hareketinden Kerbelâ'da şahâdete ulaşmasına kadarki davranışında maneviyat ve izzetle birlikte, Allah'ın karşısında mutlak ubûdiyet ve teslimiyet hissedilmektedir. Onun kıyamının tüm merhaleleri de böyledir. İmam Hüseyin (a.s.), kendisine “Biz senin Şiîleriniz, Kûfe ve Irak'ta seni bekliyoruz” içerikli yüzlerce, binlerce mektup geldiğinde de gurura kapılmadı. Nitekim İmam Hüseyin şu buyruğunda: “*Ölüm âdemoğlunun boynuna asılmış, genç bir kızın gerdanlığı gibidir*”¹⁰⁵ derken ölümden bahsetmektedir. Bunları şunları yaparım demiyor. Düşmanlarını tehdit etmiyor ve dostlarına Kûfe makamlarını taksim etmiyor. İslamî bir hareketin her zaman için marifet, ubûdiyet ve tevazu barındırması gerekir, buda ellerin onun tarafına doğru uzandığı ve ona karşı sevgi gösterisinde bulunduğu zaman kendisini gösterir. O gün Kerbelâ'da en fazla yüz kişi, alçak ve şerefsiz otuz bin kişi tarafından kuşatıldı. İmam Hüseyin (a.s.)'ı, onun azizlerini, kadınları ölümlerine ve haremelerini ise esaretle tehdit ettiler; ancak ilahî vasıflarla donanan bu şahsiyette, Allah'ın bu kulunda ve İslam'ın bu azizinde zerre miktarı ıstırap müşahade edilmedi.

Gam, Keder ve Bela Dalgalarının Çokluğuna Rağmen İmam Hüseyin (a.s.)'in Dimdik Ayakta Durması

Âşurâ günü hadiselerini nakleden ve kitaplarda bolca ismi geçen o ravi şöyle diyor: “*Allah'a yemin olsun şimdiye*

¹⁰⁵ *Bihâru'l-Envâr*, c. 44, s. 366.

kadar böylesi musibetin yağdığını görmedim."¹⁰⁶ İfadede geçen "Meksur" kelimesi gam, keder ve bela dalgalarının birisinin başına dökülmesi anlamındadır. Çocuğu ölür, dostları yok olur, servetini kaybeder ve bela dalgasının tamamı onun tarafına doğru gelir. Ravi şöyle diyor: "*Ben hiç kimseyi dört bir yerden gelen bela dalgası arasında Hüseyin b. Ali (a.s.) gibi sapasağlam ve dimdik görmedim.*"¹⁰⁷ İnsan, savaş meydanlarında, toplumda ve siyaset ortamlarında çeşitli gam ve kederlere duçar olan faklı kişilerle karşılaşılıyor. Ravi diyor ki, ben böylesi bir hengâmede ve bunca musibet esnasında Hüseyin b. Ali (a.s.) gibi çehresinin sevinci, kararlılığı, azmi, iradeyi ve Allah'a tevekkül etmeyi anlatan birisini görmedim. Bu, ilahî izzetin kendisidir. Bu fikri İmam Hüseyin (a.s.) tarihe bırakmış ve beşer bir böyle hükümet ve böylesi bir toplum için savaşılması gerektiğini anlamıştır. Alçaklığın, cehaletin, insan esaretinin ve ayrımcılığın olmadığı bir toplum. Herkesin böyle bir toplumun oluşması için cihat etmesi gerekir ki, böyle bir toplum gelecektir ve gelmesi de mümkündür.

İslam İnkılâbı, İzzetli Âşurâ Yolunda İlerleyen Bir Hareketdir

Bir zamanlar beşer karamsarlık içerisindeydi; ancak İslam İnkılâbı ve İslam düzeni her şeyin mümkün olacağını gösterdi. İslam İnkılâbı tamamen yeterli olmasa da nihai merhaleye ulaşma yolundaki en büyük engelleri ortadan kaldırdı. Tağut ve diktatör bir hükümetin, halkına aslan kesilen,

¹⁰⁶ A.g.e., c. 45, s. 50.

¹⁰⁷ A.g.e.

ancak zorba güçlerin karşısında tilki gibi olan, halka firavunca davranan ve kibirle yaklaşan, fakat yabancıların karşısında eğilen hükümetin varlığı bir milletin önündeki en büyük engeldir. Üstelik bu, dünyanın süper güçlerinin himaye ettiği bir hükümetse daha da ciddi problem söz konusudur. İran milleti zalimlere karşı konulabileceğini, bunun mümkün olabileceğini gösterdi. Engeli kaldırdı ve bu yolda hareket etti.

Allah'ın lütfu ve fazlıyla bu yolda pek çok adım atılmıştır. Ancak kardeş ve azizler! Biz yolun yarısındayız. İmam Hüseyin (a.s.)'in mesajını canlı tutarsak, İmam Hüseyin (a.s.)'in adını büyük sayarsak, bu hareketi tarihin en büyük insanî hadisesi bilirsek ve bu hareketi korursak, tüm bunlar doğru hareket etmemize, ilerlememize, İmam Hüseyin (a.s.)'in işareti doğrultusunda gitmemize ve Allah'ın lutfuyla o hedeflere ulaşmamıza yardım edecektir. Allah'ın izniyle İran milleti o hedeflere ulaşacaktır. İmam Hüseyin (a.s.)'in adını Allah büyülmüştür ve Kerbelâ hadisesini tarihte kalıcı kılmıştır. Bu hadisenin büyüklüğünü koruyalım derken, bunu yapmadığımızı söylemiyorum; hayır, bu hadise, dünyanın zayıflatabileceği ve ortadan kaldıracağı çetireli olaylardan çok daha büyüktür.

Bu gün Tasua ve yarın Âşurâ günüdür. Âşurâ günü, bu büyük hadisenin en zirve noktasıdır. İmam Hüseyin (a.s.) savaş tamtamlarıyla Kerbelâ'ya gelmemiştir. Savaş meydanına giden kimsenin askere ihtiyacı vardır; ancak İmam Hüseyin (a.s.) kadınları ve çocuklarını da kendisiyle getirmiştir. Bu, tarih boyunca insanî duygusallıkları kendine yöneltecek ve İmam Hüseyin (a.s.)'in azametini gösterecek büyük bir hadisenin olacağı anlamındadır. İmam Hüseyin (a.s.) düşmanın

alçak ve rezil olduğunu biliyor. İmam Hüseyin (a.s.) kendisiyle savaşan kimselerin, küçük ve hakir bir ödül karşısında böylesine büyük bir cinayete bulaşan Kûfe'nin alçak ve şerefsizlerinden başka birilerinin olmadığını görüyor. İmam Hüseyin (a.s.) eşi ve çocuklarının başına ne getireceklerini biliyor. İmam Hüseyin (a.s.) bunların hiçbirinden gafil değildir; ancak tüm bunlara rağmen teslim olmuyor, yolundan dönmüyor ve bu yolda hareket etmeye ısrar ediyor. Bu yolun ne kadar önemli olduğu ve bu işin ne kadar büyük olduğu açıktır.

***İrşad ve Luhuf* Kitaplarında Hz. Ebu'l Fazl'ın Başına Gelen Felaketlerin Anlatımı**

Ben bu gün birkaç cümleyle musibeti dillendirmek istiyorum. Elbette, bir saattir burada olan sizler için yaşanan felaketler anlatıldı ve sizler de dinlediniz. Bu günlerde meclis ve toplantıların tamamında matem tutulmaktadır. Bu gün Tasua'dır ve bu günde alışlageldiği üzere musibeti dillendirenler, Ebu'l Fazl Abbas (a.s.)'ın yaşadığı sıkıntıları dile getiriyorlar. Karine ve delillerin tamamından anlaşıldığı kadarıyla savaşçı erkeklerden - altı aylık bebek veya on bir yaşındaki çocuğun dışında- Ebu'l Fazl Abbas (a.s.), İmam Hüseyin (a.s.)'ın şahâdetinden önce şehid olmuştur ve onun bu şahâdeti yine büyük bir amel doğrultusunda -yani Ebâ Abdillahi'l Hüseyin (a.s.)'ın çadırlarındaki susuz dudaklar için su getirmektedir- gerçekleşmiştir. İmamlardan (a.s.) elimize ulaşan ziyaretname ve rivayetlerde, Ebu'l Fazl Abbas (a.s.)'ın özellikle iki fazileti üzerinde çokça durulmaktadır: Birisi, basiret ve diğeri, vefadır. Ebu'l Fazl Abbas (a.s.)'ın basireti nerededir? Hüseyin (a.s.)'ın dostlarının tamamı basiret

ehliyidiler; ancak Ebu'l Fazl (a.s.) basireti daha çok yansıtmıştır. Tasua günü ikinci vakti Ebu'l Fazl Abbas (a.s.) için bu beladan kurtulma fırsatı doğdu, yani teslim olması durumunda kendisine aman vereceklerini söylediler. Abbas (a.s.) şöyle cevap verdi: “Ben Hüseyin (a.s.)’dan ayrılacağım öyle mi?! Yazıklar olsun sizlere ve sizin amannâmenize!”¹⁰⁸ Ebu'l Fazl Abbas (a.s.)’ın basiret örneklerinden bir diğeri de kendinden önce üç kardeşinin savaş meydanına gidip şehid olmalarını emretmesidir. Bildiğiniz gibi Ebu'l Fazl Abbas (a.s.) bir anneden dört kardeştiler: Ebu'l Fazl Abbas -kardeşlerin en büyüğü-, Cafer, Abdullah ve Osman. Kardeşlerini kendi gözü önünde Hüseyin b. Ali (a.s.) için kurban etmesi, “en azından kardeşlerimden birisi gitsin de annem için gönül hoşnutluğu olsun” diye bir düşünceye kapılmaması ve bu konuda acılı annesini bile aklına getirmemesi, Medine’deki küçük çocuklarının durumundan endişelenmemesi, işte tüm bunlar basiretin üstün örnekleridir. Ebu'l Fazl Abbas (a.s.)’ın vefakârlığı ise Fırat kıyısına gitmesine rağmen su içmemesi hadisesinde belirgin olarak kendini göstermektedir. Elbette dilden dile dolaşan meşhur nakle göre; İmam Hüseyin (a.s.) Ebu'l Fazl Abbas (a.s.)’ı su getirmesi için göndermiştir, ancak benim muteber nakillerde gördüğümle –Şeyh Müfid’in *İrşad*’ı ve İbni Tâvus’un *Luhufu* gibi– söz konusu meşhur nakil arasında küçük bir fark vardır ve bu fark, hadisenin önemini daha da artırıyor. Bu muteber kitaplarda şöyle nakledilmiştir: O lahzalarda ve son saatte bebeklere, çocuklara, bu küçük kızcağıza ve harem ehline susuzluk öylesine galebe çalmıştı ki, İmam Hüseyin (a.s.) Ebu'l Fazl (a.s.)’la birlikte suya gittiler. Ebu'l Fazl (a.s.) yal-

¹⁰⁸ *el-İrşad*, c. 2, s. 89.

nız suya gitmedi, İmam Hüseyin (a.s.)’la birlikte hareket ettiler ve su getirme ümidiyle Fırat kıyısına yöneldiler. Bu iki yiğit ve kahraman kardeş sırt sırta savaş meydanında savaştılar. Kardeşlerden birisi olan İmam Hüseyin (a.s.) yaklaşık altmış yaşındadır, ancak güç ve yiğitlik açısından benzersizdir. Diğeri otuz küsur yaşındaki genç kardeşi Ebu’l Fazl Abbas (a.s.)’dır ve herkes onun özelliklerini tanımaktadır. Bu iki kardeş Fırat suyuna ulaşip su getirebilmek için omuz omuza ve bazen de sırt sırta düşman denizi ortasında ordu safını yarıyorlardı. Zorlu savaşın bu esnasında birden bire İmam Hüseyin (a.s.), düşmanın, kendisiyle kardeşi Abbas (a.s.)’ın arasını açtığını hisseder. Bu anlar, Ebu’l Fazl (a.s.)’ın suya yaklaştığı ve kendisini suyun kenarına ulaştırdığı anlardır. Nakledildiğine göre; Abbas (a.s.) çadırlara götürmek için su kırbasını doldurur. Böyle bir anda herkes susuz dudaklarına bir avuç su götürme hakkını kendinde görür; ancak Abbas (a.s.) burada vefakârlığını göstermektedir. Ebu’l Fazl Abbas (a.s.) suyu alır ve ona bakar, o anda “Hüseyin’in susuzluğunu hatırlar” veya kız ve çocukların susuzluktan “su su” feryatlarını aklına getirir ya da Ali Asgar’ın susuzluk nedeniyle ağlaması zihninde yankılanır, gönlü su içmek istemez ve suyu dökerek oradan ayrılır. Abbas (a.s.)’ın oradan bu şekilde ayrılması sonrası herkesin bildiği hadiseler patlak verir ve İmam Hüseyin (a.s.) birden bire kardeşinin düşman arasından yükselen feryadını işitir: “Ey kardeşim! Kardeşinin feryadına yetiş!”

16.3.2001 Tahran cuma namazı hutbesindeki açıklamaları.

52. KONUŞMA

Nebilerin En Önemli İşi: Tâgutla Mücadele

Günah ve Takvasızlığın Daha Ziyade Hükümet İdaresi Alanında Kendini Göstermesi

Tarih boyunca, beşer en çok günah ve takvasızlığını hükümet idaresi alanında göstermiştir. Yönetici ve idarecilerin halkın yazgısı hakkında işlediği büyük günahların, sıradan fertlerin işlediği günahlarla kıyaslanması mümkün değildir. Bu alanda beşer ahlak ve hikmetten çok az yararlanmıştır. Bu alandaki mantık, beşerin yaşamsal diğer alanlarına nispetle daha az hâkimdir. Bu akılsızlığa, mantıksızlığa, fesada ve günaha insanlığın her bir ferdi bulaşmıştır. -Bazen belli bir toplumda ve bazen de farklı toplumların insanları-. Bu hükümetler ilk etapta ferdi diktatörlük şeklindeydi ve sonra beşerî toplumların değişmesiyle toplumsal ve kurumsal diktatörlüğe dönüştü. Dolayısıyla Allah'ın büyük nebilerinin en önemli işi, azgınlıkla ve Allah'ın nimetlerini zayi edenlerle mücadele etmek olmuştur: “O, (senin yanından) ayrılınca yeryüzünde bozgunculuk yapmağa, ekin ve nesli yok etmeye çalışır.”¹⁰⁹ Kur'an-ı Kerim'in ayetlerinde fâsit hükümetler sarımsı tabirlerle anılmıştır; fesadı evrenselleştirmeye çalıştılar:

¹⁰⁹ Bakara, 205.

“Allah’ın nimetini küfre değişenleri ve kavimlerini helak yurduna, yaslanacakları cehenneme sürükleyenleri görmedin mi? O, ne kötü duraktır!”¹¹⁰ İlahî, insanî ve doğal nimetleri küfre dönüştürdüler ve bu nimetlere sahip olması gereken insanları, kendi küfürleriyle vücuda getirdikleri cehennemin ateşinde yaktılar. Nebiler bunların karşısında safları belirledi. Nebiler azgınlara ve bozgunculara karşı gelmeseydiler savaşa gerek yoktu. Kur’an’ın buyruğundaki: “Nice peygamberler var ki, kendileriyle beraber birçok Allah dostu çarpıştı”¹¹¹ bu savaş kimlerdir? Peygamberlerin karşısında yer alanlarla, yani beşeriyeti mutsuz ve yok eden fâsit hükümetler, viran edici güçler ve tarihte azgınlık yapan kimselerle.

Nebilerin Özgürlük Bahşedici Hareketi

Nebiler insanlığın kurtarıcılarıdır. Bunun içindir ki, Kur’an’da adaletin ikame edilmesi, nübüvvetin en büyük hedefi olarak tanıtılmıştır: “Andolsun, biz elçilerimizi açık mucizelerle gönderdik ve beraberlerinde kitabı ve mizanı indirdik ki, insanlar adaleti yerine getirsinler.”¹¹² Asıl itibarıyla ilahî kitapların indirilişi ve resüllerin gönderilmesi, toplumlar arasında adaletin hâkim kılınması ve zulmün, zorbalığın ve fesadın ortadan kaldırılması içindir. İmam Hüseyin (a.s.)’ın hareketi böyle bir hareketti: “Yalnızca ceddimin ümmetini ıslah etmek için kıyam ettim.”¹¹³ Aynı şekilde şöyle buyurur: “Ey insanlar! Allah Resûlü (s.a.a.) şöyle buyurmuştur: ‘Allah’ın haramlarını helal sayan, vaadine vefa etmeyen, Allah Resûlü

¹¹⁰ İbrahim, 28-29.

¹¹¹ Âl-i İmrân, 146.

¹¹² Hadid, 25.

¹¹³ Bihâru’l-Envâr, c. 44, s. 329.

(s.a.a.)'in sünnetine muhalefet eden ve Allah'ın kulları içinde günah işleyerek amel eden zalim bir sultanı görür de ona karşı fiilî veya sözlü muhalefet etmezse bu kimseyi o zalim sultanla birlikte cehenneme atmayı Allah Teâlâ kendisine hak bilmiştir.” Yani insan zulüm ve fesat merkezini görür de sessiz kalırsa Allah Teâlâ'nın nezdinde bu insanın yazgısı zalim ve fasidin yazgısıyla aynıdır. İmam Hüseyin (a.s.) “Ben zorbalık ve firavunluk yapmak için hareket etmedim” buyuruyor. Irak halkı İmam Hüseyin (a.s.)'ı Irak'a gelip hükmetmesi için davet etmişti, o da bu davete cevap verdi. Yani İmam Hüseyin (a.s.) hükümeti düşünmüyor değildi ve o, tâğüt güçleri yerle bir etmek için hareket etmişti. Onun bu hareketi ister hükümeti elde etmekle sonuçlansın isterse de canını vererek şahâdetle sonuçlansın fark etmiyordu.

İmam Hüseyin (a.s.) hareket etmezse bu sükûtunun ve bu sükûnunun İslam'ın başına neler getireceğini biliyordu. Bir güç, toplumların veya bir toplumun imkânlarının tamamına sahip olup taşkınlığı seçerek öne çıkıyorsa, halk ve hak davetçileri de bu güç karşısında varlık göstermez ve onun hareketini yanlış saymazlarsa bu amelleriyle zalim gücü onaylamış olacaktırlar. Yani hak ehli, zulmü destekler pozisyona düşeceklerdir. O günün büyükleri, Benî Haşim'in ileri gelenlerinin ve Sadr-ı İslam büyüklerinin çocukları bu günaha bulaşmışlardı. İmam Hüseyin (a.s.) bunu kabul etmediği için kıyam etti.

Halktan Birisinin Sözü'nün Karşısında İmam Seccad (a.s.)'ın Net Cevabı

Nakledildiğine göre; İmam Seccad (a.s.) Âşurâ hadisesinden sonra Medine'ye döndüğünde -bu kervanın Medine'den

dışarı çıkıp tekrar geri dönmesi on bir ay sürmüştü- halktan birisi İmam Seccad (a.s.)'ın yanına gelerek şöyle der: "Ey Allah Resûlü (s.a.a.)'in torunu! Gittiniz de ne oldu gördünüz!" Bu şahıs zâhiren doğru söylüyordu; zira kervan giderken Ehl-i Beyt (a.s.)'ın parlak güneşi, Peygamber (s.a.a.)'in torunu ve O'nun canı, ciğeri Hüseyin b. Ali (a.s.) bu kervanın başındaydı. Emîrelmü'minîn (a.s.)'ın izzetli kızı onların arasındaydı, Emîrelmü'minîn (a.s.)'ın çocukları -Abbas ve diğerleri-, İmam Hüseyin (a.s.)'ın, İmam Hasan (a.s.)'ın çocukları ve Benî Haşim'in seçkin ve ünlü gençleri bu kervanla birlikte gitmişlerdi. Şimdi bu kervanda yalnızca bir erkek -İmam Seccad (a.s.)- vardı. Esaret altına alınan kadınlar işkence görmüşlerdi. İmam Hüseyin (a.s.) yoktu, Ali Ekber (a.s.) yoktu ve hatta süt emen çocuk bile bu kervan arasında yoktu. İmam Seccad (a.s.) bu şahsa şöyle cevap veriyor: "Düşün bakalım, eğer gitmeseydik ne olacaktı!?" Evet, gitmeselerdi cisimler canlı kalacaktı; ancak hakikat yok olacaktı. Ruh eriyecekti, vicdanlar ayaklar altında ezilecekti, tarih boyunca akıl ve mantık mahkûm olacaktı ve hatta İslam'ın adı bile kalmayacaktı.

18.3.2002 yılında İslam Cumhuriyeti nizamı sorumluları ve çalışanlarıyla yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

53. KONUŞMA

İmam Hüseyin (a.s.)'ın Maneviyata Dayanması, İzzet ve İftihar Yolunun Kazanılması

İmam Hüseyin (a.s.) doğruluk izzetinin mazharı ve hakiki iftiharın kâmil görünümüdür. Hem maddî âlemin esiri olan bizim gözümüzde ve hem de melekût âleminde yer alan kurtuluş ehli kimselerin gözünde...

Aziz milletimizin İmam Hüseyin (a.s.)'ın maneviyatına dayanarak ve İmam Hüseyin (a.s.)'a daha çok aşına olarak kendisi için izzet ve iftihar elde etmesini ümit ediyorum. Öyle ki, Allah'a hamdolsun şu anda bile İmam Hüseyin (a.s.)'ın, İslam'ın ve Kur'an'ın bereketiyle bu izzet ve manevî iftihara sahipti ve olmaya da devam edecektir.

21.3.2002 yılında Şemsi yıldönümü Nevruz mesajı.

54. KONUŞMA

Hüseyinî Büyük Hareketin Her Üç Boyutunda İzzet ve İftihar İhsası

Bu yıl “Hüseyinî İzzet ve İftihar” yılıdır. Bu izzet nasıl bir izzettir? Bu iftihar neyin iftiharındır? Hüseyin b. Ali (a.s.)’ın iftiharını tanıyan kimse bu izzetin nasıl bir izzet olduğunu bilir. Tarih boyunca kalıcı olan bu büyük Hüseyinî harekete üç boyuttan ve üç bakış açısıyla bakılabilir. Her şeyden daha çok bakışları kendisine odaklaştıran üç boyutun üçünde de izzet ve iftihar ihsası vardır.

İmam Hüseyin (a.s.)’ın Hareketinin Üç Boyutu

1. Güçlü Olan Bâtılın Karşısında Hakkın Savaşı

Boyutlardan birisi, güçlü olan bâtılın karşısında hakkın savaşı olup İmam Hüseyin (a.s.) ve onun inkılâbî ve ıslah edici hareketi bu işi yapmıştır. İmam Hüseyin (a.s.)’ın hareketinin diğer bir boyutu, maneviyat ve ahlakın bu harekette yansıma bulmasıdır. İçtimaî, siyasî, inkılâbî, hak ve bâtılın aleni savaşı boyutunun dışında diğer bir boyut da insanların nefsi ve bâtınıyla alakalıdır. Zaafları, tamahları, şehvetleri, nefsanî istekleri ve büyük adımların atılmasını engelleyen çeşitli duyguları kendisinde barındıran insanın iç dünyası bir savaş meydanıdır; üstelik de son derece zor bir savaş. Dünya, dünya lezzetleri ve güzellikleri sorumluluk

hissi karşısında, Hüseyin b. Ali (a.s.)'ın ardı sıra yola düşen fedakâr mü'min erkek ve kadınların gözlerinden düşmüştür. Bâtınlarında maneviyatın yansıma bulduğu insanlar şeytanın ordusuna -rivayetlerimizdeki akıl ve cehalet ordusudur- galip geldiler ve örnek bir grup insan olarak yüce ve değerli kişilerin yanında tarihte yerlerini aldılar. Halk arasında yaygın olan üçüncü boyutsa Âşurâ'nın musibet, keder ve gamlarıdır ki, bu üçüncü sahnede de yine izzet ve iftihar vardır. Görüş ve düşünce sahipleri bu üç boyutun üçünü de ele almaları gerekir.

İmam Hüseyin'in inkılâbî hareketi izzet ve iftiharın bir yansımasıydı. Bu, söz konusu boyutlardan birincisidir. Hüseyin b. Ali (a.s.)'ın karşı cephesinde kimler vardı? Zalim, fâsit ve çirkin işler yapan hükümet: *"Allah'ın kullarına günah ve düşmanlık üzere muamele edilmektedir."* Bu hükümetin en temel özellikleri bunlardı. Bu hükümet için maneviyat ve insan haklarına riayet etmek söz konusu değildi. İslam hükümetini, İslam'dan önceki dönemlere dönüştürmüşlerdi. Hâlbuki İslam düzeninin en bariz özelliklerinden birisi hükümettir, bunun en seçkin kısmı olan hükümetin şeklini, türünü ve yöneticinin davranışlarını belirlemek, İslam'ın istediği ideal toplumu yetiştirmektir.

O günün âlimlerinin tabiriyle imameti saltanata dönüştürmüşlerdi. İmamet, yani din ve dünya kafilesinin önderi. Herkesin bir yöne ve yüce bir hedefe doğru hareket ettiği bir kafilede bir kişi diğerlerine kılavuzluk etmektedir, bir kişi kayboldu onu bulup getirmektedir. Birisi hastalandığında yoluna devam etmesi için teşvik etmektedir. Birisinin ayağı yaralanmışsa onun ayağını sarıp maddî ve manevî yardımda bulunmaktadır. Bunun adı İslam terminolojisinde imamdır

-hidayet imamı- ve bunun karşı safındaki de saltanattır. Babadan oğula geçen padişahlık, saltanatın sadece bir türüdür. Bunun içindir ki, bazıları bu dünyada gerçekte sultandır; ancak isimleri sultan değildir, bâtunlarında ise insanlara sulta kurmak ve zorbalık yapmak vardır. Tarihin hangi döneminde olursa olsun kim -ismi ne olursa olsun- kendi milletine veya başka milletlere zorbalık yaparsa bu saltanattır. Bir devletin cumhurbaşkanı -tüm zamanlarda müstekbir devletler vardı ve bu gün müstekbir devletin en somut örneği Amerika'dır- hiçbir ahlakî, ilmî ve hukukî hakkı gözetmeksizin kendi menfaatlerini ve arkasına aldığı şirketleri milyonlarca insanın menfaatlerine tercih ediyor ve dünya milletlerine rol biçiyorsa, bu saltanattır. İsmi saltanat olsun ya da olmasın!

İmam Hüseyin (a.s.)'ın döneminde İslamî imameti böyle bir şeye dönüştürdüler: “*Allah'ın kullarına günah ve düşmanlık üzere muamele edilmektedir.*” İmam Hüseyin (a.s.) böyle bir durum karşısında savaşıyordu. İmam Hüseyin (a.s.)'ın savaşı; açıklamak, aydınlatmak, hidayet etmek ve hakla bâtılın sınırını -gerek Yezid'in zamanında ve gerekse ondan önce- belirlemektir. Ne var ki, Yezid'in zamanında karşılaşılan ve önceki durumdan farklı olan şey şuydu: Zulüm, sapıklık ve dalaletin önderi Yezid, Hidayet İmamından hükümetini onaylamasını istiyordu, yani “biat.” İmam Hüseyin (a.s.)'ı, halkı irşat edip hidayete götürmesi yerine, topluma kendi sapık ve zalim hükümetini övmesi için zorluyor ve ondan böyle bir hükümeti teyit de etmesini talep ediyordu. İmam Hüseyin (a.s.)'ın kıyâmı buradan başladı. Yezid hükümeti tarafından böylesine ahmakça bir beklenti olmasaydı İmam Hüseyin (a.s.) Muaviye döneminde olduğu gibi, önceki İmamların yaptığını yaparak, hidayet bayrağını açması,

halkı irşat etmesi ve hakikatleri söylemesi mümkün olacaktı. Ne var ki, cehalet ve tekebbür sahibi Yezid insanî fazilet ve maneviyatın tamamından uzaklaşmanın etkisiyle bir adım daha öne atarak, İmam Hüseyin (a.s.)’dan İslamî imametın tâğutî saltanata dönüştürülmesi için onay istedi, yani biat etmesini istedi. Ancak İmam Hüseyin şöyle buyurdu: “Benim gibi birisi, senin gibi birisine biat etmez.” Hüseyin (a.s.) böyle bir şeyi imzalamaz. İmam Hüseyin (a.s.) sonsuza değin hakkın bayraktarı olarak kalmalıdır. Hakkın bayrağı bâtılın safında yer alamaz ve bâtılın rengini kabul edemez. İşte burada İmam Hüseyin: “*Zillet bizden uzaktır*” buyurmuştur. İmam Hüseyin (a.s.)’ın hareketi, izzetin hareketiydi, yani hakkın izzeti, dinin izzeti, imametın izzeti ve Peygamber (s.a.a.)’in ortaya koyduğu yolun izzeti. İmam Hüseyin (a.s.) izzetin mazharıydı; çünkü dimdik durmuştu. O halde iftihar ve büyüklüğün de sebebiydi. Bu, Hüseyinî izzet ve iftihadır. Öyle an olur ki, birisi sözünü söyler ve söz söylenmiş, maksada ulaşılmıştır; ancak sözünün arkasında durmaz ve geri adım atar. Böyle birisi artık iftihar edemez. İftihar, sözünün arkasında duran ve kaldırılmış bayrağın tufanlar tarafından yere inmesine izin vermeyen millet ve cemaatle alakalıdır. İmam Hüseyin (a.s.) bu bayrağı sağlamca tuttu, azizlerinin şahâdetine ve harem-i şerifinin esaretine kadar dimdik ayakta kaldı. İnkılabî bir hareketin sahip olduğu izzet ve iftihar budur.

2. Ahlakî Rezillikler Karşısında Maneviyat ve Faziletlerin Yansıma Bulması

Maneviyatın yansıma bulması boyutu da aynı şekildedir. Pek çoklarının, İmam Hüseyin (a.s.)’a gelerek, onu bu

direnışinden ötürü kınadıklarını defalarca söyledim. Bu kimseler, kötü veya basit insanlar da değillerdi. Bazıları İslam'ın büyüklerindendi; ancak anlayışları kıt ve beşerî zaaf ları kuşatmıştı. Sonuç itibariyle Hüseyin b. Ali (a.s.)'ı kendi zaaf larıyla yenmeye çalışıyorlardı, ne var ki, İmam Hüseyin (a.s.) sabretti, yenilmedi ve onunla birlikte olan kimselerin her biri bu manevî ve derûnî savaşta zafere ulaştı. Gencini iftihar ve sevinçle meydana gönderen o anne, yaşamın zâhirî lezzetinden geçip kendini cihat meydanına teslim ederek savaşan o genç, Habib b. Mezahir ve Müslim b. Evsece gibi ihtiyarlık dönemlerinin rahatından, yumuşak yatağından ve sıcak evinden geçerek zorluklara tahammül eden o ihtiyarlar, düşmanların arasındaki konumundan –Hür b. Yezidi Riyahî-vazgeçen ve Hüseyin b. Ali (a.s.)'a katılan o cesur komutan bu bâtinî ve manevî savaşta başarıya ulaştı.

İslam Askerlerinin Mukaddes Savunma Alanında Maneviyatın Kötülük ve Alçaklıklara Karşı Başarısı: Ahlakî faziletler ve çirkinlikler arasındaki manevî savaşta başarıya ulaşanlar ve akıl ordusuyla cehalet ordusu arasındaki savaşta saflarını doğru seçerek, akıl ordusunu cehalet ordusuna karşı zafere ulaştıranlar çok azdı; ancak onların şeref meydanındaki sabır ve ısrarları, tarih boyunca binlerce insanın o adresi öğrenmeleri ve aynı yoldan gitmelerine sebep oldu. Bu insanlar kendi varlıklarındaki faziletleri seçip çirkinlikleri yok etmeselerdi, tarihteki fazilet ağacı kuruyacaktı; fakat o ağacı suladılar. Sizler, zamanınızda kendi iç âlemlerindeki faziletleri rezilliklere karşı galip kılan ve nefsanî isteklerini doğru ve aklî dinî düşüncenin yenilgisine uğratan pek çoklarını gördünüz. “Dokuhe” ve diğer kışlalarda, savaş meydanlarında ve ülkenin tamamında yüzlerce hatta binlerce kişi bu

şekildehydi. Bu gün başkaları da sizlerden öğrendi. Bu gün İslam âleminin her yerinde kendi iç âleminde hak ve bätül safını ayırıp hakkı galip kılan fertlerin sayısı az değildir. Bizim zamanımızda da -gerek mukaddes savunmada ve gerekse bu ülkenin diğer imtihan sahalarında- sizin bu faziletleriniz ispatlanmıştı. İçinde bulunduğumuz dönem kolay diyalogların ve yakınlıkların kurulabildiği dönemdir. Bu durumdan sürekli şeytan ve şeytanlık faydalanmıyor, maneviyat ve aslı ilkeler de faydalanıyor. Dünya halkları sizlerden pek çok şey öğrenmiştir. Gencini öperek savaş meydanına gönderen Filistinli anne bunun örneğidir. Filistin yıllarca bir çok kadın, erkek, ihtiyar ve gence sahipti; ancak zaafaların etkisi ve maneviyat meydanındaki safın belirlenmesinde akıl ordusunun cehalet ordusuna galip gelememesi sebebiyle zillete düştü ve düşmanlar onlara musallat oldular. Ancak bu gün Filistin'in durumu başkadır, bu gün Filistin ayağa kalkmıştır. Bu gün Filistin milleti -kadınıyla erkeğiyle- kendi iç âleminde manevî safını belirleyerek maneviyat boyutunun galip gelmesini sağlayabilmiştir. Bu millet zafere ulaşacaktır.

3. *Âşurâ Sahnesinde İzzet ve Onur*

Facialar içeren Âşurâ'nın üçüncü sahnesinde yine izzetin alametleri müşahede edilmektedir. Bu sahnede de onur ve iftihar vardır. Her ne kadar musibet ve şahâdetle sonuçlansa da durum budur. Her ne kadar Ebî Abdillah (a.s.)'in etrafındaki Benî Haşim gençlerinin, çocukların, bebeklerin ve yaşlı sahabenin şahâdeti büyük bir musibet ve acı olsa da her birisi izzet ve iftihar cevherinin taşıyıcıdır.

Burada bir araya gelen topluluğun çoğunluğunu siz gençler oluşturuyorsunuz. Bu "Dokuhe" kışlasına da onlarca, yüzlerce

ve binlerce genç gelip gitmiştir. Kerbelâ'da, fedakâr gencin somut örneği kimdir? Ali Ekber, İmam Hüseyin (a.s.)'ın oğlu. Benî Haşim gençleri arasında seçkin ve örnek bir genç, zâhirî ve bâtinî güzellikleri bir arada bulunduran bir genç, Hüseyin b. Ali (a.s.)'ın imamet ve velayetinin hakkaniyeti marifetine sahip olmanın yanında, düşmanın şekaveti karşısında yiğitlik ve fedakârlıkla kendi gücünü, sevincini ve gençliğini yüce hedef ve ilkeler için sarf eden bir genç. İşte bunun değeri çok büyüktür. Üstün ve seçkin bu genç, düşman saflarına gitti ve babasının ve kendisi için endişelenen kadınların gözü önünde, kana bulanmış bedeniyle çadırlara döndü. Matem ve musibetin bu türü küçük değildir; ancak onun meydana gitmesi ve savaş için hazırlanması bir Müslüman için izzetin, büyüklüğün ve iftiharın vücut bulup kendini göstermesidir. Nitekim Allah Teâlâ şöyle buyurur: “*Asıl üstünlük, ancak Allah'ın, Peygamberinin ve mü'minlerindir.*”¹¹⁴ Hüseyin b. Ali (a.s.) da bu genci savaş meydanına göndermekle gendi manevî izzetini gösterdi, yani gencini kaybetme pahasına olsa da İslamî imamet ve tâğutî saltanat sınırı arasında onurun ve İslam hâkimiyetinin bayrağını korudu.

Sorumluluğunu Bilmesi Ali Ekber (a.s.)'ın Özelliğidir

Sizlerin de işittiği gibi -bu günlerde defalarca tekrarlanmıştır- İmam Hüseyin (a.s.)'ın aşap ve dostlarının her biri savaş meydanına gitmek için izin istiyor ve imam da çabucak izin vermiyordu. Bazılarını sakındırıyordu, bazılarına Kerbelâ'dan gidin diyordu. İmam Hüseyin (a.s.) Benî Haşim gençlerine ve kendi ahabına böyle davranıyordu. Ancak

¹¹⁴ Münafıkun, 8.

Ali Ekber -kendi sevgili genci ve aziz oğlu- meydana gitme izni istediğinde, İmam Hüseyin (a.s.) bir an bile düşünmeden ona izin verdi. Buradan, oğlun marifeti ve babanın makamının azameti anlaşılabilir.

İmam Hüseyin (a.s.)'ın "canımız size feda olsun" diyecek ashabı olduğu sürece Benî Haşim'den kimsenin -Emirelmü'minin (a.s.), İmam Hasan (a.s.) ve İmam Hüseyin (a.s.)'ın oğulları- savaş meydanına gitmesine izin vermiyor ve "önce biz gidip ölelim ve biz öldükten sonra isterseniz siz meydana gidebilirsiniz" diyorlardı. Benî Haşim'in sırası geldiği zaman ayağa kalkıp meydana gitme izni isteyen genç, sorumluluğunu tanıyan Ali Ekber (a.s.)'dı. Ali Ekber (a.s.) İmam Hüseyin (a.s.)'ın oğlu ve ona herkesten daha yakın olan birisidir, o halde fedakârlığa herkesten daha layıktır. Bu da İslam imametinin bir mazharıdır. Burası dünyanın, maddî menfaatlerin, iktisadî ve nefsî isteklerin kârının taksim edildiği bir yer değildir, burası cihat etme ve zorluklarla mücadele etme yeridir. İlk gönüllü Ali Ekber (a.s.)'dr. Bu durum, bu gencin marifetini ortaya koyuyor. İmam Hüseyin (a.s.) da bu işin karşısında kendi ruhî azametini gösteriyor ve Ali Ekber (a.s.) izin ister istemez İmam Hüseyin (a.s.) ona meydana gitme izni veriyor.

İnsanın Yönetim Alanının Artmasına Paralel Olarak Artan Bencilliği En Büyük Tehlikedir

Bunlar bizim için derstir, tarihin kalıcı dersleri ve beşeriyetin bu gün ve yarın ihtiyaç duyduğu şeylerdir. Kendisinde bencilliğin hakim olduğu insan, bu duyguya ne kadar çok esirse o derece tehlikelidir. Nefsanî istekler insana galip

geldiği ve insan her şeyi kendisi için istediği sürece, gücü, yırtıcılığı ve parçalayıcılığı da o ölçüde tehlike arz eder. Dünyada bunun örneklerini görüyorsunuz. İslam'ın en büyük özelliği; en azından bazı merhalelerde imtihan verip bu imtihanlardan geçen insanların iktidar merdivenlerini tırmanmasına izin vermesidir. İslam, bir kimsenin sorumluluk sahibi olabilmesi için, nefsanî isteklerin pek çoğundan kurtulmuş olmasını şart koşturmuştur. Sorumluluk sahibi bizlerin herkesten daha çok kendimize dikkat etmemiz gerekir, herkesten daha çok elimizi, dilimizi, düşüncemizi, gözümüzü ve amelimizi kontrol etmemiz gerekir. Takva herkesten daha çok bize lazımdır. Takvasızlık insana hâkim olduğu zaman, gücünün artmasıyla birlikte insanlık için tehlikesi de artacaktır. İnsanların canı ve milletlerin hukuku kendisi için önemli olmayan ve kendi nefsanî arzularını ön planda tutan birisinin eline atom bombasının düğmesinin verilmesi insanlık için son derece tehlikelidir. Günümüz dünyasında atom bombasına ve ölüm saçan silahlara sahip olan kimselerin kendi nefislerini ve duygularını yenmeleri gerekir; ama maalesef böyle değildir. İslam bu meseleleri tebliğ etmektedir ve güç sahiplerinin İslam'a karşı düşmanlık etmesinin sebebi de budur.

29.3.2002 yılında Dokuhe Kışlası'na gelen halktan on binlerce kişiye yaptığı açıklamaları.

Hüseyin b. Ali (a.s.)'ın Yolu; İslamî Hedeflere Doğru Giden İslam Ümmetinin Hareket Bayrağı

İmam Hüseyin (a.s.)'ın Mesajının Tebliği ve Korunmasında Hz. Zeyneb (s.a.) ve İmam Seccad (a.s.)'ın Gayretleri

Şehid ve fedakârlık meselesi güncelliğini kaybedecek bir mesele değildir. Bu, toplumun hareket motorudur; bazıları bu noktadan gaflet ediyor. Birilerinin fedakârlık ve şahâdet hakkında menfi bir bakışla söz söyleyip kalem oynatmaları, onların gafletinden dolayıdır. Bu kimseler, şehid ve fedakârların bir toplum, bir millet ve bir ülke için ne kadar önemli olduğunu anlamıyorlar. Bakınız! Hüseyin b. Ali (a.s.)'ın Kerbelâ'da, gurbette tertemiz kanı yere döküldü; ancak İmam Seccad (a.s.) ve Zeyneb-i Kübra (s.a.)'nın yüklediği en büyük sorumluluk; ilk andan itibaren bu mesajı alıp İslam dünyasının her yerine taşımak oldu. Bu, hakiki dinin, Hüseyin b. Ali (a.s.)'ın ve uğrunda şehid olduğu hedefin ihya edilmesi için zaruri bir hareketti. Elbette İmam Hüseyin (a.s.)'ın ecri Allah katında mahfuzdu, onu unutulmuşluğa terk edebilirlerdi! Ancak İmam Seccad (a.s.) ömrünün sonuna kadar -İmam Hüseyin (a.s.)'ın şahâdetinden sonra otuz yıl yaşadı- her münasebette niçin Hüseyin (a.s.)'ın

ismini ve şahâdetini söz konusu etti ve halka hatırlattı? Bu gayret ne içindi? Bazıları bu işin Benî Ümeyye'den intikam almak için yapıldığını düşünüyor. Hâlbuki daha sonraları Benî Ümeyye silinip gitmişti. Benî Abbas'ın işbaşına gelmesinden sonra İmam Rıza (a.s.) niçin Reyyan b. Şebib'e Ebâ Abdillah (a.s.)'in musibetnamesini kendi aralarında okumasını emrediyor? O zaman Benî Ümeyye yoktu ve tarumar olmuştu. Bunun sebebi; Hüseyin b. Ali (a.s.)'in yolu ve kanının ve İslami hedefler doğrultusunda İslam ümmetinin hareket bayrağının dimdik ayakta tutmaktı. Bu, günümüze kadar da dimdik ayakta kalarak, hidayet etmiştir.

6.7.2004 yılında Hamedan şehri şehidlerinin saygın aileleri, gazi ve hürriyetine kavuşan savaş esirleriyle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

56. KONUŞMA

Gençlerin Aydınlatılmasının ve Fikrî Temellerinin Güçlendirilmesinin Gerekliliği

Biz, birkaç sene önce burada kama vurma hakkında -dalaletle götürmesi hidayete götürmesinden daha açık bir iştir-konuşmuştuk. Bazı büyükler neciplik yapıp sohbet ettiler ve halkın çoğu da bu konuşmaları tasvip etti. Bir müddet sonra bazılarının kuytu köşelerde seslerini yükseltip şöyle dediklerini işittim: “Efendim, siz İmam Hüseyin (a.s.)’a karşısınız!” Peki! “Kurtuluş gemisi ve hidayet meşalesi”nin anlamı, şer’i olarak sakıncalı olduğunda şüphe olmayan ve ikincil hüküm olarak da apaçık haram olan bir ameli yapmak mıdır? Gelecek genç neslimizin İslam’ı daha çok sevmeleri için bu tür aydınlatıcı açıklamaları yapmamız gerekir. Gençlerin İslam’a yönelmesini görüyorsunuz. Bu eğilim, duygusal ve sevgisel bir yönelimdir. Bu yönelim son derece değerlidir; ancak dalga misali gelip geçmesi mümkündür. Bu dalganın devamlılığını istiyorsak, gençlerimizin düşünsel kaynaklarını güçlendirmemiz gerekir. Bunca kaynağımız var. Sayın Mişkinî’nin buyurduğu “*Ebû Hamza*” duası ve İmam Hüseyin (a.s.)’in Arefe günü okunan duasını gençlerimiz okuyorlar; fakat manasını anlamıyorlar. “*İlahî! Bana, sana yakınlık makamını arzulayan bir kalp nasip et.*” “*Münacatı Şabaniye*” ve “*Sahife-i Seccâdiye*” gibi dualarda bu tür

derin cümleler ne kadar çoktur ve bizim, gençlerimizin ilgi ve alakayla okumaları için bunları açıklayıp onları aydınlatmamız gerekir.

8.9.2005 yılında Rehberlik Hubregan Meclisi azalarıyla yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

İmam Hüseyin (a.s.)'in Hareketinin Üç Temel unsuru: Mantık, Yiğitlik ve Sevgi

Âşurâ konusunda -elbette söylediklerimiz kalın bir kitabın bir satırındır- Âşurâ'nın sadece tarihî bir hadise değil, bilakis bir kültür, sürekliliği olan bir akım ve İslam ümmeti için bir model olduğunu söyledik. Hz. Ebâ Abdillah (a.s.) bu hareketiyle -kendi zamanında gayet açık, akli ve mantıkî yorumu vardır- İslam ümmeti için bir örnek oldu ve bu örneklik sonraki nesillere de yansıdı. Söz konusu bu örneklik, yalnızca şehid olmak da değil, son derece derin ve ince bir şeydir. Ebâ Abdillah (a.s.)'in hareketinde üç unsur vardır: Akıl ve mantık unsuru, yiğitlik ve izzet unsur, duygusallık ve sevgi unsuru.

Bu harekette mantık ve akıl unsuru, İmam Hüseyin (a.s.)'in hareketinin başlamasından önce ve Medine'de bulunduğu andan şahâdetine kadarki buyruklarında kendini göstermiştir. Nuranî buyrukların her bir cümlesi, bu mantığın ne kadar kuvvetli olduğuna birer işarettir. Bu mantığın özeti şudur: Şartlar hazırsa ve uygunsa Müslümanların vazifesi "eyleme geçmek"tir; eğer bu eylem tehlikeliyse vazifenin en yüksek merhaleleri gerçekleşir. En yüksek merhale, insanın kendi canını, sevdiklerini, kendi yakınlarının -eş, kız kardeş, çocuklar ve kızlar- itibarını düşünmeden alıp meydana

götürmek ve esaret tehlikesine atmaktır. Daha önce tekrarlanan bu sözler bizim için sıradanlaşmıştır; ancak bu kelimelerin her birisi son derece sarsıcıdır. Dolayısıyla tehlike bu safhada olsa da eylemde bulunma koşulları oluştuğu sürece insanın kıyam etmesi ve dünyevî şeylerin onu engellemesi gerekir. Bir takım şeyleri gözetmek ve muhafazakârlık insana mani olmamalıdır. Lezzet, rahatlık ve sefa kişiyi yoldan alıkoymamalıdır. İnsanın hareket etmesi gerekir. Hareket etmemesi durumunda iman ve İslam'ın rükünleri yerli yerinde olmayacaktır. *“Allah'ın haramlarını helal sayan, vadedine vefa etmeyen, Allah Resûlü (s.a.a.)'in sünnetine muhalefet eden ve Allah'ın kulları içinde günah işleyerek amel eden zalim bir sultanı görür de ona karşı fiilî veya sözlü muhalefet etmezse bu kimseyi o zalim sultanla birlikte cehenneme atmayı Allah Teâlâ kendisine hak bilmiştir.”* Mantık budur.

İmam Hüseyin (a.s.)'in, Tarih Boyunca Tüm İnsanlık İçin Göstermiş Olduğu Ölümsüz Ders

İmam Hüseyin (a.s.) çeşitli konuşmaları arasında -Mekke'de, Medine'de, yol esnasında ve Muhammed b. Hanefî'ye vasiyetinde- bu vazifeye işaret ederek açıklamıştır. İmam Hüseyin (a.s.) bu işin akıbetini biliyordu. Onun, sırf güce/hükümete ulaşmak için -elbette buna ulaşmak mukaddes bir hedeftir- gözünü kapatıp hareket ettiği düşünülmemelidir. Hayır! Aydın düşünce bakış açısının bizi buraya sürüklemesinin hiçbir gerekçesi yoktur. Hayır! Bu yolun sonunun nereye varacağı hesap edilmişti. Bu, basiret ve feraset sahibi İmam Hüseyin (a.s.) için tahmin edilebilir ve net bir durumdu. Ancak mesele o kadar önemliydi ki, Hüseyin b. Ali (a.s.)'in kendi canına mal olsa bile ihlâsla canından geçmesi

ve meydana gitmesi gerekiyordu. Bu, kıyamete kadar Müslümanlar için pratiklik kazanmış bir derstir. Üstelik sadece örneklik için yazı tahtası üzerine yazılan ve sonra da silinecek olan bir ders değildir. Hayır, bu ders, ilahî renkle tarihin alınına yazılmış, nidada bulunmuş ve bugüne kadar cevabını bulmuş bir derstir.

İmam Humeynî (r.a.)'ın, İmam Hüseyin (a.s.)'in Ölümsüz Mesajından Yararlanması

1963 yılın Muharrem Ayında büyük imamımız İmam Humeynî (r.a.) bu mesajdan yararlanmış ve o büyük 6 Aralık hadisesi gerçekleşmiştir. 1978 yılının Muharrem ayında da İmam Humeynî (r.a.) bu hadiseden ilham alarak: “Kan kılıca galiptir” buyurmuş ve o büyük ve eşsiz tarihî hadise -yani İslam İnkılâbı- vücuda gelmiştir. Bu, zamanımızda gerçekleşen bir olaydır. Gözümüzün önündedir; fakat tarih boyunca da bu bayrak, milletler için fetih ve zafer sancağı olmuş, gelecekte de böyle olacaktır. “Mantığın” bu bölümü akli olup onda delillendirme de vardır. Dolayısıyla sadece duygusal bir bakış açısı İmam Hüseyin (a.s.)'in hareketini açıklayamayacağı gibi, tüm boyutlarıyla da analiz etme gücüne sahip değildir.

İkinci unsur, yiğitliktir, yani gösterilmesi gereken çaba ve gayretlerin, İslam'ın izzeti için olması gerekir; zira “*Asıl üstünlük, ancak Allah'ın, Peygamberin ve mü'minlerindir.*”¹¹⁵ Müslümanların bu harekette, çaba ve gayretlerde de kendileri ve İslam'ın izzetini korumaları gerekir. Mazlumiyetin en uç noktasındaki çehrelere baktığınız zaman yiğitlik ve izzetli

¹¹⁵ Münafıkun, 8.

bir çehre görüyorsunuz. Eğer günümüz dünyasındaki çeşitli siyasî ve askerî savaflara bakarsanız, çoğu zaman kendilerini rezil ettiklerine şahid olursunuz; ancak Âşurâ man-tığında böyle bir şey söz konusu değildir. Hüseyin b. Ali (a.s.)'ın bir gece izin istemesinde dahi izzet vardır ve "Yardım edecek yok mu?" -yardım talebinde bulunmak- dediğinde de izzet ve iftihar konumundadır. Medine'den Kûfe'ye ka-dar olan hareketinde farklı insanlarla yapmış olduğu görüş-melerinde, onlarla konuşmasında, onların bazılarından yar-dım istemesinde zaaf ve güçsüzlük yoktur. Bunların tamamı Hüseyin b. Ali (a.s.) için çeşitli seçkinlik unsurlarıdır. Âşurâ ashabının, çaba ve gayretlerinin hepsinde kendi programla-rında bu unsura yer verdiklerinin görülmesi gerekir. Cihat içeren girişimlerin tamamının -gerek siyasî, gerek tebliğ ve gerekse can vermeyi gerektiren fedakârlıklar- izzetli olması gerekir. Âşurâ günü Feyziyye Medresesi'nde İmam Humeynî (r.a.)'ın çehresine bakınız! Askeri ve bir mermisi bile olma-yan bir ruhanî, düşmanı diz çöktürecek şekilde izzetli ko-nuşuyor. Bu, izzetin konumudur. İmam Humeynî (r.a.) tüm hallerinde böyleydi. Kimsesiz, grupsuz ve cemaatsiz; ancak aziz. Bu, büyük imamımız İmam Humeynî (r.a.)'ın çehre-siydi. Defalarca ve yıllarca söylediğimiz, okuduğumuz ve işittiğimiz şeyleri, zamanımızda, gözlerimizin önünde so-mut bir örnek olarak bize sunmasından ötürü Allah'a şü-kürler olsun. Gözlerimizle gördüğümüz bu somut örnek, büyük imamımız İmam Humeynî (r.a.)'dı.

Üçüncü unsur, duygu ve sevgi unsurudur, yani hem ha-disenin bizzat kendisinde ve hem de hadisenin devamında duygu ve sevgi unsuru belirleyici bir rol oynamıştır. Bu da Âşurâ ve Şîa mektebiyle diğer mektepler arasında bir sınırın

doğmasına sebep olmuştur. Âşurâ hadisesi, kuru ve sadece akli delillerle izah edilecek bir hadise değil, bilakis duygu, aşk, muhabbet, acıma ve ağlama da bu hadiseyle birliktedir. Duygu gücü, büyük bir güçtür, bunun içindir ki, bize ağlamak, ağlatmak ve hadiseyi açıklamak emredilmiştir. Zeyneb-i Kübra (s.a.) Kûfe ve Şam'da mantukî konuşuyordu; ancak mersiye okuyordu. İmam Seccad (a.s.) Şam minberinde izetle Emevî hükümetinin başını eziyordu; fakat mersiye okuyordu. Bu mersiye okumak, şimdiye kadar devam etmiş ve duygusallığın yönlendirilmesi için bundan sonra da devam etmesi gerekir. Duygusallık, aşk ve muhabbet ortamında, bunlardan uzak ortamlarda anlaşılamayacak pek çok hakikat anlaşılabilir. Bu aslî üç unsur Hüseyin b. Ali'nin (ruhlarımız ona feda olsun) Âşurâ hareketini oluşturan unsurlar olup bu konuda bir kitap dolusu söz vardır; ancak bu kadarında bile bizim için alınacak pek çok dersler bulunmaktadır.

Biz tebliğciler Hüseyin b. Ali (a.s.)'in ismi altında tebliğ yapıyoruz. İmam Hüseyin (a.s.)'in ismini yâd etmek, tebliğcilere çeşitli alanlarda dinî tebliğ yapma fırsatını doğurmuştur. Tebliğimizde bu üç unsurun her birisinin rol oynaması gerekir. Yalnızca duygu boyutunu söz konusu edip İmam Hüseyin (a.s.)'in hadisesinde yatan mantık ve akıl boyutunu unutmak, hadiseyi küçültmektir. Yiğitlik ve izzet boyutunun unutulmaya terk edilmesi de bu büyük hadiseyi eksiltip çok değerli bir cevheri kırmaktır. Bu meseleye herkesin -mersiye okuyanlar, minbere çıkanlar ve meddahlık yapanlar- dikkat etmesi gerekir.

25.1.2006 yılında Muharrem ayı münasebetiyle âlim ve tebliğcilerle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

58. KONUŞMA

Âşurâ Derslerinden Bir Ders

Âşurâ hadisesi bir derstir; eylemde bulunma dersi, tehlikelerden korkmama dersi ve büyük meydanlara girme dersi. Tüm bu zorluklara rağmen Hüseyin b. Ali (a.s.) bu tecrübenin üstesinden geliyordu; ancak başkaları bunun üstesinden gelemezler. Ne var ki, o yüce tepenin eteklerinde bizlerin yapabileceği pek çok işler ve çeşitli roller vardır.

7.2.2006 yılında Hava Kuvvetleri personelleriyle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

59. KONUŞMA

Allah'a Tevekkül ve Dayanma Konusunda İmam Hüseyin (a.s.)'in Vermiş Olduğu Ders

Büyük İslam ümmeti, yalancı Batı'nın size karşı zulmüne kayıtsız ve suskun kalarak, düşmanınıza dostluk eli uzatamaz. Böyle yapan herkes size düşmanlık etmiştir ve kesinlikle Müslüman milletleri bu büyük günahattan beridirler. İslam ümmetinin bir şekilde bu mübarek yolun devam etmesi için size yardım etmesi gerekir. İlahî vaade itimat ediniz. Kanlarınızın suçsuz yere döküldüğü sarsıcı çile ve işkence-leri Allah'a havale ediniz ve kucağındaki süt emen çocuğu zehirli okla şehid edildiği anda âlemin şehidlerinin övünç kaynağı Hüseyin b. Ali (a.s.)'in dediği gibi siz de şöyle deyiniz: “Şüphesiz bu durumu bana kolaylaştıran şey, Allah'ın gözü önünde gerçekleşiyor olmasıdır.” Ve biliniz ki Allah Teâlâ mü'minlerin ve sabırlı mücahitlerin nihai zaferini güvence altına almıştır. “*Rabbinin kelimesi (Kur'an) doğruluk ve adalet bakımından tamdır. Onun kelimelerini değiştirebilecek yoktur. O, hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir.*”¹¹⁶

14.4.2006 yılında “Uluslar Arası Üçüncü Kudüs ve Filistin Halkının Hakları Savunma Konferansı”nda yaptığı açıklamaları.

¹¹⁶ En'âm, 115.

60. KONUŞMA

Hüseyinî Kıyamın Hedefi: Cehalet ve Gaflet Bulutlarını Ortadan Kaldırmak

Allah'ın dini, dünya ve ahiret mutluluğunun programıdır. Bu program beşerî toplumların manevî gelişmesini güvence altına aldığı gibi, beşerî toplumların fikrî kabiliyetlerinin ihya edilmesini, onların şahsiyet ve güçlerini de güvence altına alır. Allah'ın dini, maneviyatı dikkate aldığı gibi insanî dünya yaşamını da dikkate alır ve insanın mutluluğu için de bir programı vardır. İmam Ali (a.s.) *Nehcül-Belâğ'a* da Nebi-i Ekrem (s.a.a.)'in bişet'inin hedefini "*Defnedilmiş akılları buldukları yerlerden günyüzüne çıkarmak*" olarak tanıtmıştır. Seyyidü's-Süheda (a.s.)'ın Erbain Ziyaretnâmesinde şöyle okumaktayız: "*Kullarını cehalet ve dalalet şaşkınlığından kurtardı.*" Hüseyinî kıyam insanların yaşam ufuklarındaki cehalet ve gaflet bulutlarını dağıtmak ve onları bilgi sahibi yapmak, gerçek hidayete ulaştırmak içindir. Gerçekte Allah'ın yardımının anlamı; ilahî sünneti ihya etmek doğrultusunda adım atmak, tabiat ve toplumu etkilemek, fitratların uyan-dırılmasında etki sahibi olmak, bedbahtlık ve kara yazgıların etkenlerinden insanlığı kurtarmak için çabalamaktır. Bizim, Allah'ın dini için yapacağımız yardım budur.

4.6.2006 yılında Hz. İmam Humeynî (r.a.)'in vefatının yedinci yılı münasebetiyle yaptığı açıklamaları.

**İmam Hüseyin (a.s.)'ın Hareketinin Sürdürülmesi:
Zulüm, Sulta ve Zamanın Yezidleri
Aleyhinde Savaşım**

Tarihi kesitlerden bir tanesi de bu Muharrem ayıdır. Şia tüm varlığıyla Âşurâ'yı canlı tutmuştur. Bakınız! Uzun yıllar ve asırlar boyunca İmam Hüseyin (a.s.)'ın yâdı, İmam Hüseyin (a.s.)'ın ismi, İmam Hüseyin (a.s.)'ın toprağı ve İmam Hüseyin (a.s.)'ın matemi, Ehl-i Beyt (a.s.)'e tâbi olanlar ve mü'minler arasında unutulmamış ve her ne kadar unutturulmaya çalışılmışsa da bunlar terk edilmemiştir. Sizler Mütevekkil olayını ve yolun kapatılmasını işitmişsinizdir. Bunlar, işleri yokuşa sürmekten başka bir şey değildir. Tarih boyunca zâhiren ilmî, hissî ve fiilî olarak pek çok engelleme faaliyetleri gerçekleşmiş, ancak Şia, Âşurâ'yı korumuştur ve koruması da gerekir.

**İslam Milletinin Bütün Engelleri Aşmasının Yolu,
İmam Hüseyin'in İsmi ve Anısını Canlı Tutmaktan
Geçer**

“Niçin matemi, ağlamayı ve gözyaşını halk arasında yaygınlaştıralım?” diyorlar. Bu matem ve gözyaşı, sırf matem ve gözyaşı olsun diye değil, değerler içindir. Matemlerin, başa

sineye vurmaların ve gözyaşı dökmelerin arkasında, beşeriyet hazinesinde varlığı mümkün olmayan çok büyük şeyler vardır, bu da ilahî manevî değerlerden başka bir şey değildir. Şiîler, Hüseyin b. Ali (a.s.) da vücut bulan bu değerleri korumak istiyorlar. Yapılan matemler, bu değerlerin hatırlanması ve yaşatılması içindir.

İslam ümmeti İmam Hüseyin (a.s.)'ın ismini ve hatırasını canlı tutar da kendisi için örnek edinirse, engel ve sorunların tamamını ortadan kaldıracaktır. Bunun içindir ki, biz İslam İnkılâbı'nda ve İslam Cumhuriyeti sisteminde büyüğünden küçüğüne kadar hepimiz -halk, sorumlular, büyükler ve imamımız İmam Humeynî (r.a.)'ın bizzat kendisi- İmam Hüseyin (a.s.)'a, Âşurâ'nın mesajına ve kitlesel matemlere dayandık ve dayanılması da gerekir. Tutulan bu matemlerin simgesel boyutu olduğu gibi hakiki boyutu da vardır, gönülleri yaklaştırıp maarifleri aydınlatmaktadır.

İslam İnkılâbı'nın Zafere Ulaşmasında Muharrem Ayının Rolü

Konuşmacıların, meddahların ve vaizlerin bunun büyük bir hakikat olduğuna dikkat etmeleri gerekir. Bu hakikatle oynanmamalı ve Âşurâ hadisesinin hakikatleri oyuncak haline getirilmemelidir. Hiç kimse bu hakikate bir şey izafe etmemeli, bir hurafe dahi katmamalı ve mateme uygun olmayan işleri yapmamalıdır; zira böyle yapanlar İmam Hüseyin (a.s.)'ın taraftarları değildir. Bir zamanlar biz kama vurma gösterileri hakkında bir şeyler söylemiştik. Bunun üzerine bir grup çıkıp muhalefet ederek çeşitli yerlerde sesini yükseltip şöyle demişti: “Efendim, bu, İmam Hüseyin (a.s.)'ın

matemidir! İmam Hüseyin (a.s.)'ın matemine karşı çıkılmasın!" Bu, mateme karşı çıkmak değil, matemî zayi etmemektir. İmam Hüseyin (a.s.)'ın matemînin zayi edilmemesi gerekir. Hüseyinî minber ve Hüseyinî meclis, dinî hakikatlerin, yani Hüseyinî hakikatlerin anlatıldığı yerdir. Şiirin, hareketin, matemînin ve methiyenin bu doğrultuda olması gerekir. Sizler 1978 yılı Muharrem'inde Yezd, Şiraz ve diğer bölgelerdeki sine gruplarının başlattığı ve sonrasında da tüm ülke çapına yayılan şeyi gördünüz. Bunlar sine vuruyor ve günün hakikatlerini okudukları ağıtlarla açıklıyorlardı. Evet, aynı zamanda bunların Âşurâ hadisesiyle irtibatlandırılması doğru bir şeydi.

Şehid Mutahharî (r.a.) İnkılâbdan yıllar önce bu Hüseyiniye İrşad'da feryat ederek şöyle diyordu: "Allah'a yemin olsun! -yaklaşık bu anlamda- Biliniz ki, zamanın Şimr'i -İsrail'in o günkü başbakanının ismini söylüyordu- bu şahıstır." Olayın hakikati de budur. Biz, Şimr olma ve Şimr gibi amel etmenin kökünü kazımak için Şimr'e lanet ediyoruz. Biz, tâğutî hükümetin, Yezidî hâkimiyetin, ayyaşlık ve zulmün karşısında durmak için Yezid ve Ubeydullah'a lanet ediyoruz. Hüseyin b. Ali (a.s.) İslamî, insanî ve ilahî değerlerin karşısında olan hâkimiyetlerin burnunu yere sürtmek ve yok etmek için kıyam etmişti ve kıyamıyla da bu işi yaptı.

Günümüz Dünyasının Sömürgeci Güçleri Bugünün Şimrleri ve Yezidleridir

Bizim meclislerimiz Hüseyinî meclislerdir, zülüm karşıtı, sulta karşıtı, Şimr ve Yezidlerin karşıtı meclislerdir. Bu, İmam Hüseyin (a.s.)'ın hadisesinin devamıdır.

Bugün dünya zulüm ve acıyla doludur. Filistin’de, Irak’ta ve diğer ülkelerde ne yapıyorlar? Dünya halklarına, fakirlere ve ülkelerin milli zenginlik kaynaklarına neler yaptıklarını görüyorsunuz! Hüseyin b. Ali (a.s.)’ın büyük hareketinin boyutları bu geniş alanların tamamını kapsar. İmam Hüseyin (a.s.) yalnızca Şîa ve Müslümanlara değil, bilakis dünyadaki tüm özgürlük âşıklarına örnek olmuştur.

Hindistan Özgürlükçü Hareketi lideri altmış, yetmiş yıl önce Hüseyin b. Ali (a.s.)’ın ismini zikrederek, Hindu olmasına, Müslüman olmamasına rağmen şöyle demiştir: “Ben mücadeleyi ondan öğrendim.” Müslümanlar arasında da aynı şekildedir. İmam Hüseyin (a.s.)’ın olayı budur. Sizler insanlığın tamamının faydalanabileceği paha biçilmez bir hazinesiniz.

İmam Hüseyin (a.s.)’ın matemi geniş ölçüde açıklama, bilinçlendirme, halkın imanını sağlamlaştırma, mütedeyyinliğini yaygınlaştırma, cesaret ruhunu ve dinî gayretini arttırma, kayıtsızlık ve cansızlığını bertaraf etme doğrultusunda şekillenmelidir. Eğer bugün bunları yaparsak, Hüseyinî kıyamı anlamış ve İmam Hüseyin (a.s.)’ı saygıyla anmış oluruz. Zira canlı olan bunlardır ve sürekli de canlı kalacaktır.

Âşurâ hadisesinin duygusal boyutu da toplumun tamamının duygu ve hisleri üzerinde etkilidir. Bu boyutun derin anlamı, düşünce ve basiret sahiplerini bilinçlendirir ve aydınlatır. Ben yıllar yılı Emîrelmü’minîn (a.s.)’ın şu cümlesini defalarca tekrarladım: “*Bu bayrağı -insaniyet, İslam ve tevhit bayrağını- basiret ve istikamet sahibi olmayanın dışında kimse taşıyamaz.*” İmam Hüseyin (a.s.) basiret ve istikamet mazharı ve somut örneğidir.

İmam Hüseyin (a.s.)'ın Mektebine Tâbi Olan İran Milletinin İstikbar Karşısında Zafere Ulaşması

İmam Hüseyin (a.s.)'ın tâbileri de bunu gösterdiler ve asırlar sonra kendi aralarında layık bir rehberin çıkmasıyla bu büyük hareketi vücuda getirdiler. İslam İnkılâbı büyük bir hadise olup uzun bir hikâyesi vardır. Olayı sıcağı sıcağına yaşadığımız için bu hadisenin tüm boyutlarını tam manasıyla kavrayamayabiliriz. Fakat gelecekteki tarihçiler ve hâlihazırda aramızda yer alan kimseler, bu büyük hareketin boyutlarına bizden daha çok vâkıf olacaklardır. Paranın, servetin, gücün, siyasetin ve her şey ama her şeyin, insanî ve dinî değerlerin karşısında yer aldığı dünyada, birden bire dünyanın hassas bir noktasında değerlerin bayrağını eline almak için bir millet kıyam etsin, tevhit çağrısında bulunsun, bu bir mucizedir. İşte bu, zamanımızın mucizesidir. Daha sonra her taraftan bu sisteme saldırsınlar; büyük, küçük, tüm tâğutlar var olan güçleriyle bu sistemin başına üşüşsünler ve bunlara rağmen bu sistem yenilmesin, bilakis onların çoğunu yensin. Sizlerin de gördüğü gibi, onları geri püskürtsün. İşte böylesi bir savaşta İran milleti zafere ulaşmıştır.

9.1.2008 yılında 1 Ocak Kıyamının yıldönümü münasebetiyle halktan binlerce kişiye yaptığı açıklamaları.

Hüseyinî Hareket, İslam Mektebinin Sütunlarını Sağlamlaştırmıştır

Zamanın geçmesi, hadiseleri an be an insandan uzaklaştırıyor. Bazı olaylar havuza atılan bir taşın oluşturduğu dalga misali hemencecik unutulur -bir dalgadır, ancak zamanla zayıflar ve bir dakika geçmeden bu dalgadan bir eser kalmaz-, ancak bazı hadiseler de vardır ki, bunun tam tersinedir ve zamanın geçmesi, bunları zayıflatıp önemini azaltmadığı gibi daha da seçkin kılar. Bunun bir örneği Âşurâ hadisesidir.

Âşurâ günü, ne olduğunu kimse anlamadı. Bu hadisenin azameti, Peygamber (s.a.a.)'ın canı, ciğeri İmam Hüseyin (a.s.)'ın ve onun dostlarının büyük cihadı ve aynı şekilde Peygamber (s.a.a.)'ın nurlu evlat ve torunlarının öldürülme faciasının büyüklüğü, o günün toplumu için net değildi. Düşmanın cephesinde yer alanlar büyük sarhoşluğun, gafletin ve kendine yabancılaşmanın etkisiyle ne olduğunun farkında değillerdi! Dünyaya gurura, şehvete ve hayvaniyete kapılan kimseler, insaniyet dünyasında ne olup bittiğini anlayamazlar. Evet, Zeyneb (s.a.), Sekine ve oradaki mazlum kadın ve kızlar ne olup bittiğini çok iyi anladı. Bu, Âşurâ gününe aittir. Ancak Âşurâ gününden biraz ileri doğru geldiğimizde -on ikinci gün Küfe'de, birkaç hafta sonra Şam'da, birkaç hafta sonra Medine'de ve kısa bir süre sonra da İslam

dünyasının her yerinde- bu hadisenin yıldırım hızında kendi azamet ve önemini gösterdiğini görürüz. Henüz bu hadiseden iki yıl geçmemiştir ki, bu olayın sorumlusu firavun yüzünden silindi ve birkaç yıl sonra da bu bozguncu aile tamamen yok olup gitti. Benî Ümeyye'den sonra başka bir aile iş başına geldi; fakat bu ailenin de ömrü uzun olmadı ve onlar da tarih sahnesinden silinip gitti. İslam dünyası her geçen gün Ehl-i Beyt (a.s.) mektebine daha bir gönül bağladı, daha bir müştak oldu ve bu hadise İslam akidesinin ve İslam mektebinin sütunlarını tarih boyunca güçlendirmeyi başarabildi. Kerbelâ hadisesi olmasaydı biz bu gün İslam'ın ilke ve usullerinden bu anlamda haberimiz olmayacak, hatta sadece İslam'ın ismi kulağımıza çalınacaktı. Bu mukaddes kan ve bu büyük hadise küçülmediği ve zayıflamadığı gibi, bilakis gün geçtikçe çok daha sağlam, çok daha seçkin ve çok daha etkili oldu. Bu, seçkinliğin bir örneğidir.

2.5.2008 yılında Fars şehri gazileri, fedakârları ve şehid aileleriyle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

63. KONUŞMA

Cehalet ve Gafletle Savaşta Seyyidü's-Şüheda (a.s.)'ın Pratik Örneklığı

Bu gün de ders budur. İnsanî ve derin sezgisi olan bir milletin henüz gerçekleşmemişken hadiseleri hissetmesi, ne olup bittiğini anlaması ve tepki göstermesi gerekir. İslam tarihine baktığımızda şunu görürüz: Söz konusu bu doğru siyasî sezginin olmaması, milletlerin sürekli olarak düşmanları tarafından uyutulmasına ve onlara diledikleri gibi davranılmasına zemin oluşturmuştur. Bu vesileyle düşmanlar milletlerin tepkisinden de korunmuşlardır.

Bi'setten Sonraki Elli Yıl Boyunca İslam Toplumundaki Geniş Çaplı Değişimler

Siz bu bakış açısıyla Kerbelâ hadisesine bakınız. Hicretin altmışıncı yıllarının son dönemlerinde Müslümanların pek çoğu -yani Peygamber (s.a.a.)'in vefatından elli yıl sonra- olup biten hadiseleri doğru düzgün analiz edemiyordu. Dolayısıyla İslam ümmetinin zihinlerinde istedikleri her türlü sapmayı gerçekleştirebilecek kimseler için meydan açtı ve önlerini alacak kimse de yoktu. İş fasık, günahkâr ve çirkin şöhretli bir ferdin -İslam hâkiminde ve Peygamber (s.a.a.)'in halifeliğini üstlenecek birisinde olması gereken şartların

hiçbirisine sahip olmayan ve Peygamber (s.a.a.)'in izlediği yolun tam aksine amel eden bir kişi- İslam ümmetinin rehberi ve Peygamber (s.a.a.)'in halifesi olması haddine ulaştı! Bakınız bu gün size göre bu hadise ne kadar acayıptır? Bu hadise o günün toplumunun tuhafına gitmedi. Havâss tehlike hissetmedi. Tehlikeyi sezineleyebilecek bazılarının ise şahsî menfaatleri, afiyette olmaları ve rahatlıkları, tepkisel davranışta bulunmalarına müsaade etmedi. Peygamber (s.a.a.) İslam'ı halkı tevhide, paklığa, adalete, ahlakî doğruluğa ve toplumsal ıslaha yönlendirmek için getirmişti. Şimdi Peygamber (s.a.a.)'in yerinde baştanbaşa fesat ve fasıklıkla dolu ve Allah'ın varlığına ve birliğine itikadı olmayan birisi oturmuştu. Peygamber (s.a.a.)'in vefatından elli yıl sonra böyle birisi iş başına geliyor! Bu, sizin tuhafınıza gidiyor; ancak o günün toplumunun tuhafına gitmiyor. Çok ilginç! Yezid halife oldu ve İslam coğrafyasına halktan biat alması için kaba ve haşin kimseleri görevlendirdi. Halk da grup grup gelecek biat etti; âlimler biat ettiler, zahidler biat ettiler, seçkinler biat ettiler ve siyasetçiler biat ettiler.

İslam Toplumunun Gaflet ve Sapması Karşısında İmam Hüseyin (a.s.)'in Vazifesi

İslam dünyasının bu kadar gaflet içinde olduğu ve hiç kimsenin tehlikeyi sezinelemediği bir durumda ne yapılması gerekir? İslam'ın mazharı ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a.)'in yolunun değişmez sürdürücüsü olan -"Hüseyin bendendir ve ben de Hüseyin'denim"- Hüseyin b. Ali (a.s.) gibi birisinin bu şartlarda ne yapması gerekir? O, İslam dünyasını -sadece o günün değil, bilakis asırlar sonrası İslam dünyasını- uyandırmalı, bilinçlendirmeli ve sarsmalıdır. İslam dünyasının

sarsılması, İmam Hüseyin (a.s.)'in kıyamıyla başladı. Şimdiyse İmam Hüseyin (a.s.) İslam hükümeti için Kûfe'ye davet edilmiş ve o da Kûfe'ye hareket etmiştir. İşin bu zâhirî kısımları bahaneydi. İmam Hüseyin (a.s.) davet bile edilmeseydi bu kıyam gerçekleşecekti. İmam Hüseyin (a.s.)'ın, bu şartlarda Müslümanların ne yapması gerektiğini göstermesi için bu hareketi yapması gerekiyordu. İmam Hüseyin (a.s.) asırlar sonrası Müslümanları için bu reçeteyi gösterdi ve bir reçete yazdı, ne var ki, Hüseyin b. Ali (a.s.)'in reçetesi sözlü ve harflere dayalı değildi ve “Emir ver, kendin otur” cinsinden bir reçete de değildi, bilakis bu reçete amelî bir reçeteydi. Hüseyin b. Ali (a.s.) kendisi hareket etti ve yolun ne olduğunu gösterdi. İmam Hüseyin (a.s.) Peygamber (s.a.a.)'in dilinden naklediyor: *“Allah'ın haramlarını helal sayan, vaadine vefa etmeyen, Allah Resûlü (s.a.a.)'in sünnetine muhalefet eden ve Allah'ın kulları içinde günah işleyerek amel eden zalim bir sultanı görür de ona karşı fiilî veya sözlü muhalefet etmezse bu kimseyi o zalim sultanla birlikte cehenneme atmayı Allah Teâlâ kendisine hak bilmıştır.”* Bu, bir reçetedir. İmam Hüseyin (a.s.)'in kıyâmı budur. Bu kıyam yolunda İmam Hüseyin (a.s.)'ın, yani âlemin canlarının en değerlisi olan mutahhar, mübarek ve paha biçilmez canının feda edilmesi gerekir. Bu, İmam Hüseyin (a.s.)'a göre çok da önem arz etmiyor. Halkın en değerlisi olan İmam Hüseyin (a.s.)'ın sahabelerinin kendilerini feda etmeleri onun için çok da paha biçilmez değildir. Zeyneb (a.s.) gibi Âlullah ve Peygamber (s.a.a.)'in haremi olan bir şahsiyetin yabancıların elinde esir olması - Hüseyin b. Ali (a.s.) Kerbelâ çölünde öldürüldüğü zaman kadın ve çocukların esir alınacağını biliyordu- İmam Hüseyin (a.s.)'in gözünde bu ağır

hedef için ağır bir paha değildi. Bizim pahasını ödediğimiz şeylerle, Müslümanlar, İslam ümmeti ve İslam camiası için elde edilen şeylerin dikkate alınması gerekir.

8.1.2009 yılında 9 Ocak Kıyamı münasebetiyle Kum şehri halkıyla yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

64. KONUŞMA

Hüseyinî Hareketin Devam Etmesinde Erbain'in (İmam Hüseyin'in Şahâdetinin Kırkıncı Günü) Seçkin Özelliği

Kerbelâ hadisesinde Erbain bir başlangıçtı. Kerbelâ hadisesi yaşandıktan sonra o büyük facia patlak verdi ve Ebâ Abdillah (a.s.), onun ashâbı, dostları ve ailesinin o sınırlı alanda fedakârlığı gerçekleşti. Esaret olayının mesajının yayılması gerekiyordu. Hz. Zeyneb (s.a.) ve İmam Seccad (a.s.)'ın söz ve hutbeleri çok güçlü bir medya organı gibi, yaşananları, gelişmeleri ve hedefi geniş kitlelere ulaştırması gerekiyordu ki, bu da gerçekleşti. Boğucu ve baskıcı çevrenin özelliği, insanların anladıkları hakikati davranışlarında yansıtmaya fırsat bulamamaları ve cüret edememeleridir; çünkü öncelikle zalim ve baskıcı sistem halkın anlamasına izin vermez, yok eğer toplum olan bitenin farkına vardıysa zorba sistem bu kez de halkın anladığı şeyleri pratiğe aktarmasına müsaade etmez. Kûfe'de, Şam'da ve yol esnasında pek çokları Zeyneb-i Kübra (s.a.)'nın veya İmam Seccad (a.s.)'ın dilinden ve esirlerin durumundan olan bitenin farkına varmıştı; ancak zalim ve baskıcı hükümet organlarının karşısında, anladığını yansıtmaya kim cüret ediyor ve kimin gücü yetiyordu ki?! Bundan dolayı mü'minlerin dilinde bir düğüm oluşmuştu. Bu düğüme ilk

neşter atan erbain oldu. İlk hareketlenme Kerbelâ'da erbain gününde gerçekleşti.

Âşurâ Mesajının Korunup Yayılmasında Esirler Kervanının Hayret Uyandıran Etkisi

Merhum İbn Tâvus ve büyüklerin yazdığına göre; esirler kervanı, yani Hz. Zeyneb (s.a.) ve onun yanındakiler erbain günü Kerbelâ'ya vardıkları zaman orada yalnızca Cabir b. Abdullah Ensarî ve Atıyye-i Avfî yoktu, bilakis bunların eşliğinde Benî Haşim ve Ehl-i Beyt (a.s.)'ın dostlarından bir grup Seyyidü'ş-Şüheda (a.s.)'ın mezarı başında toplanmış ve Zeyneb-i Kübra (s.a.)'yı karşılamıştı. Zeyneb-i Kübra (s.a.)'nın "Kerbelâ'ya gidelim" demesindeki ısrarı -Şam'a dönerken onun üst düzeydeki siyaseti olacak ki, bu küçük, ama mana dolu grubun Kerbelâ'da toplanmasını sağlamıştı. Bazıları esirler kervanının erbain gününe kadar Kerbelâ'ya ulaşmalarını uzak bir ihtimal olarak görmüştür. Merhum Şehid Ayetullah Gâzî kaleme aldığı geniş çaplı bir çalışmasında bunun mümkün olup böyle bir şeyin gerçekleştiğini ispatlamıştır. Sonuç itibariyle büyüklerimizin sözlerinde, Zeyneb-i Kübra (s.a.) ve Ehl-i Beyt (a.s.)'dan bir grubun Kerbelâ'ya geldiğinde Atıyye-i Avfî ve Cabir b. Abdullah Ensarî'yle birlikte Benî Haşim fertlerinin de orada hazır olduğu yer almaktadır. Bu, şahâdetlerle gerçekleşmesi gereken o hedefin gerçekleştiğinin alamet ve nişanelerindedir; yani bu fikrin yayılması ve halka cesaret verilmesi. İşte bu noktada "Tevvâbîn" hadisesi ortaya çıkar. Her ne kadar Tevvâbîn hareketi bastırılmış olsa da kısa bir süre sonra Kûfe'de Muhtar ve diğer yiğitlerin kıyıamları gerçekleşmiş ve bu kıyıamlar zalim ve habis Benî Ümeyye'nin defterinin dürülmesine sebep olmuştur. Elbette

onlardan sonra Mervanîler geldiler, ne var ki, savaş devam etti ve yol açıldı. Bu, erbainin özelliğidir. Yani erbainde ifşa etmek de vardır, amel de vardır ve erbainde ifşa edilen hedeflerin gerçekleşmesi de vardır.

16.2.2009 yılında Doğu Azerbaycan halkıyla görüşmedeki açıklamaları.

65. KONUŞMA

İmam Hüseyin (a.s.)'in Hareketin Başlangıç Aşamasında Yapmış Olduğu Açıklamalara Dikkat Etmenin Gerekliliği

İmam Hüseyin (a.s.)'ı yalnızca Âşurâ günü yapmış olduğu savaşla ve mücadeleye tanınamalı, zira o gün gerçekleşenler, İmam Hüseyin (a.s.)'in cihadının sadece bir kısmıdır. Onun tebliğini, iyiliği emredip kötülükten sakındırmasını, Mina ve Arafat'ta çeşitli konular hakkındaki açıklamalarını, âlimlere ve seçkinlere hitabını -İmam Hüseyin (a.s.)'in kitaplarda kaydedilen çok önemli açıklamaları vardır- ve daha sonra da hem Kerbelâ'ya hareketini, hem Kerbelâ sahasının kendisini ve hem de Kerbelâ savaş meydanını bilmek gerekir. Kerbelâ alanında İmam Hüseyin (a.s.) beyan ehliydi ve düşman tarafına gidip onlarla konuşuyordu. Savaş meydanıdır, karşılıklı kanlar dökülecektir; ancak İmam Hüseyin (a.s.), fırsatların tamamından yararlanıp onları gafletten uyandırabilme ümidiyle yanlarına giderek konuşmaktadır. Elbette bazıları uyuyorlardı, uyandılar; bazıları kendilerini uyuyormuş gibi gösterdiler ve sonuna kadar uyanmadılar. Kendilerini uyuyormuş gibi gösterenlerin uyandırılması çok zor ve bazen mümkün değildir.

27.7.2009 yılında Rehberlik Ofisi Azaları ve Veliy-i Emr'i Koruma Görevlileriyle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

66. KONUŞMA

İmam Hüseyin (a.s.)'in Âşurâ Günkü Amelî Mübahalesi Aydınlatma Hedefine Yönelikti

Dün mübarek “Mübahele” günüydü ve birkaç gün sonra Muharrem günleri başlayacaktır.

Dinî tebliğde bulunup hakikati gönül ve zihinlere ulaştırmak isteyen bizler için bu münasebetlerin tamamı önemli ve öğreticidir.

Mübahele, Peygamber-i Ekrem (s.a.a.)'in en aziz insanî unsurlarını sahneye getirdiği bir gündür. Mübahele konusunun en önemli noktası budur: “*Kadınlarımızı ve kadınlarınızı çağıralım*”¹¹⁷, yani Hz. Peygamber (s.a.a.) insanların en azizini seçiyor ve hakla bâtılın arasında herkesin görebileceği belirleyici bir ışık olması için sahneye getirerek hüccetini tamamlıyor. Bu durum, dinin tebliği ve hakikatin açıklanması uğrunda Peygamber (s.a.a.)'in en sevdiği kimselerin, kendi torunlarının, kendi kızının ve Emîrelmü'minîn (a.s.)'ın -ki kendi kardeşi ve kendinden sonraki halef-i salihidir- ellerinden tutup meydana getirdiği o güne kadar hiç görülmemiş bir şeydi. Mübahale gününün istisnai olması bu şekildedir. Yani hakikatin beyanı ve ulaştırılması o kadar önemlidir ki, söz konusu şahsiyetlerle birlikte meydana gidiyor ve mü-

¹¹⁷ Âl-i İmrân, 61.

bahele yapalım diyor. “Hangimiz hak üzereyse kalsın ve hangimiz hakkın karşındaysak kökünden kazınsın ve ilahî azaba uğrasın” diyor.

Bu hadisenin aynısı amelî olarak Muharrem’de gerçekleşmiştir; yani İmam Hüseyin (a.s.) da hakikatin beyanı ve tarihin aydınlatılması için en sevdiklerini meydana getiriyor. İmam Hüseyin (a.s.) olayın nasıl sonuçlanacağını biliyordu. Zeyneb (s.a.)’ı, eşlerini, çocuklarını ve sevgili kardeşini getirdi. Burada da mesele dinin tebliğ edilmesi meselesidir. Kelimenin tam anlamıyla tebliğ; mesajın ulaştırılması, ortamın aydınlatılması... Buradan, tebliğ meselesinin boyutlarının ne kadar önemli olduğunu anlamak mümkündür. İmam Hüseyin şöyle buyuruyor: “Allah’ın haramlarını helal sayan, vaadine vefa etmeyen, Allah Resûlü (s.a.a.)’in sünnetine muhalefet eden ve Allah’ın kulları içinde günah işleyerek amel eden zalim bir sultanı görür de ona karşı fiilî veya sözlü muhalefet etmezse bu kimseyi o zalim sultanla birlikte cehenneme atmayı Allah Teâlâ kendisine hak bilmiştir.” Yani yeryüzünün bu şekilde fesada boğulması karşısında İmam Hüseyin (a.s.)’ın gelip amelî veya sözlü olarak insanları aydınlatması gerekir. İmam Hüseyin (a.s.) bu işi yapmıştır, üstelik böylesine ağır bir bedel ödeyerek. Eşlerini, en sevdiklerini Emîrelmü’minîn (a.s.)’ın çocuklarını ve Zeyneb-i Kübra (s.a.)’yı alarak meydanın ortasına geliyor.

13.12.2009 yılında talebe ve âlimler topluluğuyla yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

Kur'an-ı Kerim'de Veliler İçin Kullanılan Üç Önemli Tabir: Velayet, İtaat ve Meveddet

Muharremde -ki önümüzdedir- yapılan tebliğ konusunda şunu da arz etmek istiyorum: “Siz İmam Hüseyin (a.s.)’ın hareketini açıklamak istiyorsunuz, çok güzel, gidiniz ve açıklayınız, ancak mersiye okuyup ağlamak da nedir? Gidiniz İmam Hüseyin (a.s.)’ın yaptığı işleri ve hedefini söyleyiniz” denilmesi mümkündür. Bu düşünce son derece hatalı olup yanlış bir bakış açısıdır. Allah’ın ve dinin velilerine beslenen bu sevgi ve duygusal bağlılık, fikrî ve amelî bağlılığın son derece değerli dayanağıdır. Bu dayanak olmaksızın bu yolda hareket etmek çok zorlaşacaktır. Bu duygusal bağlılık, çok önemlidir. İmam Humeynî (r.a.)’ın, “Geleneksel üslupla matem tutunuz” sözü gelişigüzel söylenmiş bir söz değildi. Son derece derin anlamlar ve bakış açısı içeren bir sözdü. Bakınız, Kur'an-ı Kerim'de ilahî veliler için üç tabir kullanılmaktadır: Bunlardan birisi, velayet tabiridir: “*Şüphesiz sizin veliniz, ancak Allah, Resûlü ve namazı hakkıyla yerine getiren ve rükû halinde zekâtı veren mü'minlerdir.*”¹¹⁸ Bu ayetten, velayetin bağlılık, irtibat ve marifeti kapsadığı anlaşılmaktadır.

¹¹⁸ Mâide, 55.

Diğer bir tabir, itaat tabiridir: “Allah’a itaat edin. Peygamber’e itaat edin ve sizden olan ulu’l-emre itaat edin.”¹¹⁹ Bu, ameldedir ve amel meydanında itaat edilmesi gerekir.

Üçüncü tabir ise meveddet tabiridir: “De ki: ‘Ben buna (yaptığım tebliğ görevine) karşılık sizden bir ücret istemiyorum, istediğim, ancak yakınlarıma sevgidir.’”¹²⁰ Bu meveddet (sevgi) nedir? Bunların velayetine inanacaksınız ve itaat edeceksiniz. Meveddet ne içindir? Bu meveddet, dayanaktır. Bu meveddet olmazsa ilk dönemlerde meveddeti kenara bırakan bir grubun başına gelen belalar İslam ümmetinin başına da gelecek ve tedricen itaat ve velayet de bir kenara bırakılacaktır. Meveddet bahsi çok önemlidir. Meveddetle birlikte duygusallık irtibatları gerçekleşir. Bunların musibetlerini söylemek, bir çeşit duygusallık irtibatı yaratmaktadır. Bunların menkıbelerini, faziletlerini söylemek duygusallık bağının diğer bir şeklidir.

Âşurâ Hadiselerinin Açıklanmasıyla Matem

Meclislerinin Birlikteliğinin Korunmasının Zorunluluğu

Dolayısıyla gerçekleşen bu matemler, ağlamalar ve Âşurâ’da yaşanan olaylar için yapılan bu açıklamalar gereklidir. Bir takım aydınların “Bunlar gereksizdir” demesi doğru değildir. Hayır, bunlar lazımdır! Halkın yaptığı bu işler sonuna kadar gereklidir. Elbette bu işlerin bir de kötü şekillerinin olduğunu söylemiştik, kama vurmak gibi ki, haramdır ve bu işin yapılmaması gerekir. Bu işler, düşmanın Ehl-i Beyt (a.s.) dostlarının karşısında dillerinin uzamasına sebep olur. Ancak

¹¹⁹ Nisa, 59.

¹²⁰ Şûrâ, 23.

halkın yaptığı alışlagelmiş bu matemler, sine vurma grupları, bayrak kaldırmalar, sevgi gösterileri, bunların tamamı gün geçtikçe duygusallık bağlarını artırır, bunlar güzel şeylerdir. Bu, yani tebliğin önemi.

13.12.2009 yılında talebe ve âlimler topluluğuyla yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

68. KONUŞMA

İmam Hüseyin (a.s.)'in Ashabının Mücadelesinin Âşurâ Gününe Kattığı Anlam

Yılın günleri doğal olarak birbirine benzer. Günler arasından bir günü alıp çıkartan, onu belirginleştiren, ona ayrıcalık kazandıran, onu farklılaştıran ve diğerlerine kılavuz olması için onu bayraklaştıran şey ise insanlar, iradeler ve gayretlerdir. Âşurâ gününün -Muharrem'in onuncu günü- zati itibariyle diğer günlerden farkı yoktur. Bu güne can veren, bu günü anlamlı ve belirgin kılan Hüseyin b. Ali (a.s.)'dir. Hüseyin b. Ali (a.s.)'in dostlarının çaba ve gayretleri bu günü önemli kılmıştır.

19.10.1388 yılında 9 Ocak Kıyamının yıldönümü münasebetiyle Kum halkına hitaben yaptığı açıklamaları.

Hz. Zeyneb (s.a.)'nın Makamıyla Firavunun Mü'mine Eşinin Makamının Mukayesesi

Bu günler, erbain günleri sonrası, yani Sefer ayının son günleridir. Sadr-ı İslam tarihine şöyle bir bakacak olursak, bu günlerin Zeyneb-i Kübra (s.a.)'nın günleri olduğunu görürüz. Zeyneb-i Kübra (s.a.)'nın yaptığı işler de bu günlerde yapılması gerekenlerdendir, yani yalnızca Allah rızası için yapılan bir iş. Tehlike, sıkıntı ve zahmetlerin ortasında, ilahî dinin manevî varlık araçları Zeyneb-i Kübra (s.a.)'nın çehresinde yansımaktadır. Bu güne kadar fikirsel ve marifete dair bereketlerin kaynağı olan -inşallah dünyanın sonuna kadar da olacaktır- son derece değerli geçmiş tarihimizin sözünü bilip anlamamız güzeldir.

Zeyneb (s.a.) hem Kerbelâ'ya doğru hareket esnasında İmam Hüseyin (a.s.)'la birlikteydi hem Âşurâ günü zorluk ve sıkıntılar çekmişti ve hem de İmam Hüseyin (a.s.)'ın şahâdetinden sonra geride kalan sığınaksız çocuk ve kadınlar topluluğu içinde Allah'ın velisi olarak eşiz bir şekilde kendini göstermişti. Tarih boyunca Zeyneb (s.a.)'nın benzeri bulunamaz. Daha sonra ise Zeyneb (s.a.)'nın esaret döneminde Kûfe ve Şam'daki günleri İslamî hareket, İslam tefekkürünün ilerlemesi ve İslam toplumunun geliştirilmesi için başka bir hadisenin başlangıcı olmuştur. Bu büyük gayretlerinden

dolayı Zeyneb (s.a.) Allah Teâlâ'nın nezdinde bizim nitelemeyeceğimiz bir makama ulaşmıştır.

Kur'an-ı Kerim'de Örnek Mü'mine Kadınlar

Dikkat ederseniz, Allah Teâlâ Kur'an-ı Kerim'de kâmil iman sahibine örnek olarak iki kadını ve küfrün örneği olarak da iki kadını örnek gösteriyor: *"Allah, inkâr edenlere, Nuh'un karısı ile Lut'un karısını örnek gösterdi."*¹²¹ Bu iki misal, küfrün örneği olan iki kadınla alakalıdır. Yani örnekler erkeklerden değil, kadınlardan veriliyor, hem iman hem de küfür konusunda: *"Allah, iman edenlere ise Firavun'un karısını örnek gösterdi."*¹²² Bir diğer ayette de şöyle buyuruyor: *"Allah, bir de iffetini sapasağlam koruyan ve bizim de kendisine ruhumuzdan üflediğimiz, Rabbinin kelimelerini ve kitaplarını doğrulayan İmran kızı Meryem'i (inanana) örnek gösterdi."*¹²³

Zeyneb-i Kübra ile Firavun'un karısı arasında kısa bir karşılaştırma, Zeyneb-i Kübra'nın makamının azametini gösterir. Kur'an-ı Kerim'de, Firavun'un karısı tarih boyunca ve dünyanın sonuna kadar erkek ve kadın için imanın numunesi olarak tanıtılmıştır. Musa (a.s.)'a iman eden, onun hidayetine gönül bağlayan ve Firavun'un işkencesi altında da -tarihî nakil ve rivayetler esasına göre- hayatını kaybeden bir kadını sizler düşününüz. Bu mü'mine kadın Firavun'un fizikî işkencesi altındayken Rabbine şöyle yakarıyor: *"Hani o, 'Rabbim! Bana katında cennette bir ev yap. Beni Firavun'dan*

¹²¹ Tahrim, 10.

¹²² Tahrim, 11.

¹²³ Tahrim, 12.

ve onun yaptığı işlerden kuru ve beni zalimler topluluğundan kurtar!’ demişti.”¹²⁴ Bu mü’mine kadın gerçekte ölümü istiyordu. Hâlbuki Firavun’un mü’mine eşinin sorunu, çektiği işkence, sıkıntı ve kederi fizikî idi. Hz. Zeyneb (s.a.) gibi birkaç kardeşini, yakınlarının bir kısmını ve yeğenlerini kaybetmemişti. Zeyneb-i Kübra (s.a.)’nın yaşadığı ruhî işkenceler Firavun’un mü’mine karısı Asiye için söz konusu değildi. Zeyneb-i Kübra (s.a.) Âşurâ günü, sevdiği kimsele-
rin, yani Hüseyin b. Ali’nin, Abbas’ın, Ali Ekber’in, Kasım’ın ve kendi kardeşlerinin ölüm alanına gidip şehid olduklarını gördü. Şahâdetten sonra birçok baskıya maruz kaldı. Düşmanın saldırısını, hürmetsizliğini ve saygısızlığını gördü. Kadın ve çocukların sorumluluğunu üstlendi. Bu musibetlerin tamamı fizikî sıkıntılarla mukayese edilebilir mi? O kadar musibetin karşısında Zeyneb (s.a.) Rabbine “Rabbim! Beni kurtar” diye seslenmedi! Âşurâ günü kardeşinin paramparça bedeninin yanında, kalbi Allah’a dönük bir şekilde şöyle arz ediyor: “Rabbim! Bizden kabul buyur.” Gözleri önünde gerçekleşen bu sahneler karşısında “Rabbim bu kurbanları bizden Kabul” buyur diyor. Zeyneb (s.a.)’ya “Gördün mü Allah kardeşine ve ailene ne yaptı?” diye sorulduğunda: “Güzellik dışında hiçbir şey görmedim” diyor. Bu musibetlerin tamamı onun gözünde güzeldir; çünkü Allah katındandır, O’nun içindir, O’nun yolundadır ve O’nun kelimesinin yüceltilmesi içindir. Bakınız, hak ve hakikate gönül veren böylesi bir sabır makamıyla Kur’an’da geçen Asiye’nin makamı farklıdır. Bu, Zeyneb (s.a.)’nın makamının azametini gösteriyor. Allah için yapılan iş böyledir. Bunun içindir ki, bu gün Zeyneb (s.a.)’nın ismi örnektir ve

¹²⁴ Tahrim, 11.

dünyada kalıcıdır. İslam dininin ve Allah yolunun bekası, hak yolda sebat ederek ilerlemek Allah'ın kullarıyla irtibatlandırılmıştır. İnsanlar, İmam Hüseyin (a.s.)'ın ve Zeyneb (s.a.)'nın yaptığı işten güç ve destek almıştır. Yani o büyük sabır, o dimdik ayakta duruş, o tahammül ve o musibet ve sorunlara tahammül etmeler, sizin de gördüğünüz gibi dünyada dinî değerlerin yayılmasına imkân sağlamıştır. Çeşitli mekteplerdeki beşerî vicdanla uyuşan insanî değerlerin tamamının kaynağı dindir ve bunları Allah öğretmiştir. Allah için yapılan işin özelliği budur.

8.2.2010 yılında komutanlar ve Hava Kuvvetleri personelleriyle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

70. KONUŞMA

Hz. Zeyneb (s.a.), Kanın Kılıca Galip Gelmesinin Etkeni

Zeyneb-i Kübra (s.a.) tarihin en seçkin kadını olup aynı zamanda tarihî meselelerin en önemlilerinin birisinde bir kadının varlığının azametini de gösterir. Aşura gününde kan kılıca galip geldi şeklinde söylenen sözde -ki gerçekten galip geldi- bu zaferin en büyük faktörü Hazret-i Zeyneb'di, yoksa kan Kerbela'da son bulacaktı. Aşura meydanında hak ordusunun zâhirî olarak askerî yönden yenilgisi gerçekleşti; ama zâhirde askerî bir yenilginin kesin ve sonsuz bir zafer dönüşmesi, Zeyneb-i Kübra'nın niteliğidir, Zeyneb'in üstlendiği fonksiyondur, bu çok önemli bir şeydir. Bu olay kadının tarihte teferruat olmadığını göstermiştir, kadın tarihin önemli bir olayında yerini almıştır. Kur'an da iki farklı konuda bunu dile getirmektedir, lakin bu yakın tarihle ilgilidir, geçmiş ümmetlerle ilgili değildir, canlı ve dokunulabilir bir olaydır. İnsan, Zeyneb-i Kübra'ya baktığında hayret verici bir azamet ve parlaklık görmektedir. Öyle bir iş yapmıştır ki, zâhirde askerî olarak zafer kazanmış, muhaliflerini ezmiş ve zafer tahtına yaslanmış, gücünün doruğunda olan düşmanını kendi sarayında aşağılayarak zelil etmiş, ebedi utanç damgasını onun alınına vurmuş ve onun zaferini bir yenilgiye çevirmiştir, Zeyneb-i Kübra bunu yapmıştır. Zeyneb kadınlık

iffetini ve hicabını, mücahitçe bir izzete ve büyük bir cihada dönüştürmenin mümkün olduğunu göstermiştir.

Hız. Zeyneb (s.a.)'nın Açıklamaları; O Günün İslam Toplumunun İçinde Bulunduğu Durumun Büyük Bir Analizi

Zeyneb-i Kübra'nın bize kalan söz ve beyanatları, Zeyneb-i Kübra'nın hareketinin büyüklüğünü göstermektedir. Zeyneb-i Kübra'nın Kûfe pazarındaki hutbesi sıradan bir kadının sözleri değildir, büyük bir şahsiyetin görüşlerini ortaya koyması değildir; İslam toplumunun o dönemdeki durumunun muhteşem bir tahlilidir ki, o şartlar altında en güzel kelimelerle, en derin ve en zengin kavramlarla beyan edilmiştir. Şahsiyetin gücüne bakın, ne kadar güçlü bir şahsiyete sahiptir.

İki gün önce bir çölde, kardeşini, imamını, rehberini bütün o gençlerini, sevdiklerini ve oğullarını öldürmüşler, bu onlarca kadın ve çocuğu esir etmişler, insanların karşısına çıkarmışlar, insanlar da gelip seyrediyorlar, bazıları şükrediyor, bazıları ağlıyorlardı. Böylesi karanlık şartlar altında, ansızın bu yücelik güneşi doğuyor, babasının hilafet minberinden ümmetine konuştuğu şekilde konuşuyordu. Aynı şekilde konuşuyor, aynı kelimelerle, aynı fesahat ve belagatla, aynı yüce içerik ve manayla: "Ey Kûfeliler, ey hilekâr ve ihanet edenler, İslam'ın ve Ehl-i Beyt'in takipçisi olduğunuzu sanıyorsunuz; ama imtihanı kaybettiniz, fitne ve imtihan zamanında böylesi bir iş yaptınız. Sizin davranışlarınız ve sözleriniz gönüllerinizle aynı değildi. Gurura kapıldınız, iman ettiğinizi zannettiniz, devrimci olduğunuzu sandınız, Emîrelmü'minîn'in takipçisi olduğunuza inandınız, oysaki

olayın aslı böyle değildi. Fitnelerin üstesinden gelemediniz, kendinizi kurtarmayı başaramadınız. Siz, tıpkı yün eğirip ip yapan sonra ipi tekrar eski haline, eğirilmemiş yüne ya da pamuğa çeviren kimse gibisiniz. Basiretsizliğinizle, ortamı tanyamamanızla, hakkı bâtıldan ayıramamanızla, tüm yaptıklarınızı ve geçmişinizi yok ettiniz. Zâhirde imanlısınız ve devrimci iddialarda bulunuyorsunuz; ama bâtınız boş ve muhaliflerin kötülükleri karşısında dirençsizdir.” Bu hastalığın teşhisidir.

Bu güçlü beyan ile bu etkileyicilik ile üstelik öylesi zor şartlar altında, bu şekilde konuşuyordu. O, karşısında oturun dinleyen bir kitleye hutbe veren bir hatip gibi değildi. Hayır! Etrafını çeviren düşman mızrakları her yanını sarmıştı. Karşısında da farklı durumlarda bir halk vardı, Müslim’i İbn Ziyad’a teslim edenler, İmam Hüseyin’e mektup yazanlar ve sözlerinden dönenler ve o gün İbn Ziyad ile savaşması gerekirken evlerine kapananlar... bunlardı Kûfe pazarındaki insanlar. Bir grup da nefsi zayıflık gösterdikten sonra karşılığında Emîrelmü’minîn’in kızını görünce ağlayanlardı.

Hazret-i Zeyneb böylesi karışık ve güvenilmez bir toplulukla karşı karşıyaydı; ama öylesine güçlü bir konuşma yapmıştı. O, tarihî bir kadındır, bu kadın artık zayıf bir varlık değildir. Kadını zayıf görmek doğru değildir. Bu mü’min kadınlık cevheri, kendini böylesi zorlu durumlarda gösteriyor. Bu kadın, âlemin bütün büyük erkek ve kadınları için bir modeldir. Nebevî ve Alevî inkılabın başına gelen felaketleri gözler önüne sererek, “Sizler fitne zamanında hakkı ayırt edemediniz, vazifenizi yerine getiremediniz ve bunun neticesi olarak peygamberin çiğerparesinin başı mızrakla-

rın ucuna takıldı” diyor. Zeyneb’in büyüklüğünü burada anlayabiliriz.

21.4.2010 yılında ülkenin örnek personelleri topluluğuyla yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

71. KONUŞMA

Seyyidü's-Şüheda (a.s.)'ın Dinin Korunması İçin Gösterdiği Çok Yönlü Çabalar

Bu anlam -korumanın anlamı- tüm boyutlarıyla ve mümkün olan tüm vesilelerle Seyyidü's-Şüheda (a.s.)'ın mukaddes varlığında bir bütündür. Bunu başkaları yapmadılar veya yapmak istemediler anlamında değil, bu hareketin en yoğun şekli Seyyidü's-Şüheda (a.s.)'ın iki yıllık imamet dönemindeki davranışında gerçekleşmiştir, anlamındadır. Peygamber (s.a.a.)'in evladının İslam'ın büyük mirasını korumak için istifade edebileceği yolların tamamı -ki İmam Hüseyin (a.s.)'ın ceddi, onun babası ve onların dosdoğru takipçilerinin mirası- Seyyidü's-Şüheda (a.s.)'ın yaşamında görülmüştür. Onun meseleleri izahı, korkutması, tebligata yönelik zemin oluşturması, zihinleri uyandırması ve Mina hutbesinde özel unsurları vicdanlarda hassaslaştırması -biz bunun için havâss tabirini kullanıyoruz- ve daha sonra ise canıyla cihat ederek büyük sapmanın karşısında duruşu Seyyidü's-Şüheda (a.s.) da yaşam boyu var olan şeylerdir. İmam Hüseyin (a.s.) hareketinin sonunu bilmiyor değildi, hayır, bunlar İmamdırlar. İmamın ilmi ve marifeti konusu, zihnimizin kapasitesini aşan bir meseledir. İmam Hüseyin (a.s.) hareketinin ne şekilde sonuçlanacağını biliyor; ancak bir kuralın gerçeklik bulması için

kıyam ediyor, teslim olmuyor, halkı yardıma davet ediyor ve sonra bir grup ortaya çıkınca -Küfe ehli- ki, bu grup İmam Hüseyin (a.s.)'ın kıyamında onun yanında yer alacağını belirtiyor, o da onların isteğine icabet ediyor ve onlara doğru gidiyor; sonra da yol esnasında pişman olmuyor. İmam Hüseyin (a.s.)'ın açıklamalarına bakarsanız, bu işin sonlandırılması için onun kararlı olduğunu görürsünüz. İmam Hüseyin (a.s.)'ın, o dönemde baş gösteren fevkalade tehlikeli ve sapık hareket karşısında dikilmesi bir derstir ve bizzat kendisi bunu tekrar etmiştir, yani yaptığı bu işte İslam'ın kurallarına dayanmış ve şöyle buyurmuştur: *“Allah'ın haramlarını helal sayan, vaadine vefa etmeyen, Allah Resûlü (s.a.a.)'in sünnetine muhalefet eden ve Allah'ın kulları içinde günah işleyerek amel eden zalim bir sultanı görür de ona karşı fiili veya sözlü muhalefet etmezse bu kimseyi o zalim sultanla birlikte cehenneme atmayı Allah Teâlâ kendisine hak bilmıştır.”* Yani kıyam ederek kendi vazifemle amel ediyorum, muhalefetime göstermem gerekir, sonuç ne olursa olsun muhalefet ve azmimi göstermem içi adım atmak gerekir. Eğer sonuç zafer olursa ne kadar güzel, yok eğer şahâdet olursa bu da güzel. Yani İmam Hüseyin (a.s.) bu şekilde hareket ediyor.

İmam Hüseyin'in bu hareketi kâmil bir fedakârlıktı ve İslam'ı muhafaza etti. Bu hareket, toplumdaki değerlerin kalıcı olmasına sebep oldu. İmam Hüseyin (a.s.) bu tehlikeyi kabul etmeseydi, hareket etmeseydi, girişimde bulunmasaydı, kanı dökülmeseydi ve Peygamber (s.a.a.)'in haremî, Emîrelmü'minîn (a.s.)'ın kızı ve Peygamber (s.a.a.)'in Ehl-i Bey'ti (a.s.) için o feci hadise ortaya çıkmasaydı bu olay tarihte kalıcı olmayacaktı. Büyük sapkınlığın önünü

alabilecek bu hadisenin toplum ve tarihin zihninde şok etkisi yaratması gerekiyordu. Bu, İmam Hüseyin (a.s.)'in fedakârlığıdır.

4.7.2011 yılında İnkılâp Muhafızları Ordusu Komutanlarıyla yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

72. KONUŞMA

Güzel Son: Ayetullahi'l-Uzma Hameneî'nin Âşurâ İçerikli Duaları

• Allah Teâlâ'nın, Seyyidü'ş-Şüheda (a.s.)'ın bereketi hürmetine bizleri hidayet etmesini, hareketi kalıcı kılmasını, toplumumuzda âlimlerimizi -sistemimizin temelidir ve sistemimiz bunun üzerine bina edilmiştir- her geçen gün aziz kılmasını ve halkın genelinin zihninin aydınlatılması için İslam'ı ve dini, Kur'anî ve Hüseyinî maarifi en güzel şekliyle açıklama başarısını vermesini ümit ediyorum.¹²⁵

• Allah Teâlâ'nın, Hüseyin b. Ali (a.s.)'ın bereketi hürmetine bizi onun dostlarından karar kılmasını ümit ediyorum. O'ndan, çaba ve gayretlerimizi kendi yolunda öne çıkarmasını ve büyük imamımız İmam Humeynî (r.a.)'ın mukaddes ruhunu bizden razı etmesini diliyorum. Bizi İmam-ı Zaman'ın (ruhlarımız ona feda olsun) asker ve dostlarından eylesin ve onun mukaddes kalbini bizlerden razı kılsın.¹²⁶

• Allah Teâlâ'dan; görev ve vazifeyi tanımamız, anlamamız ve nebilerin, İmamların ve Hüseyin b. Ali (a.s.)'ın yolu

¹²⁵ 1.8.1989 yılında Muharrem ayı münasebetiyle âlimler topluluğuyla yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

¹²⁶ 1.7.1992 yılında Muharrem ayı münasebetiyle halkın çeşitli kesimlerinden kişilere yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

olan İnkılâb yolunda inşallah güçlü ve kuvvetli olarak devam etmemiz için, cihadın zorluklarında ve tüm sahalarda bize yardım etmesini istiyorum. İnşallah Müslüman halkımızın ve diğer Müslüman milletlerin, İslam'ın gölgesinde çok daha güzel ve çok daha aydın geleceklerin şahidi olmalarını ümit ediyorum.¹²⁷

• Allah Teâlâ'nın kendi bereket ve fazlını indirmesini ve İmam-ı Zaman'ın (ruhlarımız ona feda olsun) duasına nail olmanızı ümit ediyorum. Allah Teâlâ'nın, bu Muharrem ayını gelişme ve İslam toplumunu yüceltme ayı kararlaştırmasını ümit ediyorum.¹²⁸

• İmam'ı Zaman'ın (ruhlarımız ona feda olsun) teveccühleri altında zamanımızdaki bu büyük İslamî oluşumun karşısında vazifemizle amel edebilmemizi ve kendimizi Hüseyin b. Ali (a.s.)'in ve onun dostlarının rengine büründürebilmemiz için daha çok çaba ve gayret göstermemizi ümit ediyorum.¹²⁹

• Allah Teâlâ'nın, sizleri sürekli Hüseyinî yolda karar kılmasını ve sizlere Hüseyinî hedefler yolunda daha çok hidayet, maneviyat ve harekette kalıcılık nasip etmesini arzu ediyorum. Gözlerimiz önündeki Hüseyinî kanlı bayrak fevkalade bir tecellidir.¹³⁰

¹²⁷ 29.7.1992 yılında âlimlerle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

¹²⁸ 15.6.1993 yılında Muharrem ayı münasebetiyle talebe ve âlimler topluluğuyla yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

¹²⁹ 16.1.1994 yılında Pastar Günü münasebetiyle İnkılâp Muhafızları ve Özel Askeri Birlik Gücü topluluğuyla yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

¹³⁰ 8.11.1995 yılında İmam Hüseyin (a.s) Üniversitesi meydanındaki açıklamaları.

• Ya Rab! Hüseyin (a.s.) ve Zeyneb (s.a.)'nın hakkı için bizleri onların dostları ve takipçilerinden olmayı kararlaştır.

Ya Rab! Hayatımızı da ölümümüzü de Hüseyinî karar kıl.

Ya Rab! Bizi bu yola hidayet eden imamımız İmam Humeynî (r.a.)'ı ve aziz şehidlerimizi Kerbelâ şehidleriyle birlikte haşret.

Ya Rab! Bu büyük, Hüseyinî ve Âşurâî milleti küçük ve büyük düşmanların tamamına karşı zafere ulaştır. Bu milletin düşmanlarını meyus ve başarısız eyle.

Ya Rab! Muhammed (s.a.a.) ve Âl-i Muhammed (a.s.) hakkı için İslam ümmetini her yerde aziz eyle, onlara Hüseyinî vazifeyi öğret ve bu görevde başarılı olmalarını inayet buyur.¹³¹

• Aziz İslam'ın ve Âşurâ'nın boyut ve amellerinin bizim için açıklığa kavuşmasında ve hakikaten kaynak olan bu boyutlardan yararlanılmasında Allah Teâlâ'nın yardım etmesini ümit ediyorum. İnşallah siz değerli aziz kardeşlerim -özellikle mü'min, ihlâslı ve heyecan dolu gençler- toplumdaki vazifenizi en güzel şekliyle yerine getirirsiniz, mübarek Âşurâ kaynağıyla toplumun susuzluğunu giderirsiniz. İnşallah İmam-ı Zaman'ın (ruhlarımız ona feda olsun) mukaddes kalbi sizlerin tamamından razı olur.¹³²

• Bu ayın bereketine -İmam Hüseyin (a.s.)'ın ayıdır, fedakârlık ve şahâdet ayıdır ve en yüksek düzeyde ahlâkî yansımaların ayıdır- muhkem, sağlam ve açık konularla halkın çeşitli kesimlerini ve toplumumuzu yücelik ve tekâmül tara-

¹³¹ 9.6.1995 yılı cuma namazı hutbesindeki açıklamaları.

¹³² 15.5.1996 yılında Muharrem Ayı münasebetiyle âlim ve tebliğci-lerle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

fına doğru götürmeniz ve ilahî rızayı kazanmanız için Allah Teâlâ'nın sizlere başarılar vermesini ümit ediyorum.¹³³

• Ya Rab! Bizleri İmam Hüseyin (a.s.)'in yolunda yaşat ve İmam Hüseyin (a.s.)'in yolunda öldür.¹³⁴

• Ya Rab! Bizleri Hz. Bakiyetullah'ın (ruhlarımız ona feda olsun) duasına nail eyle ve bizleri Hüseyin b. Ali (a.s.)'in hakiki takipçileri zümresinden say.¹³⁵

---

¹³³ 22.4.1998 yılında Muharrem Ayı münasebetiyle âlim ve tebliğcilerle yaptığı görüşmedeki açıklamaları.

¹³⁴ 14.4.2000 yılı Tahran cuma namazı hutbesindeki açıklamaları.

¹³⁵ 8.1.2009 yılı 9 Ocak Kıyamı münasebetiyle Kum halkıyla yaptığı görüşmedeki açıklamaları.